

Ta Là Đệ Nhất Nữ Phụ

Contents

Ta Là Đệ Nhất Nữ Phụ	1
1. Chương 1: Xuyên Qua	2
2. Chương 2: Lời Tổ Tình Có Một Không Hai	3
3. Chương 3: Nữ Chính	5
4. Chương 4: Bị Vây Quanh Bởi Ba Đại Nam Nhân	6
5. Chương 5: Đừng Khiến Bản Thân Bị Tổn Thương Bởi Chính Lời Nói Của Mình	8
6. Chương 6: Về Nhà- Cảnh Đầm Ấm Tựa Gia Đình Nhỏ	10
7. Chương 7: Hình Phạt Cho Nam Phụ Biến Thái	12
8. Chương 8: Gặp Lại Đồng Hương	15
9. Chương 9: Thân Phận	18
10. Chương 10: Nam Chính Lên Sàn	21
11. Chương 11: Ghen?!	24
12. Chương 12: Đi Chơi - Nghi Vấn	26
13. Chương 13: Hứa Lệ	28
14. Chương 14: Dù Thế Nào Em Vẫn Mãi Ở Bên Anh - Chương Truyện Trắng	30
15. Chương 15: Đại Hội Thể Thao	32
16. Chương 16: Một Mũi Tên Trúng.....5 Con Nhạn?	35
17. Chương 17: Bị Bắt Cóc, Kịch Bản Cũ Quá Rồi!	38
18. Chương 18: Quan Tâm	40
19. Chương 19: Dạy Kèm	42
20. Chương 20: Có Hay Không!? (chap Tặng Tình Tỷ)	44
21. Chương 21: Bắt Ngờ!	46
22. Chương 22: Bí Mật	49
23. Chương 23: Bị Nữ Phụ Tính Kế Rồi!	51
24. Chương 24: Kế Hoạch	55
25. Chương 25: Hồi Ưc	57
26. Chương 26: Đại Kết Cục	60
27. Chương 27: Phiên Ngoại: Nhật Ký Cuộc Đời Của “hạ Tiểu Mễ”	65
28. Chương 28: Phiên Ngoại: Thế Giới Khác	67
29. Chương 29: Phiên Ngoại: Đám Cưới - Đêm Tân Hôn	69

Ta Là Đệ Nhất Nữ Phụ

Giới thiệu

Không ngờ tỉnh dậy cô đã phát hiện ra bản thân xuyên vào cuốn tiểu thuyết trên mạng. xuyên qua t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-de-nhat-nu-phu>

1. Chương 1: Xuyên Qua

“Oáp”

Căn phòng tối tăm, duy chỉ có một chút ánh sáng điện được phát ra từ chiếc máy tính xách tay của Hạ Tiểu Mễ.

Nó hai mắt cặm dán vào màn hình laptop, miệng ngáp lên ngáp xuống, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm:

“Ồ lạ nhỉ? Sao cái nữ phụ đáng ghét kia lại có tên trùng mình ta? Đúng là bà tác giả chẳng biết đặt tên hợp lý gì cả. Đi lấy tên của một đại nữ hiệp anh minh thần trí, xinh đẹp tài hoa như mình ra để đặt tên cho cái bà cô nữ phụ tự cao tự đại, kiêu ngạo hống hách, hám giai mê tài này. Phì, thực con mẹ nó tức chết mà.”

Nhân cơ hội vừa chửi vừa tự sướng, Hạ Tiểu Mễ chu mỏ tức giận không thôi. Cuối cùng, sau một hồi vật vã, nó liền thiếp đi lúc nào không hay.

Chiếc laptop không được tắt, ánh sáng bỗng chuyển thành màu lam sáng chói lóa cả căn phòng rồi vụt tắt. Để lại căn phòng trống trải không một bóng người.

Hạ Tiểu Mễ tỉnh dậy, đập vào mắt là trần nhà trắng toát. WTF? Rõ ràng phòng nó sơn màu lục cơ mà. Sau đó, nó liền cảm nhận được một mùi hương vô cùng khó chịu của thuốc sát trùng. Chờ đã, thuốc sát trùng? Chẳng phải thuốc sát trùng chỉ có trong bệnh viện thôi sao?

Hạ Tiểu Mễ ‘ưm’ một cái, cảm thấy toàn thân đau nhức.

“Em....em tỉnh...tỉnh rồi à?”

Một giọng nói nam tính nhưng tràn đầy run rẩy lo lắng, hơi hướng vui mừng truyền đến. Hạ Tiểu Mễ nhìn lên, chỉ thấy một người con trai với mái tóc nâu hạt dẻ, đôi mắt thâm quầng như gấu trúc, dáng vẻ tiêu tụy mệt mỏi nhưng không xi nhê đến vẻ điển trai tuấn tú của anh.

Đôi mắt nó khẽ sáng lên, vô thức thốt lên:

“Oa, đẹp trai ghê”

Lời vừa được nói ra, cả nó và anh đều khựng lại.

Trong mắt anh thì đầy vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui mừng. Còn nó thì đầy kinh hoảng. Cái....cái quái gì vậy? Giọng nói này...giọng nói này đâu phải của nó?

Hạ Tiểu Mễ ngồi phất dậy, từ từ bình tĩnh suy nghĩ. Thứ nhất, nó chỉ ngủ, làm sao có thể ở trong bệnh viện, hơn nữa, thoạt nhìn căn phòng này cũng phải VIP, không phải dạng vừa đâu. Thứ hai, bộ nó có quen biết anh giai này à mà nhìn anh có vẻ....lo lắng thế? Chẳng lẽ.....

Đầu óc Hạ Tiểu Mễ trống rỗng, run run rẩy rẩy cười một cái với anh:

“Anh....lấy giùm....em cái gương”

Anh khẽ run lên, kinh ngạc không tan, sau đó cũng nhanh chóng đi lấy gương cho Hạ Tiểu Mễ.

Hai tay nó run run nhận lấy gương, khi soi vào liền....‘CHOANG’. Chiếc gương rơi xuống đất, vỡ toang. Người kia hốt hoảng:

“Sao vậy Tiểu Mễ? Em....em bị làm sao à? Hay khó chịu ở đâu? Để...để anh gọi bác sĩ...a..”

Đang định đi thì bị Hạ Tiểu Mễ túm lại, ra sức lắc đầu cười mỉm:

“Không có, chỉ là....” cắn cắn môi “...em choáng váng quá, không nhớ rõ..cái gì..”

Xì, theo kịch bản cũ thôi. Với trường hợp như thế này, Hạ Tiểu Mễ thật sự không biết nên tìm lý do nào khác.

Nghe vậy, anh khẽ cười, tâm tình thả lỏng:

“Cái này em đừng lo. Bác sĩ nói em bị va đập đầu...nên tạm thời bị mất trí nhớ”

Hạ Tiểu Mễ gật đầu, rồi lại cảm thấy tình tiết này....sao mà quen thế? Rồi nó chợt nhận ra, khẽ khàng cắn thân nói:

“Em chỉ nhớ....em tên Hạ Tiểu Mễ”

Anh khá bất ngờ, nhưng rất nhanh trở nên phần chấn, vui vui vẻ vẻ, kích động:

“Đúng rồi đó. Thật tốt, thật tốt. Vậy, em còn nhớ anh không? Anh....anh chơi với em từ hồi còn rất bé..rất bé a”

Hạ Tiểu Mễ âm thầm tự tát mình một cái. Đúng thật rồi, nó đã xuyên qua cuốn tiểu thuyết kia rồi!

2. Chương 2: Lời Tỏ Tình Có Một Không Hai

Hạ Tiểu Mễ nhìn anh.

Anh là nam phụ của câu truyện, tên Lương Khúc Hành, 21 tuổi. Từ nhỏ đã yêu nữ phụ ‘Hạ Tiểu Mễ’ nhưng không được đáp trả. Nữ phụ thích nam chính nên bày mọi thủ đoạn để hãm hại nữ chính. Một ngày kia, do bảo vệ nữ phụ, nam phụ nhận mọi tội lỗi lên đầu mình, để cho bản thân nhận tội đi tù, công ty bị phá sản. Nữ phụ dùng nữ chính uy hiếp nam chính, lại bị nam chính đoạt lại người, nổ súng. Đúng lúc này, nam phụ từ đâu bước ra, dùng thân mình che chở cho nữ phụ mà bị bắn chết. Còn nữ phụ thì phát điên, nhảy lầu tự tử.

Hạ Tiểu Mễ vô cùng thương tâm.

Lương Khúc Hành yêu ‘Hạ Tiểu Mễ’ đến thế, nhưng cô ta lại vờ như không biết, dẫm đạp lên tình yêu, chơi đùa với trái tim của anh khiến anh thương tổn không ít.

Nếu ông trời đã đưa nó tới đây, có lẽ là muốn nó thay ‘Hạ Tiểu Mễ’ yêu thương Lương Khúc Hành. Đã vậy, nó cũng không khách khí, Hạ Tiểu Mễ nó sẽ yêu thương Lương Khúc Hành thật tốt.

Nghĩ vậy, nó liền quay mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt ôn nhu đượm buồn của anh mà nói:

“Hành ca ca, em thích anh”

Lương Khúc Hành cứng người, không tin nhìn Hạ Tiểu Mễ. Lát sau anh mới cúi đầu, che đi sự đau đớn trong đôi mắt. Tiểu Mễ lúc nào cũng vậy, khi nào muốn hại người đều bày ra bộ dáng lấy lòng này. Lòng anh khẽ thất lại, mỉm cười nhìn nó:

“Em muốn anh xử lý cô ta như thế nào? Tiểu Mễ?”

Hạ Tiểu Mễ nhú mồm, hiểu được anh là đang nghĩ gì, liền đứng phắt dậy, không thèm để ý đến kim tiêm truyền nước do động tác của mình mà bị giật ra. Nó hùng hổ mà ngạo ngễ, đứng từ trên giường nhìn xuống dưới, thẳng vào đôi mắt của Lương Khúc Hành mà rành rọt từng chữ:

“Lương Khúc Hành, anh nghe cho rõ đây. Lão nương là thích anh, thật sự thích anh. Anh dám không tin, lão nương liền đi cho khuất mắt anh”

Vừa nói vừa làm động tác xuống giường. Đúng lúc này, Lương Khúc Hành liền nắm lấy tay Hạ Tiểu Mễ, giữ nó lại, ôm chặt vào lòng:

“Không, anh tin, tin mà”

Ôm thật chặt, siết lại như muốn hòa làm một với nó. Hạ Tiểu Mễ dụi dụi đầu vào lồng ngực ấm áp của Lương Khúc Hành. Đây là đáp án nó muốn nhận.

Nhưng mà.....

“Hành ca ca, đau em...”

Anh giật mình buông ta, thấy cổ tay, nơi nó vừa bị giật mất ống truyền, đang chảy máu dữ dội, máu ướt đầm một mảng giường trắng, vô cùng chói mắt.

Lương Khúc Hành hốt hoảng, vội chạy ra khỏi phòng bệnh, nhìn quanh rồi túm cổ một ông bác sĩ, mắt hằn tơ máu:

“Nhanh lên, người thân của tôi, chảy máu”

Đôi mắt chứa đầy sự chết chóc. Anh là vậy, chỉ cần ‘Hạ Tiểu Mễ’ bị ngã hay sơ sẩy một chút cũng khiến anh trở thành một con ác ma, vô cùng đáng sợ.

Vị bác sĩ bị xóc lên nhìn vào đôi mắt của tu la kia liền nuốt khan, lắp bắp nói:

“Cậu....dẫn đường đi”

Lương Khúc Hành cúi đầu, chỉ tại anh mà nó bị như thế này.

Hạ Tiểu Mễ thấy dáng vẻ chật vật của anh liền buồn cười, liền nổi hứng trêu chọc:

“Nè, anh làm em chảy máu, anh phải có trách nhiệm nha”

Anh ngẩng đầu nhìn nó. Tuy biểu cảm Hạ Tiểu Mễ là tức giận nhưng đôi mắt chứa đầy sự vui vẻ tinh nghịch. Lương Khúc Hành mỉm cười bất đắc dĩ, gật gật đầu:

“Em muốn anh làm gì, anh đều làm cái đó”

Thật ra điều này không cần đợi nó yêu cầu thì anh cũng làm. Dù là đi ám sát tổng thống. Nếu nó yêu cầu, anh đều làm.

“Được, vậy anh đi gọt táo cho em”

Hạ Tiểu Mễ vui vẻ chỉ trỏ. Lương Khúc Hành thoải mái làm theo.

Trong căn phòng bệnh viện, người ta chỉ nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của cô gái, tiếng dịu dàng ôn nhu của chàng trai.

“Anh, tay đau”

“Lại đây anh thổi cho”

“Anh, chán quá”

“Em muốn xem tivi hay ra ngoài đi dạo?”

“Anh, mình xuất viện nha?”

“Khỏe rồi anh dẫn đi du lịch”

“Anh.....đói quá đi.....”

“Để anh gọi y tá tới trông. Em nhớ ngoan ngoãn, anh về nấu cơm mang cho em”

“Sao anh không mua đồ ăn ở bệnh viện?”

“Bé ngoan, anh không tin họ”

“Anh, kể chuyện em nghe”

“Em thích truyện ma hay cổ tích?”

“Anh.....anh có thích em không?”

“Ừm...anh không thích em”

“Hả? Vậy...vậy....”

“Anh không thích em, anh yêu em”

3. Chương 3: Nữ Chính

Ngồi trên giường bệnh, sắc mặt Hạ Tiểu Mễ đen như đất nồi, nguyên do đó chính là nó đã bỏ quên nữ chính của truyện.

Xem nào.....nữ chính là Hạ Văn Tình, chị gái của Hạ Tiểu Mễ. Theo như chuyện thì nữ chính là con của vợ trước của ông Hạ, nhưng vì sau khi sinh, mẹ của nữ chính chết, dẫn đến ông Hạ cưới vợ mới, rồi sinh ra nữ phụ. Nữ chính luôn bị mẹ con nữ phụ hành hạ, cuối cùng bỏ mạng. Dẫn đến một cô gái sát thủ đã xuyên tới thân xác nữ chính. Sau đó thì hấp dẫn được ánh mắt nam chính, và vân vân mây mây....

Hạ Tiểu Mễ nhớ rằng ‘Hạ Tiểu Mễ’ và ‘Hạ Văn Tình’ đã xảy ra xung đột, khiến cả hai ngã xuống bể bơi, cùng ngất xỉu do không biết bơi. Mà hình như lần này xuyên, cô sát thủ kia cũng xuyên. Ách, làm sao bây giờ, làm thế nào bây giờ? Nếu như để cô chị này hiểu lầm, đem dao kề cổ nó thì sao? Huhu, nó còn chưa kịp làm gì a, chưa kịp cống hiến cho Tổ quốc, cho xã hội a.

Lương Khúc Hành bước vào phòng, thấy Hạ Tiểu Mễ đang ra sức đập đầu vào gối, miệng lại nói gì đó nhưng không ra tiếng, thỉnh thoảng lại làm mặt quỷ, hét không ra hơi. Anh khẽ mỉm cười, đem hộp thức ăn đặt lên bàn, sau đó ngồi lên giường, đưa tay vuốt mái tóc của nó bật cười khanh khách

“Mèo nhỏ, em làm gì vậy?”. Từ lúc Mễ Mễ nói thích anh, liền thay đổi không ít. Từ một cô gái thủ đoạn đến một cô gái trong sáng đáng yêu. Tuy trước kia anh yêu ‘Hạ Tiểu Mễ’ nhưng bây giờ anh càng yêu “Hạ Tiểu Mễ” hơn rất rất nhiều.

Nghe thấy giọng nói ấm áp và cử chỉ ôn nhu của Lương Khúc Hành, nó ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp, cần cần dục dục

“Hành ca ca, anh đưa em tới phòng bệnh của chị hai được không?”. Nói rồi liền nhìn biểu hiện của Lương Khúc Hành.

Quả nhiên, đôi mắt anh liền gọn lên ngọn sóng ngầm kinh hãi. Nhưng, rất nhanh sau đó liền tĩnh lặng như thường. Chẳng phải Mễ Mễ đã thay đổi sao, anh cũng nên tập làm quen dần với việc này.

“Được, anh đưa em đi” Anh khẽ gật đầu, môi khẽ cong nắm tay Hạ Tiểu Mễ đi.

“CÁCH” Cửa phòng bệnh được mở ra, căn phòng bệnh này so với phòng của Hạ Tiểu Mễ thì cũng khá giống. Dù gì thì cũng là thiên kim tập đoàn lớn, sao có thể cho ở phòng thường được.

Người con gái với mái tóc đen dài, ngồi trên giường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc dù chỉ nhìn được một bên mặt, nhưng không thể không nhìn ra nét tiêu tụy nhưng vô cùng xinh đẹp, một vẻ đẹp mang theo vài phần lạnh lùng.

Đường như nghe thấy có tiếng người, cô gái chậm rãi xoay người, nhìn thẳng vào thân ảnh một nam một nữ của Hạ Tiểu Mễ và Lương Khúc Hành.

Ánh mắt lạnh lùng không gợn sóng, biểu cảm vừa có phần khó hiểu, vừa mang theo sát ý nồng đậm. Hạ Tiểu Mễ nuốt một ngụm nước bọt, thôi xong, đúng như nó đoán. Nữ chính đã xuất hiện.

4. Chương 4: Bị Vây Quanh Bởi Ba Đại Nam Nhân

Hạ Văn Tình nhìn hai người, đáy mắt lạnh lùng

“Các người là ai?” Quả nhiên, người như thế nào thì giọng cũng như vậy, khiến người khác phải rét run.

Lương Khúc Hành nhú nhú mày, bàn tay bị Hạ Tiểu Mễ nắm chặt vô cùng. Anh định lên tiếng nhưng nó đã mỉm cười ngược lên, kéo kéo vạt áo anh

“Hành ca ca, em đói...” Giọng nói có phần nũng nịu đáng thương. Lương Khúc Hành cũng hiểu nó là đang đuối khéo anh đi, nên đành khẽ xoa đầu nó một cái rồi bước đi, không quên dặn dò “Nhớ cẩn thận”

Nó cật lực gật đầu. Tất nhiên rồi, người ta là sát thủ, là sát thủ đó.

Đợi anh đi rồi, nó mới mon men đến gần Hạ Văn Tình, hai mắt chớp chớp nhìn cô.

“Sát thủ tỷ tỷ....” Nó kéo dài chất giọng trẻ con của mình ra. Dù gì thì cô cũng là người tốt, chứ hại kẻ hại mình, chứ không hại kẻ vô hại với mình.

Hạ Văn Tình lạnh lùng nhìn nó

“Cô biết tôi là ai?”

“Iya, tất nhiên rồi, em là người đọc tỷ tỷ mà...” Nó bật nhanh.

Cô nghi hoặc nhìn nó, sau đó mở miệng

“Hừm, giải thích cho tôi tất cả những truyện này xem?”

Nghe vậy, Hạ Tiểu Mễ liền kể một tràng dài

“À, thực ra thì chị là một nhân vật trong một cuốn truyện. Trong truyện thì...bla bla ba....sau khi cô gái chết thì chị xuyên vào....bla bla bla....rồi khiến cho nam chính....bla bla bla....nữ phụ ghen ghét nên....bla bla bla....sau đó thì....bla bla bla. Em đang đọc truyện này thì bỗng dưng bị xuyên vào nhân vật nữ phụ”

Nó kể xong liền ôm ngực, tay chống vào giường thở dốc.

Hạ Văn Tình nhú nhú mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào một khoảng không. Cô đang tập thích ứng với cái hiện tượng hư cấu này.

Hạ Văn Tình xoa xoa mi tâm, không kiên nhẫn mở miệng

“Có cách nào trở về không?”

Nó ngược mắt nhìn trần nhà, lẩm bẩm một mình “Biết thì đâu còn ở đây?”

Hạ Tiểu Mễ lắc đầu. Cô thấy biểu hiện vậy cũng chỉ khẽ nhắm mắt, lạnh nhạt phun ra một câu

“Đã hiểu, cô....ra ngoài đi”

“Àn, vậy em ra ngoài, chị nhớ bồi dưỡng cho khỏe nhé. Ngày mai chúng ta trở....về” Hạ Tiểu Mễ bước ra, giọng nói văng vẳng vọng lại.

Trở về phòng, nó bỗng trầm tư. Từ từ đã nào, nó vừa phát hiện ra, suốt hai ngày nay nằm chôn thân trong bệnh viện, chỉ có mỗi Lương Khúc Hành là chăm sóc cho nó, ngoài ra, không còn ai khác, kể cả....ba mẹ ‘Hạ Tiểu Mễ’. Chuyện này là sao đây?

“Có chuyện gì mà suy nghĩ thất thần thế?” Một giọng nói trầm thấp vang lên, nó quay đầu, thấy trước mặt, một anh chàng khá điển trai, mái tóc hanh vàng, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên một đường. Quả thực, vẻ đẹp của anh ta có thể đo với Lương Khúc Hành, nhưng.....Hạ Tiểu Mễ lại chỉ thích anh nên không hề có gì gọi là say mê chìm đắm với anh ta cả.

Tuy vậy, nó vẫn mở to đôi mắt, liếc trái liếc phải xung quanh mình mà hỏi

“A, anh là....”

Theo như truyện, thì đây hẳn là một đối tượng mà ‘Hạ Tiểu Mễ’ theo đuổi trước khi gặp và thích nam chính. Anh ta tên Chu Văn Dực, mặc dù rất chán ghét với ‘Hạ Tiểu Mễ’ nhưng vì gia sản nhà nó mà cố gắng ép mình. Hài, kể ra thì anh ta cũng ‘tội nghiệp’ đó chứ.

“Dực ca ca!” Hạ Tiểu Mễ khẽ re lên, ánh mắt sáng như sao.

Chu Văn Dực đến cạnh nó, muốn vươn tay xoa đầu nó nhưng nó tránh né. Hạ Tiểu Mễ không thích bị ai khác ngoài Lương Khúc Hành động vào nó.

Anh ta khẽ nhíu mày một lúc, ánh mắt càng tỏ vẻ chán ghét nó hơn. Tính dùng lực mềm buộc chặt?

Chu Văn Dực nhếch môi, ngồi xuống giường cạnh nó, nở nụ cười

“Nghe nói em bị Hạ Văn Tình kia đẩy xuống nước? Em có sao không?”

Đẩy xuống nước? Lòng mày nó khẽ giật, nhưng cũng rất nhanh mà bình thường. Hạ Tiểu Mễ cười cười, le lưỡi

“Thực ra thì....là em bất cẩn, tự mình té xuống. Chị hai muốn kéo em lên nhưng lực không bằng nên cũng bị kéo xuống”

Trong trường hợp này, nó cần phải giữ chút thể diện và hảo hữu với sát thủ tỷ tỷ kia. Bằng không, có ngày chết như chơi.

Chu Văn Dực híp mắt nhìn nó. Bất cẩn? Chị hai? Nếu là Hạ Tiểu Mễ thật, cô ta sẽ không bao giờ nói vậy. Anh ta nghi ngờ, tiến lại gần nó....

Hạ Tiểu Mễ nuốt nước bọt, lùi người ra sau. Cái tên biến thái chết tiệt này tính giở trò gì đây?

“Cạch”

Bỗng, cửa mở ra, một bóng dáng nam bước vào. Cả hai người đều xoay mặt nhìn ra. Một người con trai với mái tóc nâu sẫm, gương mặt đáng yêu tựa thiên thần, tuy đeo cặp kính cận nhưng không hề ảnh hưởng đến nét đẹp đáng yêu trời phú của cậu. Da trắng mịn như da em bé, môi mỏng hơi hồng hồng, đôi mắt chứa đựng phong tình.

Lòng Hạ Tiểu Mễ khẽ thích một cái. Ay da, nếu cậu ta mà ở hiện đại, hẳn sẽ trở thành tiểu khả ái ngạo kiều thụ rồi.

Người kia thấy dáng vẻ của hai người có phần không thích hợp, đáy mắt hai từ ‘chán ghét’ lại nổi lên. Hạ Tiểu Mễ chớp chớp mắt, đây là.....

“Hạ Tiểu Mễ, cô giáo nói tôi gửi bài qua cho cậu chép”

Vừa nói, cậu ta vừa lôi từ trong cặp ra một quyển vở.

“A, cảm ơn lớp trưởng”

Hạ Tiểu Mễ chớp mắt, gật đầu đưa tay ra nhận. Đây là lớp trưởng kiêm hội trưởng hội học sinh của trường mà ‘Hạ Tiểu Mễ’ theo học- Thôi Trần Đồng.

Cậu ta giật mình, đôi mắt hơi hoảng sợ. Cái quái gì thế này? Bình thường cô ta cũng có bám cậu, nhưng khi cậu nhắc đến bài vở, cô ta liền tức giận. Sao hôm nay không những không nổi đóa, mà còn cảm ơn? Chắc là trời sắp sập rồi.

Hạ Tiểu Mễ chỉ nhìn lướt qua rồi để qua một bên. Chắc khó tin nhưng ở thế giới của mình, nó đã 20 tuổi, đang học đại học nên mấy bài vở của bọn trung học, nó không có hứng thú. Lại nói, không biết em trai nó ở bên đó có sống tốt không? Sở dĩ nó nghĩ tới em trai bởi Hạ Tiểu Mễ và em trai nó đã mất ba mẹ trong một vụ cháy cách đây khoảng 4 năm. Từ đó, hai chị em sống nương tựa vào nhau. Giờ Hạ Tiểu Mễ ra đi, không biết em trai nó....

Hai đại nam nhân thấy nó bỗng dưng trầm xuống, liền có hai loại cảm xúc. Thứ nhất là ghê tởm nó lại diễn trò. Thứ hai là tò mò không biết con người này đã thay đổi đến mức nào?

“Sao vậy Tiểu Mễ?”. Chu Vân Dực nhìn nó nhẹ nhàng hỏi, còn vươn tay vén tóc mai cho nó. Hạ Tiểu Mễ mỉm cười hì hì, tránh qua một bên.

“Mễ Mễ? Đã đói chưa?”. Lúc này, cửa lại mở ra, Lương Khúc Hành bước vào, trên tay cầm hộp thức ăn giữ ấm mỉm cười ôn hòa. Hạ Tiểu Mễ mừng tới ướt nước mắt.

“Sao lâu như vậy chứ Hành ca ca?” Nó vươn tay tựa đầu chờ đợi mẹ bé. Đùa chứ, Hạ Tiểu Mễ đã phải ở đây suốt hơn 20 phút với hai tên đại gia hỏa này, hứng chịu ánh mắt khinh bỉ giết người của bọn họ.

Ánh mắt của Hạ Tiểu Mễ cùng thái độ của nó khi nhìn thấy Lương Khúc Hành, cả giọng nói ngọt ngào như mật của nó khiến cả Chu Vân Dực và Thôi Trần Đồng đều bất ngờ cũng kinh ngạc. Cái gì.....

5. Chương 5: Đừng Khiến Bản Thân Bị Tổn Thương Bởi Chính Lời Nói Của Mình

Lương Khúc Hành đến bên chỗ Hạ Tiểu Mễ, rất tự nhiên mà vươn tay xoa đầu nó khiến Chu Vân Dực bên cạnh đỏ mặt. Chết tiệt, em để cho hấn sờ đầu mình mà tôi thì không được à?

“Trông em có vẻ như không đói nhỉ?”. Về mặt Lương Khúc Hành hơi trầm. Anh đang nấu ăn thì y tá chăm sóc Hạ Tiểu Mễ báo rằng có hai chàng trai tới ‘khi dễ’ nó, vậy là anh cần nấu thật nhanh rồi phóng xe đến đây một cách nhanh nhất có thể. Tuy nó nói thích anh, nhưng dẫu sao người kia cũng là Chu Vân Dực được nó từng một thời theo đuổi, ai dám chắc Hạ Tiểu Mễ sẽ không động tâm? Lương Khúc Hành biết bản thân ích kỷ, nhưng anh không muốn một lần nữa trao nó cho người khác.

“Không có, em đói lắm rồi ý”. Hạ Tiểu Mễ lắc lắc đầu, biểu cảm đáng yêu khiến người khác có cảm tưởng như thể đằng sau nó đang lòi ra một cái đuôi, cật lực mà vẫy vẫy vẫy.

Anh mỉm cười ôn hòa, xem ra nó không có ý định gì với hai người kia. Lương Khúc Hành đứng dậy, đỡ Hạ Tiểu Mễ ra bàn, sau đó quay đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn hai người kia

“Hai cậu sẽ không phiền chứ?”. Ý tứ đuổi người rõ ràng. Giọng nói anh ôn hòa nhưng về mặt anh lại âm trầm sắc lạnh đến không tưởng. Nhưng vì Chu Vân Dực và Thôi Trần Đồng đứng đối diện với Hạ Tiểu Mễ, mà Lương Khúc Hành đứng cùng phía với nó, xoay lưng lại nói nên nó không nhận ra vẻ mặt lạnh lẽo kia của anh.

Cả Chu Vân Dực và Thôi Trần Đồng đều bất giác lùi ra sau một bước, trên trán rịn một lớp mồ hôi nhạt. Hạ Tiểu Mễ nhìn sắc mặt của hai người, cũng biết chuyện gì xảy ra. Đùa chứ, nó là độc giả, là độc giả đấy! Chẳng lẽ nó lại không biết được tính cách ngoài nóng trong lạnh của Lương Khúc Hành sao? Thực có đôi lúc, nó cảm thấy thật bội phục ‘Hạ Tiểu Mễ’, làm sao mà cô ta có thể khiến một người tâm cứng hơn sắt này động lòng, đến chết vẫn là chết vì mình như Lương Khúc Hành chứ?

Không gian lắng đọng, Hạ Tiểu Mễ chán chường không kiên nhẫn mở mắt

“Các người rảnh rồi không có việc làm đến đây để phiền tôi à? Không có việc thì đi bớt đi”. Lời nói tuy có chút thô nhưng biểu cảm lưỡi biếng khiến ba đại nam nhân đều sững người. Một lúc sau, Chu Vân Dực mới nhếch môi, đút tay vào túi quần, đi ra khỏi phòng, không quên quay lại, nháy mắt với Hạ Tiểu Mễ

“Bé con, ta sẽ còn gặp lại” Thú vị, cô ta càng ngày càng thú vị. Nhưng để xem cô có thể đeo cái mặt nạ đó lâu tới đâu? Tôi sẽ chính tay bóc từng lớp mặt nạ của cô. Ánh mắt anh ta lóe lên một tia sáng.

Hạ Tiểu Mễ quay mặt, một tay ôm ngực một tay vịn lấy cạnh bàn mà làm động tác nôn. Lương Khúc Hành buồn cười, vuốt vuốt lưng cho nó rồi vươn tay捏 mũi nó

“Mễ Mễ, em thật quá thẳng thắn mà. Bộ không sợ anh ta không để ý đến em nữa sao?”. Đôi mắt vừa chờ mong vừa trầm trầm.

Hạ Tiểu Mễ vươn hai tay đặt vào hai bên thái dương của anh, sau đó “Bốp” một cái, dùng lực đánh vào khiến Lương Khúc Hành choáng váng, đang hơi cúi người, liền ngã xuống rất, đầu óc quay mòng mòng đau đớn.

Thôi Trần Đồng chưa bước ra, thấy Lương Khúc Hành bị đánh đến choáng váng, liền chồm xuống đỡ lấy Lương Khúc Hành. Bộ dạng của anh vô cùng khổ sở, hai mắt nhắm tịt, mày cau lại đau đớn. Thôi Trần Đồng muốn xoa thái dương giúp anh đỡ đau

“Cầm cậu động vào anh ấy”. Hạ Tiểu Mễ cau mày, cao ngạo ngồi trên ghế nhìn xuống dưới, giọng nói mang hơi hướng vừa đau lòng vừa tức giận.

“Hạ Tiểu Mễ, cô ác độc vừa vừa thôi, đúng là loại đàn bà chanh chua mà”. Cậu mắng lớn, hai mắt vằn lên. Dù gì thì cũng là con người, nhìn người đau, cậu cũng âm ỉ cái cảm giác chát vật đó.

Lương Khúc Hành nghe Thôi Trần Đồng mắng Hạ Tiểu Mễ, liền cau chặt mày hơn, muốn ngăn cản cậu ta nhưng đầu quá choáng váng, không thể làm gì được. Từ cơn đau đớn, anh cũng liền bất ngờ tại sao nó lại mạnh đến vậy. Trước kia anh bị người ta dùng gậy đánh vào đầu cũng không đau như thế này.

Hạ Tiểu Mễ hạ mắt, ngồi xuống trước mặt Lương Khúc Hành, mở miệng

“Lương Khúc Hành, lão nương nói cho anh biết. Đừng bao giờ hỏi những câu hỏi có thể khiến bản thân đau lòng. Anh tưởng chỉ có một mình anh đau lòng ư? Hãy lấy cú đánh này của lão nương mà nhớ lấy, ĐỪNG.BAO.GIỜ.Khiến.Bản.Thân.Phải.Đau.Lòng”

Đúng vậy, thứ nhất, anh vẫn sợ hãi nó không thật sự yêu anh, nên luôn tìm cách thử nó. Nhưng anh không biết rằng điều này khiến nó cảm thấy không được tin tưởng, cũng đồng thời khiến anh đau lòng. Nó không muốn, không muốn thế!

Thôi Trần Đồng ngăn ra, lần đầu tiên cậu cảm thấy nó lại sâu sắc đến vậy.

Ánh sáng hoàng hôn từ cửa sổ chiếu vào phòng, phủ lên gương mặt tuyệt sắc thanh tao của Hạ Tiểu Mễ. Ánh mắt mê hồn ấy thực khiến người ta không thể rời mắt.

Thôi Trần Đồng lắc lắc đầu, tự động đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại. Cậu có cảm giác như bản thân là người thừa vậy.

“Anh xin lỗi”. Khi đầu đỡ choáng, Lương Khúc Hành mới cúi đầu nói, thanh âm có phần nghẹn ngào. Mễ Mễ tuy không phải kiểu người con gái mà người ta hằng ước mong, nhưng địa vị của cô thì khiến không ít ánh mắt nhòm ngó. Anh cất lực bảo vệ nó nhưng lúc nào nó cũng chỉ đắm chìm trong hoa bướm, không hề biết cái chết đang cận kề mình. Nay nó đột nhiên thay đổi, anh chấp nhận được 9 phần nhưng không thể chấp nhận cả 10 phần. Anh luôn sợ nó sẽ rời bỏ anh, luôn sợ.

“Anh nói sẽ bảo vệ em mà, vậy thì phải thực hiện lời hứa chứ. Em hứa sẽ không rời xa anh. Chắc chắn đấy!” Hạ Tiểu Mễ nói rồi tách hai tay của anh, sà vào lồng ngực ấm áp của anh.

Lương Khúc Hành mỉm cười xoa xoa mái tóc mượt của Hạ Tiểu Mễ. Anh đúng là ngốc quá mà!

“Đúng rồi, tại sao sức em lại mạnh vậy, đánh có một cái mà khiến anh choáng suốt gần 10 phút đồng hồ.” Không thể không thắc mắc a.

“Ừ thì, cũng không phải là em mạnh mẽ gì cả, chẳng qua là ở hai bên thái dương, dây thần kinh rất yếu, vì vậy nếu đánh vào đó, anh sẽ khiến đối phương bị choáng váng, nếu dùng lực quá mạnh sẽ dẫn đến tử vong.” Hạ Tiểu Mễ hồn nhiên ngây thơ nói.

Hai mắt Lương Khúc Hành sáng rõ. Điều này trong sách vở không có dạy a.

“Sao em biết được điều đó?” Ánh mắt chứa đầy phần khích.

“Tất nhiên phải biết, đây là kinh nghiệm của em khi đi đ.....đ.....” Hạ Tiểu Mễ cứng họng, bịt miệng mình lại. Thôi chết cha!

“Kinh nghiệm? Kinh nghiệm gì?” Anh nheo mắt, giọng nói trầm trầm.

“Không....không có gì, chỉ là....kinh nghiệm khi ở lớp bị mấy đứa bạn thân trêu thôi! Ha ha” Nó cười khan. Thấy vẻ mặt anh hòa hoãn lại, liền thở phào, lau lau mồ hôi. Con mẹ nó, tý thì lộ.

6. Chương 6: Về Nhà- Cảnh Đầm Ấm Tựa Gia Đình Nhỏ

Hạ Tiểu Mễ nhe răng cười cười

“Hành ca ca, anh giúp em dọn đồ, em sang giúp chị hai” Nói rồi, không để Lương Khúc Hành nói gì, bóng dáng của nó đã biến mất sau cánh cửa. Anh cũng chỉ biết lắc đầu chào thua với nó.

“Chị hai” Tiếng nó lãnh lút khắp phòng.

“Cô....em không gõ cửa!” Hạ Văn Tình giọng nói lạnh lùng pha chút bất đắc dĩ. Suốt đêm qua cô bị cô em gái trên danh nghĩa này làm phiền cả đêm, huyền thuyên nào là việc nhà, lại đến đùng động tâm với nam chính, rồi rất nhiều chuyện. Hạ Văn Tình xoa xoa mi tâm, thực không hiểu sao cô gái nhỏ bé này lại có thể nói nhiều đến vậy.

Hạ Tiểu Mễ sau một đêm ‘trò chuyện’ với Hạ Văn Tình, liền thấy được cô là một cô gái ngoài lạnh trong nóng nên vô cùng thoải mái mà ‘đề đầu cười cổ’ cô. Tự nhiên Hạ Tiểu Mễ có xúc động muốn được nhìn thấy cảnh cô giết người. Chắc chắn là trông sẽ rất oách a.

“Chị hai, chị đã dọn đồ chưa? Chưa dọn thì để em giúp chị nhé!” Hạ Tiểu Mễ cười cười.

Cô cũng gật gật đầu, không nói gì. Thân thể này quá yếu ớt, mà như lời của nó nói, sau khi gặp nam chính thì cô sẽ có nguy cơ bị mấy cô tiểu thư đánh đá đánh là rất cao, vì vậy, cô cần cải thiện vóc dáng này cho phù hợp.

Lương Khúc Hành lái xe đưa Hạ Tiểu Mễ và Hạ Văn Tình trở về dinh thự. Khi cô bước xuống, nhìn ngôi nhà mình sắp ở, gương mặt không đổi sắc. Còn nó nhìn lên ngôi nhà....không, phải là tòa biệt thự, nó liền há hốc mồm, dường như muốn sái quai hàm.

Con mẹ nó, nhà ở thôi mà, có cần phải to tới vậy không? Trông thật chẳng khác gì Nhà Trắng của Tổng thống Mỹ cả.

“Chào mừng cô chủ trở về!” Quản gia mặc âu phục bước ra, cúi đầu cung kính nói.

Vị quản gia này là một cô gái tầm 24 tuổi, mái tóc đen buộc gọn phía sau, cơ thể nghiêm trang thanh lịch. Hạ Tiểu Mễ cười cười

“Dạ chào chị! Chị giúp chị hai bê đồ vào nhé!”

Lâm Tư Tổ khẽ giật mình nhìn nó, thấy vẻ mặt sáng ngời của nó, lại nhìn sang vẻ mặt lạnh lẽo của Hạ Văn Tình. Chị hai? Cô có nghe lầm không vậy? Nhưng cũng không nghĩ nhiều, Lâm Tư Tổ bước lên, xách đồ cho Hạ Văn Tình bước vào.

Hạ Tiểu Mễ, Lương Khúc Hành và Hạ Văn Tình theo phía sau.

“Hành ca ca, anh ở lại nấu cơm nhé!” Nó chớp chớp mắt nhìn anh.

“Được!” Anh mỉm cười, xoa xoa đầu nó.

Vừa bước vào, Hạ Tiểu Mễ đã thấy một người đàn ông và một người phụ nữ, cả hai đều tầm khoảng hơn 40 tuổi, ăn mặc sang trọng. Hạ Tiểu Mễ nhìn nhìn, đáng vẻ sang trọng kia, hẳn là ông Hạ và mẹ của ‘Hạ Tiểu Mễ’

Vì vậy, nó liền kéo cô theo, đến trước mặt ông Hạ và mẹ cười

“Ba mẹ, con và chị hai về rồi!” Lời nói nhí nhảnh tựa như thể vừa đi chơi về chứ không phải vừa đi bệnh viện về.

Ông Hạ ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn cảnh thân thiết của hai chị em nó, ánh mắt rồi rầm. Bà Hoàng(mẹ nữ phụ, họ Hoàng) nhìn thấy con gái trần quý liền bước lên, giằng tay nó ra khỏi Hạ Văn Tình, ánh mắt ngập nước

“Mễ Nhi, con làm mẹ lo quá, con có biết mỗi đêm mẹ đều không thể ngủ không?” Sau đó quay sang cô, bộ dáng giống gà mẹ bảo vệ gà con “Cô, uống công tôi coi cô là con gái mà yêu thương, cô lại như vậy năm lần bảy lượt hại con gái tôi. Rốt cuộc cô có còn là con người không?”

Hạ Tiểu Mễ từ tốn rút tay ra khỏi tay bà Hoàng, chạy đến chỗ cô, mỉm cười

“Không phải đâu mẹ, chị hai là muốn bảo vệ con mà!”

Bà Hoàng bất ngờ, cả ông Hạ cũng trăn trăn nhìn nó, không nói được câu gì.

“Lo lắng, vậy suốt hơn 3 ngày Tiểu Mễ ở trong bệnh viện, bà đã đi đâu? Đến một lần thăm hai chúng tôi, các người cũng không có một lần, vậy mà nói là thương, là yêu?” Cô đúc tay vào túi áo, giọng nói trước sau như một, lạnh đến sờn gai ốc, môi nhè nhếch.

Ông Hạ giật mình, đôi mắt âm u. Bà Hoàng lùi một bước, muốn nói lại bị ông Hạ cướp lời

“Nhìn hai con hòa thuận, ba mẹ rất vui mừng. Mấy hôm nay ba mẹ có chuyện công tác, vì vậy không thể đến thăm các con được. Hôm nay các con xuất viện, ba mẹ rất vui mừng, ngày vui như vậy, có lẽ không nên xảy ra rắc rối!”

Hạ Văn Tình nhếch môi, nói với Lâm Tư Tổ đang ngây như phỗng ở bên cạnh

“Dẫn tôi lên phòng” Nói rồi biến mất dạng.

“A a, chị hai có chút khó chịu nên mới như vậy. Mọi người đừng để ý, được không ạ?” Hạ Tiểu Mễ cười cười, xua tan không khí căng thẳng này.

Bà Hoàng thở dài xoa xoa đầu Hạ Tiểu Mễ, ánh mắt buồn bã chợt xuất hiện ngay sau khi Hạ Văn Tình rời đi. Có gì đó không ổn. Nó nghĩ thầm.

“Khúc Hành, cháu...” Ông Hạ nhìn Lương Khúc Hành, hơi bất ngờ. Bình thường Tiểu Mễ rất ghét anh chàng này, đến nhìn cũng không buồn nhìn.

“A, cháu rất vinh dự được Mễ Mễ mời tới nấu một bữa cơm cho gia đình, liệu có được không ạ?” Anh khẽ mỉm cười, một tay đặt vào ngực, một tay đặt sau lưng, cúi người một cách trịnh trọng như một nam tước hầu. Hạ Tiểu Mễ phì cười với hành động này của anh.

Ông Hạ nhìn vợ, hai người nhìn nhau. Mễ Mễ? Cách gọi thân mật như vậy, chẳng lẽ chúng nó có tiến triển?

Bà Hoàng tươi cười

“Thật vinh dự cho gia đình bác a.”

Lương Khúc Hành cười cười, bước xuống bếp.

Hạ Tiểu Mễ đang bước đi, thì ông Hoàng nói nhỏ

“Chẳng phải con ghét những người đàn ông mà biết mấy chuyện bếp núc sao?”

“Đúng rồi Mễ nhi, trước đây con nói đàn ông biết nấu ăn ngoại trừ đầu bếp nổi tiếng ra thì đều rất vô dụng, sao giờ con...” Bà Hoàng cũng thêm vào

“Ồ thì...hì hì, sau này con có người nấu cơm cho ăn, chẳng phải đỡ vất vả hơn sao?” Hạ Tiểu Mễ gãi đầu cười cười, sau đó bước vào bếp cùng Lương Khúc Hành.

Hai vợ chồng nhìn nhau, mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên nó được nhìn anh nấu cơm. Thật sự, có việc bếp núc mà anh cũng đẹp như vậy sao? Tựa như một thiên thần xinh đẹp khiến người khác chói mắt. Nó mãi nhìn anh, vì vậy liền đổ một đồng muối vào trong nồi súp. Lương Khúc Hành bước tới chỗ nó, bẹo mạnh má nó

“Đau” Hạ Tiểu Mễ nhăn mặt, phụng phịu.

“Haha” Anh cười, rồi sau đó quay sang khuấy nồi súp, đưa một muỗng nhỏ lên thử thì...sặc.

“Khụ khụ khụ,...ách, c..cái g...mặn...mặn quá!” Lần đầu tiên nó thấy vẻ mặt nhăn nhó vì mặn này của anh, liền nhịn không được cất tiếng cười lớn, ôm bụng ngồi hẫ xuống đất mà cười. Nụ cười thánh thót của nó khiến cả ngôi nhà trở nên ấm áp hơn nhiều. Anh vịn bàn đi tìm nước uống, sau đó quay sang nhìn nó

“Mễ Mễ, sao em có thể nhăn tâm mà độc hại chồng tương lai chứ?” Một ngày nay, anh rất có xúc động muốn trêu chọc cô bé đáng yêu này.

“Đâu có, em thề là em chỉ cho có một...” Từ ‘ít’ còn chưa nói hẳn ra mồm, nó quay đầu đã thấy hộp muối mới lúc đầu còn đầy nay đã hết hẳn. Hạ Tiểu Mễ le lưỡi, cười cười xấu hổ.

“Hài, đến chịu em đây” Anh khẽ lắc đầu dỏ khóc dỏ cười.

Và cuối cùng, nhờ công của ai đó mà cả nhà phải ra ngoài ăn.

Ngày mai, Hạ Tiểu Mễ sẽ cùng Hạ Văn Tình tới trường. Lần đầu tiên, hai cô gái này có điểm chung, đó là không thích đến trường.

Thử hỏi, một người đã học gần hết chương trình đại học và một sát thủ đã đỗ bằng đại học cùng rất nhiều bằng cấp khác có còn gì để lưu luyện kiến thức cũ rích của trung học phổ thông?

Nhưng, sở dĩ họ đến ngôi trường tẻ nhạt kia là vì.....một nữ phụ khác và nam chính.

7. Chương 7: Hình Phạt Cho Nam Phụ Biến Thái

Hehehe, sau gần 10 ngày vắng bóng, tác giả đã cố gắng hết sức để trở về trước thời hạn.

Rất cảm ơn các độc giả đã theo dõi Ta Là Đệ Nhất Nữ Phụ nha. *hôn gió*

Trường Trung học Velvret

Nơi đây tụ hội rất nhiều nhân tài và....tiền. Trường có 5 dãy nhà 7 tầng gồm: khu A, nơi tập hợp con ông cháu cha giỏi giang và giàu xụ, khối tổng hợp; khu B tập hợp những người học giỏi, giàu, khối 12; khu C là dành cho tất cả, bao gồm những người học bình thường mà giàu và học giỏi nhưng nhận học bổng; khu D của những học sinh giàu có nhưng không có năng lực, không có tiền đồ; cuối cùng là khu E, dành cho học sinh cá biệt, nhà giàu nhưng đàn đúm, không chăm lo việc học, thậm chí còn có phần tử dính vào Mafia.

Nhìn ngôi trường to đồ sộ trước mắt, Hạ Tiểu Mễ ngẩng đầu, mắt chữ O miệng chữ A. Con mẹ nó, chỉ là trường thôi mà, việc gì phải to vậy? Nó nghĩ, xong lại chép miệng mà ca tụng cái bà tác giả làm sao có thể miêu tả ngôi trường đẹp và đồ sộ chả khác gì Nhà Trắng vậy? Mà.....

.....hình như thằng cha hiệu trưởng là một tên nhóc mới 24 tuổi nga. Oắt dờ phức? Theo như miêu tả thì ‘Hạ Tiểu Mễ’ từng theo đuổi thằng cha này a. Mẹ nó, vậy là chết rồi, lỡ như đụng mặt thằng đó thì sao? Thì sao a?

“Tiểu Mễ, khép miệng vào! Ruồi xông vào làm tổ rồi đấy!”. Hiếm khi Hạ Văn Tình lại trêu chọc cô em gái trên danh nghĩa này, gương mặt lạnh lùng dần dần ra.

“Ài da, chị hai a, em nói chị phải tránh xa Lý Vân Kiệt ra, chị đã hiểu chưa?”. Nó rất hiểu lẽ khép miệng, nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

Hạ Văn Tình mày hơi cau lại: “Lý Vân Kiệt?”. Tại sao lại phải tránh chứ? Chẳng lẽ người đó nguy hiểm ư?

Nó trịnh trọng gật đầu: “Lý Vân Kiệt chính là nam chính. Nên chị đừng tiếp cận hắn!”. Cái nam chính kia khiến Hạ Tiểu Mễ không có chút thiện cảm nào. Trong truyện, nữ chính trước đó có phải lòng nam chính, nhưng không được đáp lại, hơn nữa còn vì bị nữ phụ phát hiện nên ghen tức mà khiến nữ chính chết, rồi khi tỉnh dậy, được trọng sinh, nam chính thấy nữ chính thay đổi liền nói yêu thương. A phi, nó khinh, chỉ yêu thương khi trọng sinh? Như vậy đâu có là tình yêu chân chính?

Cứ như Hành ca ca của nó là rất tuyệt vời a.

Thấy vẻ trịnh trọng của Hạ Tiểu Mễ, lại vừa hôm bữa được nó ‘tốt bụng’ nhắc nhở về tên Lý Ngôn kia, Hạ Văn Tình cũng lạnh nhạt gật đầu. Khẳng định cũng không thể chứa chấp một tên nam nhân như vậy.

“Vào thôi”. Cô nói, rồi cả hai bước vào trường.

Vì trình độ của nữ chính và nữ phụ đều ngang nhau, ở mức trung bình nên nó và cô đều học tại lớp 11 khu C. Thấy ‘hòn than’ và ‘vũng nước’ hôm nay đi cùng nhau, hơn nữa còn có vẻ rất thân thiết, Đám người trong lớp C đều trợn mắt há mồm, nhất thời cả lớp đều im lặng như tờ, ngay cả một chiếc ngòi chì kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Hạ Tiểu Mễ mặt hơi nóng, le lưỡi cười trừ, sau đó rất thân thiện mà giơ tay lên chào mọi người: “Chào buổi sáng các đồng học”.

Cả lớp mắt còng trợn to. Cái gì thế này? Hạ Tiểu Mễ mà cũng biết chào hỏi mọi người?

Hạ Văn Tình lạnh lùng, lảng lảng đi xuống cuối lớp ngồi, lấy headphone ra đeo rồi nằm phục xuống ngủ.

Lại trở mắt.

Nó chỉ biết lắc đầu. Tác giả cũng thật quá ngu ngốc. Lại đi cho cái tình tiết không hợp tình hợp lý này vào truyện. Làm gì có sát thủ nào lại đi nghe nhạc, hơn nữa còn là một lạnh lùng tàn nhất sát thủ đấy!

Hạ Tiểu Mễ cũng định tiếp bước chị hai, xuống cuối lớp nhưng lại bị một giọng nói kéo lại: “Tiểu Mễ, cậu đã khỏe rồi chứ?”. Nó quay lại, chỉ thấy một cô gái với mái tóc xoăn ngang vai, hai mắt sinh động đẹp mắt đáng yêu.

Hạ Tiểu Mễ há miệng, định hỏi lại thôi.

“A à, không có, không sao...”. Nó cười trừ gãi gãi đầu.

Cô gái kia tiếp tục, nhưng dáng vẻ có phần hung dữ hơn, hai mày khê nhíu nhíu: “Hạ Văn Tình cũng thật quá đáng, hại bạn ra thế này”. Dáng vẻ tựa như rất bất bình.

A? Ra là Tiêu Lăng Nguyệt, nữ phụ chính thức kéo dài sự sống lâu nhất trong tất cả đám nữ phụ, và cũng là nữ phụ khó nhằn, gian xảo nhất. Hạ Tiểu Mễ nheo mắt. Cái dáng vẻ khả ái tội nghiệp kia, nào có giống sát nhân sẵn sàng giết người để đoạt được nam chính chứ? Và cái chết của ‘Hạ Tiểu Mễ’ trong tương lai cũng là do Tiêu Lăng Nguyệt gián tiếp hại.

Ngoan độc lắm, tàn nhẫn lắm....

“Tiểu Mễ.....cậu.....”. Thấy Hạ Tiểu Mễ cứ nhìn mình như vậy, nhỏ liền cảm thấy chột dạ bất an, vẻ mặt lo toan nhìn nó, e dè hỏi.

Thu hồi ánh mắt, nó cười: “Ha hã, không sao, chắc là do dư chấn của vụ TAI NẠN”. Nó mỉm cười nhún nhún, sau đó xoay người đi xuống cuối lớp.

“Các em nên hiểu, thơ văn của Tổ quốc ta là....bla bla bla.....cũng như con người các em vậy, cần phải thường xuyên.....blo bla.....bài thơ này....”. Giáo viên dạy văn say sưa giảng bài. Học sinh lại lơ đãng muốn ngủ. Hạ Tiểu

Mề đưa tay ngáp một cái thật dài, mẹ nó, sao buồn ngủ hơn cả tiến sĩ Charles giảng ở giảng đường vậy thế này?

“Cô kia, ai cho phép ngáp trong giờ của tôi? Cô có biết văn học là thứ vô cùng thiêng liêng và cao quý, nếu không có văn học thì con người sẽ không thể có đạo đức, mà nếu con người không có đạo đức thì sao là một con người? Cô phải cảm thấy xấu hổ khi trở thành một tiêu điểm xấu của xã hội....”. Giáo viên thấy nó ngáp ngắn ngáp dài, liền cảm thấy bực bội, vì vậy liền nhin không được mà nói.

“Aishh, chỉ là ngáp thôi mà, có cần phải nghiêm trọng vậy không cô giáo?”. Nó đứng dậy, nắm gáy nghiêng đầu nói.

“Cô, đi ra ngoài cho tôi!”. Nhất thời tức giận, cô giáo liền chỉ tay ra ngoài cửa rống. Nhưng khi quay xuống, thấy vẻ mặt trợn mắt há mồm, từng rặng mây đen bay vào, liền nhận thức được nó là người không thể động. Nhưng lời đã nói tựa bát nước đã đổ đi, sao có thể rút lại? Nhưng nếu không rút lại, hậu quả.....

“Được được, em ra em ra, cô đừng hét nữa, vừa hồng thanh quản lại vừa điếc tai bọn em!”. Hạ Tiểu Mễ ngoáy ngoáy tai nói, vừa nhân tiện đi ra ngoài dưới con mắt như muốn lòi ra của đám học sinh.

Hạ Văn Tình thấy nó đi, cũng nhắc cặp bước theo. Cô thấy ồn chết được.

Đứng bên ngoài cửa, Hạ Tiểu Mễ giương mắt nhìn cô: “Chị hai, tính lên sân thượng?”. Dù gì thì cô cũng không bị phạt.

Quả nhiên, Hạ Văn Tình gật đầu một cái rồi bước thẳng.

Chỉ còn lại nó, nó lôi từ cặp một chiếc bánh mì, rồi ngoan ngoãn ngồi xếp bằng mà gặm. Ừ thì, cô giáo cũng đâu cấm nó ăn?

Dáng vẻ nhỏ nhắn ngồi trước cửa lớp, tựa như búp bê sứ mà từ từ ăn chiếc bánh mì lớn.

Bỗng một giọng nói từ tính vang lên: “Hạ Tiểu Mễ, em dám ăn trong giờ học ư?”. Nó ngẩng đầu, đập vào mắt là gương mặt đẹp đẽ của một nam nhân, dáng người dong cao, mày kiếm rậm, môi mỏng khẽ cong, thân mặc bộ vest đen tuyền, hai tay đút túi quần.

Nó ngờ nghệch, nhưng cũng khẽ nhú con mắt, đứng phắt dậy, chép miệng: “Cô cũng không cấm a, vậy việc gì phải kìm nén?”. Nhưng mà....phải rồi, cái người này sao biết tên nó a?

“Haha”. Hắn cười, nhưng đôi mắt đều ẩn hiện vẻ chán ghét cùng khó hiểu: “Nếu muốn đến bên Trác Lý Ngôn tôi, em cần vứt bỏ tất cả, bao gồm cả gương mặt giả tạo này nữa!”. Vừa nói, vừa mỉm cười vươn tay nắm cằm nó.

Hạ Tiểu Mễ trợn mắt, lui về sau một bước. Trác Lý Ngôn? Là thằng cha hiệu trưởng? Con mẹ nó, sao trái đất tròn tới không ngờ vậy? Chưa gì đã để nó gặp thằng cha biến thái này rồi? Nói hắn biến thái, bởi thái độ và cách làm việc của hắn thật sự rất.....

Hắn đối với phái nữ, ngoại trừ ‘Hạ Tiểu Mễ’ thì vô cùng ôn nhu thấm thiết, dù được không ít kẻ lên giường, hơn nữa đều là ở trước mặt ‘Hạ Tiểu Mễ’. Thảo nào mà chỉ theo vài ngày là ‘Hạ Tiểu Mễ’ liền bỏ Trác Lý Ngôn mà theo đuổi người khác.

Gương mặt chính trực là vậy, nhưng cũng chẳng hề loài động vật chỉ biết nghĩ bằng nửa thân dưới. Biến thái, biến thái vô cùng.

“Hừ, tránh xa tôi chút”. Vẻ mặt chán ghét lộ rõ, nó thực không muốn dây dưa với Trác Lý Ngôn chút nào.

Bị đẩy ra, lại phải nhân gương mặt chán ghét nồng đậm đó, hắn trào phúng cười, tiến đến gần nó: “Còn làm cao? Tôi thấy em đâu còn gì để cao ngạo? Có khi thứ quan trọng nhất cũng mất rồi!”. Giọng hắn nhỏ dần, đồng thời cũng cúi sát người, phả hơi nóng vào tai nó.

“RẦM”

Tiếng động lớn, cả lớp ủa ra, trở mắt nhìn một màn trước mắt.

Hạ Tiểu Mễ thở phì phò, cúi đầu thấp, hai tay nắm chặt còng vương chút máu tươi, một chân đặt trên ngực của Trác Lý Ngôn mà càng lúc càng dùng sức. Mà hắn thì thê thảm, một mắt bị sưng tím, đau tới không

mở nổi mắt, mũi và miệng chảy máu, hai tay vô lực nắm lấy chân Hạ Tiểu Mễ đang đặt trên ngực mình, mặt đỏ bừng vì khó thở.

Đám con gái kinh hãi. Hiệu trưởng cứ thế mà bị Hạ Tiểu Mễ đánh?

Nhiều người muốn lên can nhưng đều bị cái thứ sát khí khủng khiếp của nó làm cho chân run bần bật.

“Mẹ kiếp, may sao con mẹ nó biến thái tới vậy? Làm nhục lão nương như vậy thì thoải mái lắm sao? Mở miệng ra đều là những từ ngữ độc địa. Tưởng là hiệu trưởng là oai, là lớn ư? Hừ, vậy mà đã quá tự đại rồi, nước mũi còn chưa vắt sạch thì làm thế nào mà quản lý được một ngôi trường danh tiếng?. Lão nương cảnh cáo mày, từ giờ không nên xuất hiện trước mặt lão nương, bằng không, cái ‘gậy’ để mày chọc buri sẽ gãy làm đôi, làm mày ngóc đầu không được!”. Tính tình của Hạ Tiểu Mễ vô cùng nóng nảy, bị người chọc điên liền tức giận không thôi, liền ngay lập tức phải phát tiết. Cái thằng cha biến thái này dám cư nhiên nói mấy lời thô tục như vậy, thực khiến người tức giận mà.

“Mễ Mễ” Giọng nói ấm áp như gió xuân quen thuộc vang lên, Hạ Tiểu Mễ liền vui vẻ quay đầu: “Hành ca ca”. Ánh mắt sáng lấp lánh như sao. Lương Khúc Hành thực giống như bùa hộ mệnh của nó, lúc cần liền xuất hiện.

8. Chương 8: Gặp Lại Đồng Hương

Trên đường trở về nhà, Hạ Tiểu Mễ ngồi ở ghế lái phụ không ngừng nhìn Lương Khúc Hành bằng ánh mắt cảm kích vô hạn.

“Em không sợ sẽ bị đuổi học à?”. Đường như nhận ra nó đang nhìn, anh mắt nhìn đường, môi mỏng vẽ lên một đường cong.

Nó chớp chớp mắt, gương mặt nháy mắt liền trở nên tối tăm. Hạ Tiểu Mễ phồng mồm, chau mày thật chặt: “Tại thằng cha đẩy nhục mạ em! Em mà không đánh thì sẽ có lỗi với tổ quốc, với đồng bào mất!”.

Nhìn bộ dạng của nó, anh chỉ biết dở khóc dở cười: “Haha, cũng may anh tới kịp, dùng thân mình làm bình phong cho em, bằng không hẳn nhất định không bỏ qua cho em đâu Mễ Mễ à!”. Nhớ tới dáng vẻ hùng dũng tràn đầy sát khí của Hạ Tiểu Mễ khi anh chạy tới, liền nhin không được mà hơi run lên, vừa tự hào lại vừa kinh hoàng.

“Xì, Trác Lý Ngôn hần dám?”. Nó trợn mắt, quát lên, sau đó nhìn Lương Khúc Hành, liếc mắt đầy thâm ý: “Chẳng phải anh tới kịp sao?”

“Ngốc, nếu như anh không xuất hiện, mọi chuyện không phải sẽ rất rắc rối à?”. Anh hơi nhíu mày, đau lòng nói.

Hạ Tiểu Mễ chép miệng: “Đừng tưởng em là đồ ngốc, anh vẫn cho người giám sát em đó thôi. Khẳng định ngay từ lúc Trác Lý Ngôn tới cạnh em, người của anh đã thông báo cho anh rồi!”. Phì, lừa ai chứ? Nó là độc giả đây nhá, đâu có phải ‘Hạ Tiểu Mễ’ mà không biết Lương Khúc Hành thường xuyên cho người theo sau để bảo vệ chứ?

Lương Khúc Hành giật mình, lái lệch xe khiến Hạ Tiểu Mễ chao đảo, xanh mặt. Đến khi xe đi ổn định lại anh liền lắp bắp: “Sao....sao em biết?”

Hạ Tiểu Mễ ôm trái tim đang nhảy lên. Ôi thiên ơi, sao cứ bắt tôi phải đứng ở cửa Thiên Môn quan một lúc mới yên vậy?

Vuốt vuốt ngực, nó giận dữ: “Hành ca ca nghĩ em ngu ngốc à mà không biết?”. Về mặt ẩm ức đáng thương đến là tội.

“A, anh không có ý đó!”. Lương Khúc Hành nhanh chóng nói, sau đó dừng xe, nhướn người qua hôn một cái vào má nó khiến nó nóng bừng mặt. Oimeoi, sao không đồ mặt được chứ, nụ hôn này vừa đáng yêu lại có chút vụng về, thể hiện sự run rẩy sợ hãi của anh khi hôn nó mà.

Cái hôn chỉ phớt nhẹ qua như gió thoảng nhưng cũng đủ khiến cho cả hai đều đỏ mặt tía tai. Lương Khúc Hành hai tai đỏ như máu, hơi thở gấp gấp nặng nề.

“Em không ngu ngốc. Mẽ Mẽ là cô gái đáng yêu, thông minh nhất mà anh biết....”. Môi mỏng khẽ liếm, anh ôn nhu nói.

Phụt

“Á, Mẽ Mẽ, sao em lại chảy máu cam được? Để anh đưa đi bệnh viện.”. Lương Khúc Hành hốt hoảng hô lên, vội vội vàng vàng muốn nhả ga.

Nó chùi chùi nước mũi, ngăn cản: “Không cần không cần, chỉ xuất huyết chút thôi mà!”. Con mẹ nó, bộ dạng yêu nghiệt như vậy làm sao mà kìm nén nổi chứ? Trong tâm can Hạ Tiểu Mẽ thét gào.

Lương Khúc Hành đưa nó về nhà, cẩn thận dặn dò rồi mới lưu luyến rời đi.

Nó lên phòng, nằm phịch xuống giường. Xem nào, ba mẹ đã đi công tác, chỉ còn mỗi nó, chị hai, Lâm Tư Tổ và mấy bác mấy chị giúp việc, hay là.....

Hạ Tiểu Mẽ chạy phình phịch xuống tầng, kéo kéo Lâm Tư Tổ đang chỉ đạo các bác, các chị làm việc: “Chị Lâm, em nói nè!”

Hiếm khi thấy Hạ Tiểu Mẽ bình thường kiêu ngạo hống hách này trở nên nhu hòa đáng yêu, Lâm Tư Tổ liền cười mỉm: “Tiểu thư có gì phân phó sao?”

“Dạ, như bình thường thì tới 9h mọi người trong biệt thự mới về đúng không?”.

“Đúng vậy, chỉ còn lại tôi ở lại mà thôi!”

“Vậy...”. Hạ Tiểu Mẽ nở nụ cười gian xảo nhìn Lâm Tư Tổ: “Chị cho mấy bác, chị giúp việc hôm nay về sớm nhé!”.

Lâm Tư Tổ bất ngờ: “Tại sao vậy? Nếu hiện tại cho mọi người về, bữa tối nay...”. Bữa tối nay ai nấu? Ai rửa bát? Ai quét dọn? Đừng nói là cô nha?

Nó cười cười: “Không có gì đâu! Chị cứ cho họ về đi. Hôm nay em muốn trở tã bếp núc một chút cho chị hai nhận xét!”. Nó gãi đầu, ừm, tục ngữ nói, muốn chiếm được cảm tình phải xoa dịu cái dạ dày mà (tác giả không biết là có câu này, là Mẽ tự nghĩ nha)

Như hiểu ra, ánh mắt Lâm Tư Tổ trở nên ôn nhu hơn, cô gật đầu rồi thông báo cho mọi người trở về.

Hạ Tiểu Mẽ cười, từng từng từng từng chạy vào bếp, bắt đầu công cuộc.....phá bếp.

“Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư có mời cô dùng bữa tối do chính cô ấy nấu”. Hạ Văn Tình vừa vào cửa, liền được Lâm Tư Tổ mỉm cười chào đón, nhắc nhở.

Cô gật đầu, lãnh đạm bước vào, nhìn trong phòng ăn là một mâm....Hạ Văn Tình nhú mày, cái gì kia?

“A, chị hai!”. Thấy cô về, hai mắt Hạ Tiểu Mẽ liền sáng lên. Nó hô lớn, chạy lại kéo Hạ Văn Tình vào bàn ngồi, sau đó như mèo nhỏ vẩy vẩy cái đuôi vô hình: “Chị hai, em đã rất vất vả khổ sở, vượt qua bao gian nan vất vả, trèo đèo lội suối, thử thách khó khăn mà nấu ra bữa cơm này, chị phải ăn đấy!”. Vừa nói vừa kể “khổ”.

“Không....”. Chữ “ăn” còn chưa kịp nói ra, nhìn gương mặt nhem nhuốc nhợt nhạt đáng thương của Hạ Tiểu Mẽ liền nuốt vào, dặn ra bốn từ dối lòng: “Không thể không ăn”. Nói rồi dưới ánh mắt mong chờ của Hạ Tiểu Mẽ, cô cầm đĩa, run run gấp một miếng đen sì mà theo như cô nghĩ là thịt: “Cái này là thịt kho tàu à?”. Mềm mềm, lại ngập nước đen vắng mỡ, chắc là thịt kho tàu rồi!

“Dạ không phải, là canh ngọt rau xanh đó!”. Hạ Tiểu Mẽ cười cười.

Hạ Văn Tình nuốt nước bọt, cho vào miệng. Cô bụm miệng, ngăn cái xúc cảm muốn nôn, mắt ứa nước.

“Thế nào? Có ngon không?”. Ánh mắt nó chứa đầy vẻ chờ mong.

“Khụ, ngon.....”. Dối lòng lần 2. Canh rau ngọt xanh? Ngọt cái quỷ gì chứ? Cay chết được.

Hạ Tiểu Mễ vui vẻ, gấp vào bát cô một cục màu xanh xanh.

“Giờ đây? Rau?”. Trực giác mách bảo rằng đó không phải rau.

“Không có a, đây là khoai tây”. Nó hơi nhăn mi, bất mãn.

Hạ Văn Tình gấp lên, nhắm mắt nhắm mũi cho vào mồm, nhai nhanh, nuốt nhanh.

Cay quá đi. Con bé này sao lại cho mù tạt vào để nấu chứ?

Kết quả là tối đó, Hạ Văn Tình thân chân sát thủ giết người không ghê tay, huyết tẩy nhiều nơi, uy phong uy vũ đến vậy, thế nhưng lại phải ngồi lì trong nhà vệ sinh.

Có thể nói trong cuộc đời làm sát thủ hơn 20 năm của cô, chưa từng nhục nhã và đau đớn như ngày hôm nay. Xúc động muốn bóp cổ chết tiểu ác nhân kia mà không được.

Cô còn phát hiện một chuyện cầu huyết đó là nhọt nổi trên mặt Hạ Tiểu Mễ là do nó quét đất nổi chùi lên mặt để làm bộ dáng đáng thương ép cô ăn chứ không phải do khói hay vất vả gì cả. Sao cô lại ngu ngốc vậy chứ? Bếp điện cứ có phải bếp củi quái đầu mà có nhọt nổi, khói đen?

Ngồi trong phòng điều hòa mát lạnh, con quỷ nhỏ vẫn không hay biết chuyện tác oai tác quái của mình làm tổn thất “tính mạng và tài sản” đến Hạ Văn Tình như thế nào.

Hạ Tiểu Mễ lên mạng đọc tiểu thuyết, cái câu chuyện cầu huyết mà nó đọc và bị xuyên vào thể nhưng lại xuất hiện. Nó tò mò không biết kết thúc của cuốn truyện như thế nào bởi trước khi xuyên, nó chưa đọc hết kết truyện. Click vào truyện, nó vừa mở kết truyện thì điện liền cúp. Thôi xong, wifi mất, không dùng được nữa rồi!

Hạ Tiểu Mễ chán chường, ngã người xuống giường.

“Lạch cạch”

Tiếng động rất nhỏ từ dưới nhà lớn truyền lên, Hạ Tiểu Mễ giật mình, ngồi bật dậy, sờ sờ đèn pin rồi mở cửa đi xuống.

Có trộm.

Đây là hai từ đầu tiên xuất hiện trong đầu nó. Nhà lớn như vậy, trộm nó không vào mới lạ. Sở dĩ nó không đoán tiếng động kia là phát ra từ Hạ Văn Tình bởi cô còn đang hành sự trong WC mà, còn Lâm Tư Tập đang trong thư phòng của bà nghiên cứu một số cuốn sách, mỗi lần cô ấy nghiên cứu đều không bao giờ ra ngoài. Nó cũng không đoán đó là mà, bởi vì...bà tác giả viết truyện hiện đại mà, lấy quái đầu ra mà chứ?

Hạ Tiểu Mễ rón rén bước xuống, tắt đèn, nương theo ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào mà nhận ra được bóng của 2 người, dáng cao cao, vậy khẳng định là nam trộm rồi!

Nó không ngần ngại, lao vào phía hai bóng người đập túi bụi.

Vì không bật đèn nên chỉ có thể nghe thấy những âm thanh sau.

E hèm...

“Bình, bóp, búp”

“Á, ai đánh đấy?!”

“Thằng ôn con mất dạy, dám chạy vào nhà lão nương trộm đồ à? Đánh cho chúng bay chừa nè!”

“Ách, ôi trời đất, đau quá, á, nhẹ tay đi!”

“Chát, bóp”

“Á a, tiểu đệ đệ của tôi!”

“Mẹ kiếp, mày vào nhà lão nương là không có cửa sống đâu! Tuyệt tử tuyệt tôn đề!”

“Bóp bóp”

“Á Á Á Á Á”

Bỗng đèn sáng, cả căn phòng được thắp sáng lên.

“Ách, thế này là thế nào?”. Nghe tiếng hét, Lâm Tư Tổ liền chạy xuống, bật đèn lên.

Kết quả là: Hạ Tiểu Mễ đang đè chân, bẻ ngược tay một tên nam nhân, một tay khóa cổ; bên cạnh có một nam nhân khác đang co quắp, bo.....khụ, ôm lấy tiểu đệ đệ, mặt nhăn mày nhí. Cả hai người đều mang bộ mặt bầm dập chỗ tím chỗ xanh, mũi chảy máu.

“A, chị Lâm, mau gọi cảnh sát tới gõ cửa hai thằng nhãi trộm này đi!”. Thấy Lâm Tư Tổ, Hạ Tiểu Mễ hai mắt liền sáng, vẻ mặt khẩn cấp nói.

Lâm Tư Tổ nghe đến trộm, liền chạy đi lấy điện thoại để gọi.

“Aissh, Trần Dục Nhiên, cậu thấy chưa? Tôi đã nói là không được vào đây mà! Cho dù cậu có phá được rào điện thì sao chứ? Cuối cùng vẫn là bị bắt đó thôi!”. Nam nhân bị Hạ Tiểu Mễ đè cau mày, tức giận mắng nhiếc người kia.

Nam nhân kia thì dường như vẫn chưa hết đau, vẻ mặt nhăn nhó:“Tôi nào muốn chứ Hán Phong, tại Lạp Dương cứ đòi mà!”.

Hán Phong hừ mạnh, không thèm để ý.

Hạ Tiểu Mễ chấn kinh. Trần Dục Nhiên? Hán Phong? Lạp Dương?

Nó nhanh chóng bỏ Hán Phong ra, ngồi xổm xuống, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ:“Cậu nói....cậu nói cậu là Hán Phong?”

9. Chương 9: Thân Phận

Cả Trần Dục Nhiên và Hán Phong đều mở to mắt, nhìn Hạ Tiểu Mễ, sau đó nheo mày:“Tôi là Hán Phong thì kệ tôi! Muốn bắt cứ bắt! Dù gì cũng xuyên tới đây rồi, còn sợ cái gì chứ?!”.

“Phong tử!”. Trần Dục Nhiên gắt Hán Phong. Cái thằng ngu này, để lộ hết thân phận bây giờ?

Hán Phong hừ một cái, quay mặt đi.

Hạ Tiểu Mễ ngồi bệt xuống đất, không tin nhìn ai người. Quả thật, nếu như không có mấy vết đấm “nhẹ” kia thì gương mặt hai người hết như “bọn họ”.

Chẳng lẽ hai người này cũng bị xuyên? Vừa nãy Trần Dục Nhiên có nhắc tới Lạp Dương, chẳng lẽ cả em ấy cũng xuyên tới?

Nó hít một hơi thật sâu, nói lớn:“Thôi Hoàng Ân!”. Dứt tiếng, hai người kia đều kinh hãi nhìn nó, lắp ba lắp bắp:“Cô....cô biết Thôi Hoàng Ân?”

Vậy là đúng rồi! Hạ Tiểu Mễ cảm tưởng như có hai quả pháo đang bùng nổ trên trời, liền cười hihi haha:“Hắc hắc, đúng ruồi đúng ruồi, biết chứ sao không biết!”.

Hán Phong nhìn nó, lạnh lùng hất cằm:“Rốt cuộc cô với đại ca chúng tôi có quan hệ gì? Tiếng tăm của anh ấy không phải ai cũng biết. Nói mau!”.

“Bốp”.

Ái”.

“Này thì ra lệnh này thằng ôn con!”. Hạ Tiểu Mễ vươn tay kí kí hai bên thái dương cậu.(ai đọc truyện Shin rồi thì chắc biết Liên hoàn kí của mẹ Misae nhỉ? ^^).

Hán Phong ôm đầu, trừng mắt nhìn Hạ Tiểu Mễ.

Hạ Tiểu Mễ phủ tay, vuốt mông, hất cằm nhìn Hán Phong: “Lão nương ở với cậu hơn 5 năm mà không biết tính cậu sao? Cứ thích thể hiện mình là người lạnh lùng cơ. Lại còn dám ra lệnh cho lão nương?!”

Cả Hán Phong lẫn Trần Dục Nhiên đều tròn mắt kinh hoàng nhìn Hạ Tiểu Mễ: “Cái gì? Ở với chúng tôi hơn 5 năm?”. Bọn họ xuyên tới đây mới hơn 5 tháng, lấy đâu ra 5 năm ở với nó chứ?

Cũng chẳng trách được, Hạ Tiểu Mễ là xuyên bởi linh hồn, còn mấy người họ là xuyên cả thể xác, dung mạo Hạ Tiểu Mễ có khác khiến bọn họ không nhận ra cũng là đương nhiên.

Nó xoa mi tâm, không kiên nhẫn: “Lão nương là Hạ Tiểu Mễ. Lizz!”

“Đại tỷ?”. Đồng thanh hô

=====

Giải thích chút nhé! Mễ Mễ và mấy người xuyên cùng 1 thời điểm. Nhưng thời điểm bọn họ đáp xuống trong truyện là khác nhau. Như thế này cho dễ hiểu nè. Ví dụ Mễ xuyên vào trang 5 thì mấy người kia xuyên vào trang 500. Như vậy đó!

=====

Vào thời điểm cảnh sát đến, cả đám liền cuống lên. Hạ Tiểu Mễ đứng trước mặt chú cảnh sát đang dang dăng sát khí mà nói vô cùng tỉnh bơ: “Hế lô chú cảnh sát. Hai thằng ôn con mắt nết vừa vênh với cháu, bị cháu cho mắt giống, giờ đang nằm viện cấp cứu, tình trạng vô cùng nguy kịch. bác sĩ còn nói là chúng nó có thể còn bị vô sinh, sau đó nếu biết tin mà quá đau buồn, nhất định sẽ dẫn đến ăn nhiều, mà ăn nhiều sẽ dẫn đến béo phì, béo phì sẽ dẫn đến bệnh tim mạch, rồi có thể sẽ chết! Huhuhu, cháu là tội đồ, là ác nhân, huhu, chú bắt cháu đi, huhu!”. Nó nói mà mặt không đỏ, tim không đập, thậm chí còn có thể sụt mướt lau “nước mắt” nhào vào chú cảnh sát mà kêu la. Tiếng động lớn đến nỗi hàng xóm xung quanh liền dụi mắt đi ra, thậm chí có người tức quá chửi ầm lên: “Mẹ cha thằng nào phá giấc ngủ của ông?”.

Cả Hán Phong và Trần Dục Nhiên đều khóc không ra nước mắt, âm thầm chửi. Vô sỉ.

Chú cảnh sát nghe nó nói thoáng rùng mình, sau đó nhìn thấy nó bộ dạng “đáng thương”, liền hắng giọng, cúi người xoa xoa đầu nó: “Không sao đâu! Cháu làm vậy là đúng rồi! Theo pháp luật thì nếu là hành vi tự vệ thì dù cháu có giết người cũng không ai bắt cháu cả!”. Nói xong, liền cảm thấy lạnh sống lưng với ánh mắt cùng nụ cười nham hiểm của nó. Cảm giác như hai cái răng nanh của nó đang mọc dài ra, đầu mọc thêm hai cái sừng.

Mọi chuyện xong xuôi, chiếc xe cảnh sát “éo éo” trở về trong đêm tối!

“Lương thiếu, tiểu thư ổn, còn một tay đánh hết đám người đó!”. Lâm Tư Tổ nghe điện thoại, nói

“Thật ư? Vậy phiền cô trông coi Mễ Mễ”. Đầu kia không cần nói, chắc chắn là Lương Khúc Hành

“Dạ, tạm biệt Lương thiếu!”

Chuyện là trước đó Lương Khúc Hành có nhờ Lâm Tư Tổ bảo vệ Hạ Tiểu Mễ, dù gì thì trước đây cô cũng được huấn luyện kĩ càng để ứng phó với mọi sự cố.

Nửa đêm nửa hôm anh nhận được tin Hạ Tiểu Mễ gặp chuyện với trộm, liền hoảng sợ, lo lắng không yên, vì vậy, liền nhện không được hỏi. Vốn là định lái xe đến biệt thự nhà họ Hạ, nhưng lại được báo rằng hai tên trộm đó có quan hệ với Hạ Tiểu Mễ, vì vậy liền thôi. Đợi sáng mai Lương Khúc Hành hỏi Hạ Tiểu Mễ cũng chưa muộn.

=====

Quán cafe III

Tối qua, Hạ Tiểu Mễ đã nhờ Lâm Tư Tổ băng bó qua cho Hán Phong và Trần Dục Nhiên rồi sắp xếp hai căn phòng cho bọn họ, nói sáng hôm nay sẽ nói chuyện sau.

Vì hôm nay là chủ nhật nên nó rất rảnh, dẫn hai người tới quán cafe này.

Nhấp một ngụm trà chanh, Hạ Tiểu Mễ giương mắt nhìn hai người ngồi đối diện mình: “Các cậu xuyên tới mấy người? Tại sao xuyên?”.

“Chúng em xuyên bốn người, gồm em, Hán Phong, Lạp Dương và Đại ca”. Trần Dục Nhiên nói.

“Hôm đó thấy tỷ ở trên phòng lâu quá, vì vậy cả bốn tụi em lên phòng tỷ, kết quả là thấy tỷ đang nằm bất động ôm laptop, lay mãi không dậy, tụi em mới biết tỷ đã không còn thở, hoảng quá, tụi em vác luôn tỷ xuống lầu, không may trượt chân, liền ngã về phía trước, đâm vào màn hình laptop!”. Hán Phong tiếp lời. Vẻ mặt lạnh lùng đã tiêu biến không ít.

Hạ Tiểu Mễ gật gù. Vậy ra tất cả bọn họ đều xuyên tới. Nó vui mừng, ít nhất thì lão thiên cũng không bạc đãi nó.

“Vậy các cậu ở đâu? Cuộc sống thế nào? Lạp Dương và cả Hoàng Ân nữa có khỏe không?”. Nó hỏi dồn, giương mắt không dấu nổi sự vui sướng tốt độ.

Hán Phong hơi đỏ mặt, tiếp: “Tụi em sống ở đường F, gần trường Velvret, hiện tại chúng em đã lập lại tổ chức như ở thế giới kia, bằng nhóm thậm chí còn hùng mạnh hơn. Còn Lạp Dương, em ấy còn khỏe chán. Nhưng Đại ca.....”. Nói đến đây liền ngập ngừng: “...Đại ca bị băng Culturen đột kích, bị bắn vào đùi và bả vai, hiện đang nhập viện.”

Hạ Tiểu Mễ lão đảo, gương mặt dờ ra. Cái gì? Bị bắn? Nhập viện?

Nó hốt hoảng, đứng dậy: “Mau, đưa tỷ tới chỗ Đại ca, thuận tiện gọi tới cả Lạp Dương nữa”.

Hán Phong và Trần Dục Nhiên gật đầu, chạy ra ngoài bắt taxi.

Cách đây gần 6 năm, lúc đó Hạ Tiểu Mễ mới 19 tuổi, đang học đại học năm nhất. Trên đường trở về, nó liền thấy một thằng ôn con đang trèo tường vào nhà mình, vì vậy liền dùng sào đứng từ dưới chọc.....

hồi tưởng nè

“Ê ôn con mất dạy, dám trèo vào nhà lão nương à? Lạp Dương đâu, ra đây ỳnh chết nó cho chị!”. Hạ Tiểu Mễ vừa dùng sào chọc....khụ, chọc dứt bóng dáng đang chọt vật leo vào phòng nó từ cửa sổ, vừa hét lên.

Dứt lời, một thiếu niên đáng dỏm khoảng 16, 17 tuổi chạy ra, cầm theo một con dao: “Đâu? Đâu? Thằng mất dịch nào dám trèo vào trộm đồ nhà lão tử?”. (Đúng là hai chị em, tính cách chả khác gì nhau)

“Hừ...”. Bóng dáng kia bị sào của nó chọc liền run lên một cái, sau đó một thứ dịch gì đó rớt trên má nó.

Hạ Tiểu Mễ đưa tay lên quệt, nhìn liền thấy đó là...máu. WTF????? Máu, máu, máu ở đâu ra? Chẳng lẽ sắp có trận mưa máu trong truyền thuyết mưa? Không, không phải, là máu từ tên trộm kia.

Hạ Tiểu Mễ bỗng nghe thấy tiếng động cơ của moto, không chỉ một mà rất nhiều, vì vậy liền đẩy đẩy Hạ Lạp Dương: “Dương tử, mau chạy lên kéo thằng trộm đó vào!”

Cậu tuy không hiểu nhưng vẫn chạy nhanh lên phòng nó, kéo tên kia vào.

Tiếng moto ngày càng gần, rồi dừng lại.

“Ê con kia, mày có thấy đứa nào chạy qua đây không?”. Một tên đầu trâu mặt ngựa, miệng ngậm thuốc lá, đầu trọc lóc, thân mình vạm vỡ, xăm trổ thấy nó đang ngược lên trên cửa sổ, liền nghi hoặc hỏi.

Hạ Tiểu Mễ quay đầu, có tới hơn 30 tên liền, mặt ai cũng xấu hoắc, lại còn trông bẩn bẩn. Cái tên đầu trọc kia thì...nó rùng mình, không tự chủ là nói: “Ôi thần linh ơi, xin chúa hãy cứu rỗi linh hồn nhỏ bé của con!”.

“Hả? Mày vừa nói cái gì?”. Tên đó trợn mắt, gằn lên.

Hạ Tiểu Mễ run lên. Nói nó không sợ là giả, nói nó sợ ư? Đúng rồi đấy, nó sợ kinh, nhưng nó vốn rất lý, nên rất nhanh lấy được bình tĩnh. Hạ Tiểu Mễ nhìn thằng đầu trọc, thâm rủa tại sao thằng cha này không được đẹp giai, cute con ve như anh gai Saitama nhỉ?

“Ây dà, em vừa thấy có thằng nào mặc đồ đen chạy tới đây ý! Em hoảng quá đá nó một cái, hình như nó bị chảy máu. Hí hí, chắc là nó thấy em xinh gái quá nên chảy máu mũi ý mà!”. Nó vừa nói vừa ra vẻ đỏ mặt nhắm mắt cười.

Oẹ, buồn nôn. Đây là ý nghĩ chung của toàn thể đám lưu manh.

Thằng đầu trọc vuốt mặt, quát: “Thế nó đâu?”

“Ấy, anh từ từ, bình tĩnh, nó chạy hướng kia kìa!”. Hạ Tiểu Mễ vươn tay chỉ về phía cánh tay trái: “Mà thằng đó ngu thật ha anh, chạy hướng nào không chạy, lại chạy tới hướng có đồn cảnh sát. Ngu ghê á!”. Nó lại cười tủm tỉm.

Khăng định là điên rồi!. Cùng chung ý nghĩ. Thằng đầu trọc biết được đáp án, liền leo lên xe, phóng đi.

Hạ Tiểu Mễ vuốt ngực, đi vào nhà.

Trong phòng nó, Hạ Lạp Dương đang hai tay đầy máu, băng vết thương cho tên kia. Xung quanh toàn là thuốc sát trùng, còn có kim khâu và cả rất nhiều máu.

Nó hoảng người, vội hỏi: “Tên đó bị gì vậy?”

“Đại ca bị chém 5 nhát!”. Cậu nói, vẻ mặt nghiêm túc.

“Đại ca?”. Hạ Tiểu Mễ bất ngờ, nhìn Hạ Lạp Dương, hí mắt nghi ngờ.

Biết mình lỡ lời, cậu liền vò vò tóc, cười khan: “Ồ thì, em có tham gia bang DW của đại ca!”

Hạ Tiểu Mễ thở dài, không nói gì.

kết thúc hồi tưởng

Vâng, và kể từ đó, Hạ Tiểu Mễ nhiệm nhiên trở thành ân nhân cứu mạng của Thôi Hoàng Ân. Sau đó, hẳn liền sống chết đòi đưa Hạ Tiểu Mễ vào DW, làm đại tỷ. Ban đầu, mọi người rất bức xúc, nhưng sau vài ngày hưởng đồ ăn (tất nhiên là mua) của nó, liền chấp nhận. Sau này, Hạ Tiểu Mễ bị 4 tên nam nhân mà ai cũng biết là ai rồi đây ngày đêm ép tập võ, trình độ của nó ngày càng lợi hại mặc dù nó rất lười trong việc học võ, chỉ hơi học cho có. Nó tham gia rất nhiều trận đánh, nhiều lần chỉ vì vài câu nói của nó trước trận đấu với băng nhóm khác mà khiến băng đó nhục nhã, chưa đánh đã chịu thua. Vì vậy, đám đệ trong DW càng kính phục Hạ Tiểu Mễ hơn.

Tầm chương sau hoặc chương sau nữa thì tğ sẽ cho nam chính lên sàn. Ài, tội nghiệp nam chính, vào tay Song liền trở thành nam phụ không ai dòm ngó. ^^

10. Chương 10: Nam Chính Lên Sàn

Hạ Tiểu Mễ và Hán Phong cùng Trần Dục Nhiên tới bệnh viện S, chạy huỳnh huych vào trong.

“Nè Tiểu Mễ, tự nhiên em thấy thích thích chị rồi đấy!”. Một thiếu niên tầm 18 tuổi nghịch nghịch tóc nó, cười cười.

Hạ Tiểu Mễ dí vào trán cậu, sau đó đắc thắng cười: “Hắc hắc, chị biết mình đẹp, nhưng không ngờ là mị lực còn lớn đến nỗi khiến cho Thôi Hoàng Ân đây, nhỏ hơn chị tới hai tuổi phải yêu thương a!”. Vừa nói, còn vừa ôm mặt ra điều đỏ mặt, uốn uốn éo éo.

Thôi Hoàng Ân bụm miệng, quay đi để...nôn.

Hạ Tiểu Mễ bĩu môi, tiếp tục bôi thuốc cho cậu: “Thằng nhóc này, cũng chỉ lớn hơn em trai chị có 2 tuổi thôi chứ mấy? Vậy mà đã bày đặt đánh nhau rồi! Cậu không sợ gia đình sẽ lo lắng sao?”. Vừa nói vừa dí tay vào vết thương ở má.

“Ái, nhẹ tay thôi!”. Cậu ta hét lên, nhăn mày: “Chị không cần lo đâu! Ba mẹ em đều khuyến khích em mà! hihi!”. Vừa nói, Hoàng Ân vừa nhe răng cười.

Hạ Tiểu Mễ lắc đầu, chịu thua với thằng nhóc này. Cậu nào biết khi cậu nói thích nó, lòng nó có chút vui vui.

“Chị, chạy đi, để bọn nó em xử!”. Thôi Hoàng Ân nói như muốn hét lên.

Hai bọn nó đều vô cùng thâm thiết, chạy trên con đường vắng tanh. Hạ Tiểu Mễ chửi thầm. Đám ôn con mắt dạy, dám đột kích lúc bà đang đi mua BVS(đỏ mặt, chắc chị em biết nó là cái gì nhỉ?). Vì chị cả đến thăm nên nó không đánh được bọn đó, chỉ đành cưa chân tay loạn xạ, “không cẩn thận” làm rớt mất tóc giả của thằng cầm đầu, cuối cùng bị tụi nó rượt. Mẹ kiếp, chị cả đến thăm mà nó phải chạy, nó bực muốn chết. Đúng lúc này, nó gặp Thôi Hoàng Ân đang đi ngược về phía nó.

Hạ Tiểu Mễ lưỡng lự, một nửa muốn đi, một nửa lại không muốn. Bọn chúng đông quá.

“Chị điên hả, chạy mau, em xử lý được, đừng đứng đây nữa!”. Thấy nó thế, cậu liền hét lên, đẩy mạnh nó khiến nó mất thăng bằng, dồn người về phía trước. Rồi nó cũng lưu luyến chạy đi. Còn Thôi Hoàng Ân thì ở lại, nhìn theo bóng nó dần xa mà mỉm cười nhẹ nhõm.

Nó không biết vì sao mình có thể trở về nhà. Nó chỉ biết, khi sáng sớm vừa tỉnh dậy, thì thấy Thôi Hoàng Ân nằm trước cửa nhà, một thân đầy máu, tay trái bị gãy. Hạ Tiểu Mễ hốt hoảng không thôi, liền đưa cậu đi cấp cứu. Trước khi vào phòng cấp cứu, còn thấy cậu ta lẩm bẩm nói:“Em sẽ....bảo vệ....chị....”.

Nó quên nước mắt. Dù gì thì cũng ở cạnh nhau hơn 5 năm. Nói không có tình cảm thì là giả. Hạ Tiểu Mễ cầm đầu chạy.

Rầm’

Nó va vào một người, lão đảo tỵ nửa thì ngã, may mà có Trần Dục Nhiên ở cạnh đỡ lấy:“Đại tỷ, cẩn thận chút!”.

Nó gật đầu, nhìn người kia. Hắn ta bị nó va mạnh nên ngã xuống. Hắn là một người khá đẹp trai, mái tóc đen, hàng kiềng rậm, đôi mắt lạnh lùng, khi nhìn thấy nó thì ánh mắt vì kinh ngạc lại vừa chán ghét. Hạ Tiểu Mễ cũng không quá nhìn kĩ hắn, chỉ lướt qua rồi cúi đầu, hai tay đặt trên đầu gối, cúi người 90 độ:“Xin lỗi!”. Nói rồi liền kéo theo hai người chạy đi.

Tên kia nhìn nó rời đi, ánh mắt kinh ngạc:“Cái gì? Xin lỗi? Sao nhìn thấy mình mà như gặp người lạ vậy?”. Nhưng rất nhanh gương mặt lại đổi thành lạnh lẽo. Hắn nhếch mép cười:“Tính dùng lạt mềm buộc chặt?”. Nói rồi hai tay dúc túi quần, bước theo hướng tụi nó đi.

Cạch

Cửa phòng mở ra. Đây không phải phòng riêng mà chỉ là phòng điều dưỡng bình thường nên cũng có rất nhiều bệnh nhân và người nhà bệnh nhân khác.

Hạ Tiểu Mễ phóng mắt, nhú mày không nhìn ra bóng dáng của Thôi Hoàng Ân, Hán Phong thở dài, kéo nó đi đến một giường ở góc cuối:“Đi theo em”.

Đến giường, chỉ thấy một thiếu niên khoảng 16 tuổi đang nằm, hai mắt khép lại, ngủ. Gương mặt đẹp đến không tưởng. Cậu ta có làn da trắng, khuôn mặt vline, môi hơi nhợt do bệnh như vẫn vô cùng tuần tú. Tuy vẻ đẹp không âm áp như Lương Khúc Hành, cũng không yêu mị như Chu Vân Dục, càng chẳng đáng yêu như Thôi Trần Đồng, nhưng vẻ đẹp rất thuần khiết, mang theo vài phần lạnh lùng băng bĩnh.

Nó thoáng ngạc nhiên, nhìn Trần Dục Nhiên. Cậu ta hắng giọng:“Đây chính là Đại ca!”. Bỏ qua ánh mắt không tin đang trợn ngược lên của nó, cậu tiếp tục:“Đại ca cũng giống tỷ, đều xuyên linh hồn. Thời điểm bọn em xuyên tới, là đúng lúc đang ở nhà kho của trường Velvret, thân thể của đại ca đang bị bọn lưu manh trong trường hành hạ. Bọn chúng thấy tụi em đột nhiên xuất hiện từ đâu, liền hốt hoảng”.

Hạ Tiểu Mễ đỏ mặt hỏi:“Vậy chúng nó có tiết lộ việc đó ra ngoài không?”.

Hán Phong lắc đầu, nhếch miệng:“Chúng nó dám?”

Nó gật đầu, thở phào, rồi lại nhìn gương mặt của Thôi Hoàng Ân, thấy rất quen nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Đột nhiên Thôi Hoàng Ân trở mình, mở mắt: “Ai nhắc tới Đại tỷ à?”

Cả đám quay đầu nhìn cậu. Trần Dục Nhiên lấp bắp: “Đại ca?”

“Tao hỏi đứa nào nhắc tới Hạ Tiểu Mễ?”. Cậu hét lên.

“Này thì hết. Có biết đây là bệnh viện không?”. Hạ Tiểu Mễ vươn tay, xách tai Thôi Hoàng Ân.

“Ái!”. Cậu ta hét lên. “Cô kia, ai cho phép vào đây?”. Cậu hét, bộ dáng hung hăng.

Hạ Tiểu Mễ tối mặt. Trần Dục Nhiên nuốt nước bọt, nói nhỏ: “Đại....Đại ca, tỷ...tỷ ấy chính là....chính là Đại tỷ a. Tỷ ấy....cũng xuyên....”

Thôi Hoàng Ân trợn mắt, trong nháy mắt liền nở nụ cười nịnh nọt, ôm chậm lấy hông nó, cọ cọ: “Chị, cuối cùng cũng gặp được chị rồi. Chị có biết em rất nhớ chị không?”

Hạ Tiểu Mễ bĩu môi, giả giọng quả trách: “Xí, vậy ai là đứa vừa nãy đuổi tui ý nhỡ?”

Cậu gãi đầu, le lưỡi, sau đó hùng hổ: “Thằng nào? Thằng nào dám đuổi chị chứ? Em đập nát ”chiêm” nó luôn!”

Hạ Tiểu Mễ phì cười, nhìn vào vết thương ở bả vai và chân, thở dài: “Lại bị thương nữa rồi!”

Thôi Hoàng Ân nhe răng hi hi.

Hán Phong và Trần Dục Nhiên lôi nhau ra ngoài. Đúng lúc này thì một thân ảnh chạy vào, ôm chậm lấy nó, gào lên: “Ồi chị ơi là chị ơi, chị có chết cũng đừng lôi em chết theo chứ?”

Hạ Tiểu Mễ trên đầu xuất hiện 3 vạch đen, đẩy người kia ra. Không cần nói cũng biết người này là Lạp Dương rồi.

Nó kí đầu Hạ Lạp Dương: “Mày giỏi lắm, dám trù chị à?”

Lạp Dương le lưỡi, đi ra, ánh mắt hơi ươn. Nó nhìn mà đau lòng.

“Chị, hiện giờ chị sống có tốt không?”. Lạp Dương hỏi, vô cùng thương yêu người chị đã vất vả nuôi mình suốt gần 10 năm này.

Hạ Tiểu Mễ gật đầu, mỉm cười gác chân chữ ngũ, vỗ vỗ ngực: “Mày nghĩ chị mày là ai? Là Hạ Tiểu Mễ đấy! Hiện tại chị đang sống rất sung sướng. Hơn nữa còn có bạn trai rồi đấy!”

Phụt

Cả hai người đang uống nước thì phun ra: “Cái gì? Bạn trai? Ở đâu? Khi nào? Bao giờ?”. Không hện mà cùng đồng thanh.

Hạ Tiểu Mễ bắt ngờ, chớp chớp mắt: “Sao vậy?”

“Không được, chị đã là của em rồi, sao lại....sao chị lại bỏ em mà theo người khác chứ?”. Thôi Hoàng Ân nói, ánh mắt long lanh lóng lánh lồng la lồng lộn.

Hạ Tiểu Mễ nghiêng răng: “Từ khi nào mà chị trở thành người yêu của nhóc rồi?”

Cậu cúp mắt, sự thống khổ cùng đau đớn tràn qua, tự nhiên sống mũi cay cay, cổ họng nghẹn lại.

“Ồ, thì ra là có người đàn ông khác?”. Giọng nói băng lãnh truyền đến, Hạ Tiểu Mễ cùng Hạ Lạp Dương và Thôi Hoàng Ân xoay đầu.

Là người vừa nãy? Hạ Tiểu Mễ cau mày, nhưng nhìn qua tay trái người đó, hiện lên một vết bớt đỏ nhỏ hình cái sừng, nó chep miệng. Khẳng định thằng cha này hay bị cấm sừng lắm đây. Aish, nghĩ vớ vẩn gì vậy? Nó vô đầu, vết bớt hình cái sừng, thật ra nhìn kĩ cũng thấy không giống lắm, trông giống mặt trăng khuyết hơn. Mặt trăng khuyết, mặt trăng khuyết....

Hạ Tiểu Mễ kinh hãi, nhin không được thét lên: “OIMEOI, là nam chính, LÝ VÂN KIỆT????”

Vậy là nam chính đã lên sàn. Tự nhiên tác giả muốn chuyển nam chính từ Hành ca sang Tiểu Ân quá. huhu.

11. Chương 11: Ghen?!

“Lý Vân Kiệt? Chị biết hắn ta?”. Thôi Hoàng Ân có chút khó chịu hỏi Hạ Tiểu Mễ. Cái tên kia ầu ơ cũng thuộc dạng soái ca, mà chị Mễ lại quá mị lực a.

Hạ Tiểu Mễ nhất thời ghen hòng, không biết nên trả lời thế nào đây. Hắn ta là người mà nữ phụ theo đuổi? Hay đây là người mà chị theo đuổi?

Rất cục, nó vẫn nhả ra hai từ: “Không biết!”.

Thôi Hoàng Ân tuy nghi ngờ nhưng vẫn nhoẻn miệng cười tươi rói.

Lý Vân Kiệt nhếch miệng, đi tới cạnh nó, ngạo nghễ nhìn xuống: “Lạt mềm buộc chặt? Vậy là cô đã thất bại rồi!”. Hắn vừa nói vừa cười lạnh, nụ cười khiến người ta rợn tóc gáy.

Nhưng đối với nó, nụ cười này chẳng bằng 1 phần đáng sợ của thằng cha đầu trọc bị nó đánh rơi tóc giả ngày trước, vì vậy nó không sợ mà chống nạnh quát lại: “Xí, bày đặt lạnh lùng, lạnh với ai chứ? Cũng chẳng phải gặp chuyện đau thương gì mà phải lạnh lùng cả”. Nó nhớ tới gia thế của Lý Vân Kiệt, nhà giàu, ba mẹ thương yêu, nó thậm chí nếu như những nam chính khác, một là mẹ mất, bà tái hôn, hay là ba lăng nhăng này nọ thì còn lạnh lùng. Chứ như thằng nam chính này thì có gì mà phải lạnh, lạnh cho mà xem à?

Lý Vân Kiệt hơi bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng biến mất không dấu tích. Hắn lạnh lùng nhìn nó. Bình thường mỗi khi nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo của hắn nó đều run sợ, nhưng sao hôm nay....

“Thằng điên này, tự nhiên vào đây mắng chị tao là sao?”. Hạ Lạp Dương điên tiết, đá một cái vào sườn hắn. (Oimeoi, tự nhiên thấy Dương tử đáng yêu chết mất)

Bị đánh bất ngờ, nhưng dù gì thì hắn vẫn là con nhà võ, vì vậy nhích người tránh được, nhưng vẫn bị đá xượt qua hông khiến hắn lui người, hơi đau.

Lạnh lùng nhìn Hạ Lạp Dương, chỉ thấy một thiếu niên tầm 19 tuổi, vẻ mặt đàng đàng sát khí. Ban đầu hắn nghĩ đó là một đối tượng khác của Hạ Tiểu Mễ, nhưng mà.....chị? Hạ Tiểu Mễ mới 17 tuổi, tại sao tên đó lại gọi cô ta là chị chứ?

“Hạ Tiểu Mễ....”. Hắn nhỏ giọng gọi. Nhớ lại hôm đó trên sân thượng....

Lý Vân Kiệt đi lên sân thượng tính cúp học, nhưng vừa lên liền thấy Hạ Văn Tình đang đứng trên lan can, xoay lưng về phía hắn.

“Hạ Văn Tình, cô có dùng tính mạng ra uy hiếp, tôi cũng không thích cô đâu!”. Hắn những tưởng cô là đang đứng trên đó, ý định tự tử, muốn dùng tính mạng uy hiếp hắn, vì vậy hắn chỉ đút tay túi quần, lạnh lẽo nói.

Hạ Văn Tình không quay đầu, mái tóc đen tung bay trong gió, cô không đáp. Nguyên nhân là cô đang đeo headphone, nghe được cái gì chứ? Cô vốn lên trên này hóng gió, nhưng nghĩ thế nào lại đứng hẳn lên lan can, đáng về lạnh lùng cô đơn, ngạo nghễ không tả. Hạ Văn Tình đang nghĩ cách để trở về, mặc dù biết chuyện này có xác suất vô cùng nhỏ.

Thấy cô không đáp, Lý Vân Kiệt liền nhếch miệng, nhặt hòn đá nhỏ lên ném về phía cô. Hắn ghét nhất là lũ con gái phiền phức, lúc nào cũng yếu đuối như Hạ Văn Tình. Nếu như cô muốn chết, vậy để hắn giúp.

PẶc

Hòn đá được ném ra, xé gió lao thẳng đến chỗ Hạ Văn Tình, nhưng đột nhiên cô quay người, vươn tay nhẹ nhàng bắt lấy hòn đá.

Lý Văn Kiệt ngạc nhiên.

Hạ Văn Tình nhảy xuống khỏi lan can, lạnh lùng nhìn Lý Văn Kiệt, đôi mắt chứa đầy sát khí. Cô nhếch miệng, từ từ mở lòng bàn tay. Hòn đá vừa nảy bị cô nắm chặt, vỡ vụn trở thành những hạt nhỏ li ti, theo nền đất mà rơi xuống. Cô đi lướt qua Lý Văn Kiệt, nhếch miệng nói nhỏ: “Muốn giết tôi? Cậu còn non lắm!”.

Hai chị em nhà họ Hạ ngày càng lạ lùng. Lý Văn Kiệt nhú mày rồi lạnh lẽo nhìn lướt qua ba người, sau đó bước ra khỏi phòng.

“Á à thằng ôn con, dám liếc đũa lão tử à?”. Hạ Lạp Dương tức tối, xắn tay áo lên, vùng vằng muốn chạy theo hảo hảo “giáo huấn” Lý Văn Kiệt.

“Aish, quay lại, mày không phải đối thủ của hần đâu!”. Đôi mày nó khê giật, kéo Hạ Lạp Dương lại.

Hạ Tiểu Mễ thầm nghĩ không biết chị hai đã gặp Lý Văn Kiệt chưa...

=====

Cạch

“Á”.

Vừa mở cửa vào, nó liền hét lên. Hạ Tiểu Mễ trân trân nhìn Lương Khúc Hành đang bờ phờ ngồi ở ghế ở bàn ăn. Anh thấy nó về, liền ngẩng mặt, gương mặt tươi cười mang theo vài phần khổ sở: “Mễ Mễ, em đã về! Lại đây ăn cơm!”.

Hạ Tiểu Mễ trong lòng xuất hiện cảm giác áy náy. Đồng hồ đã chỉ 10h 23 phút. Hôm nay nó cùng với 4 người kia ở trong bệnh viện ăn cơm, vừa nói chuyện về cuộc sống của nhau sau khi xuyên tói. Đến khi nó trở về đã rất muộn rồi, vậy mà anh vẫn đợi nó về ăn cơm sao?

Mắt nó rơm rớm, nhào vào lòng anh khóc rống lên: “Oa oa, em xin lỗi, em xin lỗi, em xin lỗi. Xinh lỗi anh, xin lỗi vì đã bắt anh đợi. Xin lỗi vì đã khiến anh lo lắng. ô ô!”.

Lương Khúc Hành vuốt mái tóc nó. Sáng sớm biết tin nó cùng với hai người hôm qua đi cùng nhau, tới quán cafe rồi lại tới bệnh viện, anh vừa lo vừa tức giận. Lo lắng nó tại sao lại tới bệnh viện. Tức giận nó vì sao lại đi cùng với mấy người kia. Phải, là anh ghen, anh ghen muốn chết. Trước đây chỉ đơn thuần là tuân theo chỉ thị của nó, thấy nó dán chặt vào Lý Văn Kiệt cũng chỉ là bộ dáng thờ ơ, dù đau lòng nhưng không dám nói gì. Nhưng hôm nay....

Đột nhiên Lương Khúc Hành lôi nó ra, nâng mặt nó lên đặt lên một nụ hôn nồng nàn. Anh dây dưa không dứt, ngậm mút như muốn trút hết hơi thở của người kia. Hạ Tiểu Mễ mở to mắt, anh hôn nó? Nó hô hấp khó khăn, đầm đẩm và ngực anh như muốn cầu xin anh tỉnh táo lại, tha cho nó một hơi thở tàn.

Lưu luyến rồi bờ môi mềm mại của Hạ Tiểu Mễ, Lương Khúc Hành ánh mắt mờ đục: “Anh rất lo!”. Đè nén lửa đục, anh nói.

Hạ Tiểu Mễ ngăn cơn nhức nhối do sưng lên bởi nụ hôn của Lương Khúc Hành, mặt khó: “Em xin lỗi!”.

“Anh đã rất ghen!”.

Nghe đến đây, nó liền nhìn anh. Anh ghen? Nó phì cười. Có lẽ Lương Khúc Hành cũng đã thay đổi rồi. Vì ghen mà cướp đi nụ hôn đầu của nó. Nhưng dường như, chính nó cũng tự nguyện.

“Được rồi, họ đều là em trai em. Anh không cần lo!”. Nó búng mũi anh, mắng yêu.

“Em trai? Nhưng trông họ đều đã...”. Trưởng thành. Phải, thân thể đều đã 19, 20 rồi chứ nào có ít ỏi, sao có thể là em trai nó?

Hạ Tiểu Mễ đảo mắt, sau đó nhìn anh nghiêm túc nói: “Lương Khúc Hành, anh có tin em chứ?!”.

Như bình tĩnh, anh liền ôm nó vào lòng, đau đớn. Anh tin nó, anh tuyệt đối tin nó. Chắc chắn nó sẽ không coi tình cảm của anh như trò đùa. Anh biết thế, bởi....anh tin nó!

“Được rồi, trầm lệnh cho anh phải công trầm ra bàn ăn. Trầm đôi!”. Nó cười tinh nghịch, trèo lên lưng anh, hai chân huých huých.

Lương Khúc Hành dở khóc dở cười, công nó đến bàn ăn. Cảnh hạnh phúc êm ấm....

....

Trong lúc đó, ai kia vẫn đang ngồi trong phòng vệ sinh, cảm thấy như muốn giết hết nhân loại.

12. Chương 12: Đi Chơi - Nghi Vấn

Mấy hôm nay, Hạ Tiểu Mễ vô cùng thoải mái. Buổi chiều ngày nào cũng được Lương Khúc Hành chở đi chơi. Công viên nước, thủy cung, bảo tàng nghệ thuật, khu trò chơi,...Nó vui tới quấy đạp không ngừng, đêm không ngủ được mà lăn qua lăn lại, mỉm cười thích thú.

“Hạ Tiểu Mễ, cô chết chắc rồi!”. Sau hơn 1 ngày ngồi trong WC, Hạ Văn Tình nghỉ dưỡng, bồi thân thể rồi chống tường đi ra, đầu tóc rối xù, vẻ mặt hắc ám tiêu tụy.

Nó xanh mặt, lùi về phía sau ha ha cười tiến lên: “A, haha, Tình đại nhân, người đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nhân a. Cái này, ách, cũng chỉ là...chỉ là vô ý thôi mà!”.

“Hừ, vô ý? Vô ý mà lại đi bơi nhô lên mặt rồi ra vẻ đáng thương mà ép tôi ăn?”. Mỗi lần Hạ Văn Tình nổi đóa à y như rằng đều thay đổi cách xưng hô.

“Á a a a a a, xin lỗi chị mà. Chị đừng giận a. E sẽ giúp chị mua ớt Jolokia!”. Nó vừa nói vừa chạy đi. Một ngày trước, nó phát hiện cô thích ăn đồ cay, đồ càng cay cô càng thích, vì vậy, Hạ Tiểu Mễ đã sớm nhờ Lương Khúc Hành đặt giúp nó một lô Jolokia từ Ấn Độ để Hạ Văn Tình hết giận nó.

Hạ Văn Tình nhìn theo bóng của Hạ Tiểu Mễ, chỉ biết thở dài. Vô tư như nó, thật tốt biết bao.

=====

“Oa, là công viên giải trí mới mở a. Sao bây giờ anh mới đưa em đi?”. Hạ Tiểu Mễ ra sức lắc mạnh cổ áo Lương Khúc Hành, hét toáng lên.

Trước mặt nó là một công viên lớn, thoát nhìn từ bên ngoài đã thấy rất nhiều trò chơi. Nơi này trông thật hấp dẫn a.

Mễ Mễ, nơi này mới mở, làm sao mà đến từ trước chứ? Trong lòng anh gào thét, dở khóc dở cười với thái độ của nó.

Hạ Tiểu Mễ kéo tay Lương Khúc Hành đi vào bên trong, vẻ mặt đầy hào hứng: “Đi thôi anh! Nhanh lên, thời gian là vàng là bạc, là kim cương là châu báu đó!”.

Người xung quanh thì nhìn vào đôi “tình nhân”, nở nụ cười.

Lương Khúc Hành vận chiếc áo thun trắng, khoác ngoài chiếc áo đen mỏng, vận quần jien đen và đôi giày thể thao cao cổ trắng, mái tóc nâu hạt dẻ hơi rối, dài hơn lông mày một chút, gương mặt tinh xảo ấm áp đầy ôn nhu. Dáng vẻ chẳng khác gì một học sinh trung học. Nhưng nào có ai ngờ rằng anh chính là chủ tịch của tập đoàn bất động sản BM chứ?. Lại nói, tuy anh là chủ tịch nhưng lại luôn dành thời gian cho Hạ Tiểu Mễ, ngày ngày bồi nó đi chơi. Cái này, chẳng phải là sợ nó bị nam nhân khác cuốn mất ư?

Hạ Tiểu Mễ thì mặc một chiếc áo phông xanh lam, cộng với quần lửng trắng, vai đeo chéo chiếc túi nhỏ, mái tóc đen buộc cao, mái tóc ngang mày, mắt to môi hồng, bộ dáng đáng yêu không thể tả.

Cảnh đẹp ý vui, thế nhưng....

“Mẹ ơi, kia là xã hội đen à mẹ?”. Một đứa bé khoảng 7 tuổi ngây thơ hỏi mẹ.

Bà mẹ nhìn theo hướng con trai, sau đó cúi đầu cười hiền: “Không phải đâu con trai yêu, đó là mấy thằng theo dõi đấy! Con yên tâm, mẹ đi báo chú bảo vệ nhé!”.

Nguyên lai hai bóng người kia không ai khác chính là.....Hạ Lạp Dương và Thôi Hoàng Ân???

“Đại ca, đó là bạn trai của chị hai à?”. Hạ Lạp Dương trùm khăn kín hết đầu và miệng, trông hệt như khủng bố IS.

“Không, không thể. Chị Mễ chỉ được phép là của anh mày thôi! Nếu thằng cha kia dám cản đường, anh đây sẽ cho nó down luôn”. Đeo chiếc kính râm to che đi gần hết mặt, bộ dạng lén lút, Thôi Hoàng Ân nói, đôi mắt rực lửa như muốn thiêu đốt tất cả mọi vật xung quanh.

“Anh, vào trong này đi!”. Phía trước, Hạ Tiểu Mễ vẫn “không hay biết gì”, cười tươi rói lôi anh vào một căn nhà ma.

“Được!”. Lương Khúc Hành mỉm cười, đi theo nó vào trong nhà ma.

Hạ Lạp Dương và Thôi Hoàng Ân đứng trước cửa nhà ma một lúc, sau đó không do dự bước vào mặc dù.....Thôi Hoàng Ân rất sợ ma.

“Á”. Hạ Tiểu Mễ hét nhỏ, bám vào tay anh.

Lương Khúc Hành cười dở khóc dở cười.

“Oái, cái gì đây?”. Nó giật mình, khua chân tay, bản tính trời dậy: “Má ơi, chúng mình đừng hòng động vào lão nương, chết hết, chết hết đi!”.

“Oái”

“Au”

“Ui”

“Ái”

“Ồi”

Từng tiếng hét vang lên, Hạ Tiểu Mễ kéo Lương Khúc Hành chạy nhanh ra khỏi nhà ma, sau đó gục người xuống bật cười lớn.

Anh chỉ biết phì cười với hành động của nó. Hai người kia ở phía sau, đương nhiên anh biết, khẳng định là nó cũng biết, vì vậy nhân lúc “sợ hãi” mà “vô tình” đánh hai người kia.

“Mễ Mễ, bọn họ....”. Anh do dự, nửa muốn hỏi bọn họ có quan hệ gì với nó, nửa lại không.

“Hành ca ca, đến một ngày, em sẽ nói anh biết!”. Nó mỉm cười, an ủi tâm can anh.

Lương Khúc Hành mỉm cười, sau đó cùng nó đi chơi, bỏ lại hai kẻ đang bơ phờ không biết phương hướng để ra khỏi nhà ma.

Đêm tối, Hạ Tiểu Mễ chạy nhanh ra khỏi nhà, ra hiệu thuốc mua ít băng bông. Nó không hiểu sao đang ngủ, tự dưng lại chảy máu cam. Nó nghĩ có lẽ do thời tiết nóng bức, cho nên thân thể không chịu nổi mà xuất huyết.

Cầm trên tay túi bông băng và đồ băng bó, Hạ Tiểu Mễ tung tăng đi về.

Bỗng dưng nó thấy phía trước có một đám người. Hạ Tiểu Mễ thầm nghĩ nên xem chút tình hình, vì vậy nép mình sau thân cây gần đó. Nhìn nhìn ra, nó bất ngờ. Người đứng ở giữa, tư thế lạnh lùng kiêu ngạo. Đó chẳng phải là Lý Vân Kiệt ư? Xung quanh có một đồng người, mặt mũi dữ tợn, hẳn là côn đồ đi.

Mà đáng ngạc nhiên nhất chính là.....ở sau lưng Lý Vân Kiệt còn có Hạ Văn Tình. Dưới chân đám côn đồ là một người, không, nói chính ra là một cái xác nửa sống nửa chết, đáng vẽ vụn vẹo, cơ thể đầy máu.

Hạ Tiểu Mễ lục tìm trong trí nhớ. Xem nào, tình tiết này hẳn là chương 17 đi. Lúc này nam chính đang dần nổi lên tình cảm với nữ chính. Đêm đó, nữ chính vừa từ tổ chức Rose do mình đứng đầu về, thì bị đám lưu manh cản lại, muốn làm cái việc mà ai cũng biết là làm gì vào ban đêm đấy. Nữ chính chán ghét, lạnh lùng cho một chưởng, tên cầm liên mất hơn nửa cái mạng, đám côn đồ xông lên, bọn họ chẳng phải là đối thủ của nữ chính nên bị xử gọn. Nhưng một tên chơi trò đánh lén, dùng sao cầm vào lưng nữ chính khiến cô không thể cử động, đúng lúc này, nam chính xuất hiện, một đá đánh hết đám lâu la còn lại, sau đó đưa nữ chính đang bất tỉnh vì mất máu vào bệnh viện...

Hạ Tiểu Mễ nhìn Hạ Văn Tình, hình như cô chưa có bị đâm. Lại nhớ tới vì phải điều dưỡng thân thể nên chị hai lúc nào cũng ở nhà suốt hơn 4 ngày nay. Vì vậy, cô chưa thể nào lập ra Rose được. Vậy.....rất cực cô đi đầu mà ra ngoài vào giờ này. Còn nữa, sao Lý Vân Kiệt lại có thể xuất hiện “đúng lúc” vậy nhỉ?

Hàng loạt dấu hỏi chấm hiện lên trong đầu nó. Nhưng có một điều nó chắc chắn, đó là Lý Vân Kiệt đã cảm nắng chị hai. Nhất kiến chung tình mà nó không bao giờ tin đã xuất hiện rồi!

13. Chương 13: Hứa Lệ

Đúng như kịch bản, chỉ trong một cái chớp mắt, đám côn đồ lâu la kia đã bại dưới tay Lý Vân Kiệt. Hạ Tiểu Mễ chớp chớp mắt. Đúng là nam chính có khác nga, cái gì cũng giỏi. Nó bất chợt nhớ tới Lương Khúc Hành. Bà tác giả cầu huyết kia cũng mới chỉ nói về thể lực to lớn đằng sau anh, chứ cũng không đề cập đến mảnh võ của anh như thế nào. Điều này khiến nó thực sự tò mò a. Không biết liệu anh có giỏi như Lý Vân Kiệt không nhỉ?

Hạ Tiểu Mễ miên man nghĩ, không để ý tới hai người kia sau khi xử xong đám lâu la đã rời đi.

“Cô không sao chứ?”. Kéo Hạ Văn Tình tới một nơi xa khỏi đám côn đồ đó, Lý Vân Kiệt lạnh lùng hỏi cô.

Tưởng chừng sẽ được cô rồi rít cảm ơn, nào ngờ, cô chỉ vén tóc mái, bước đi, đến một cái liếc cũng không bổ thí cho hắn. Lý Vân Kiệt làm sao chấp nhận nổi loại đối xử này, vì vậy rất nhanh nắm lấy tay Hạ Văn Tình, nhíu mày: “Cô không có gì để nói?”

Cô nghiêng đầu, đôi mắt trống rỗng, dường như đối với cô, thế giới còn không bằng con kiến. Giọng nói lạnh lẽo: “Buông!”. Hạ Văn Tình ghét nhất là ai đụng chạm đến người mình.

Lý Vân Kiệt sững sờ, ngay lập tức buông ra. Hắn hơi cúi đầu, đút tay túi quần: “Tại sao cô lại thay đổi tới vậy?”.

Khi hắn ngẩng đầu lên, thì cô đã đi xa mất. Bóng dáng cô tịch đơn côi đó khiến người vừa thương vừa sợ.

Hạ Tiểu Mễ và Hạ Văn Tình vừa chén xong bữa sáng, liền được Lương Khúc Hành đưa đi học như mọi hôm.

Tối trường, nó chào tạm biệt anh sau đó tung tăng vào lớp.

“Mễ, cậu biểu diễn lại trò đó đi. Đi mà đi mà!”.

Sau tiết Anh Văn, cả lớp xúm đến chỗ nó, vẻ mặt đứa nào cũng phấn khởi. Hạ Tiểu Mễ trong lòng cảm thấy tự hào vô đối, chỉ sau vài ngày đã khiến cả lớp thay đổi cái nhìn về mình, khiến cho họ cảm thấy yêu thích mình hơn.

“Được được, các người xem trăm đây!”. Nó cười, sau đó lấy ra một mảnh giấy vệ sinh, một cái xà beng, một cái mũ bảo hiểm honda, rồi trùm giấy lên mũ honda, lấy xà beng đập “cốp” một cái.

“1, 2.....”. Nó bắt đầu đếm.

Cả đám học sinh lâu lâu nhìn vào.

“3!”. Dứt lời, liền lấy giấy ra, và bên trong hiện ra một bánh kem to, hoàn hảo không móp miếng nào.

Cả lớp hoan hô rộn rã, sau đó chạy lại nắm lấy từng miếng bánh bắt đầu công cuộc chọi nhau.

Tiếng cười đùa vang lên khắp lớp, sau đó là khắp trường. Đúng lúc này, bà giáo bước vào, nhìn một cảnh trước mặt, sau đó rất “vô tình” mà nhận một miếng bánh to vào mặt.

“AI? AI ĐÃ BÀY RA TRÒ NÀY?”. Bà giáo hét lên.

Trong lòng Hạ Tiểu Mễ “Cầu trời phạt cho con tai qua nạn khỏi, con sẽ ngày ngày lên Hoa Quả sơn thắp hương cho Chúa Jesus.”

Cả lớp đồng loạt chỉ vào nó. Hạ Tiểu Mễ cắn răng, vẻ mặt khổ sở: “Các người....các người bán đứng trẫm nga”.

Kết quả, chị Mễ đã bay ra ngoài sân, bị phạt chạy 10 vòng. Sân trường rất rộng, phải tới hơn 2km (chém đầy ^^), bắt chạy như vậy, chắc chắn không thể sống. Nhưng mà cũng chả lo đối với nó. Dù gì trước kia nó đi học muộn suốt nên.....ahihhi, chắc ai cũng hiểu.

Về nhà, Hạ Tiểu Mễ mệt rũ rời. Nó xin rút lại, chạy như vậy vào mùa đông còn sống, chứ vào thời tiết có nhiệt độ gần 50 độ C thì quả thật là chả khác gì khổ hình.

Đang lướt web, tự nhiên một trang báo đập vào mắt khiến nó lộn ruột.

Hạ Tiểu Mễ nhanh chóng thay đồ, sau đó vác chiếc xe đạp màu hồng phấn r, vẻ mặt hằm hằm chạy ngoài đường, thẳng tới tập đoàn BM của Lương Khúc Hành.

“Ê cháu bé, sao lại....ế ế, đứng lại...”. Sát khí đằng đằng, nó chạy vào trong, bỏ qua cả bác bảo vệ kính yêu đang gọi ý ới.

Nó vừa vào trong sảnh, liền đập mạnh tay xuống bàn tiếp tân: “Chị gái, gọi Lương Khúc Hành xuống!”.

Cô tiếp tân nhìn nó, chỉ là một học sinh trung học, vì vậy liền hừ lạnh, khinh thường nói: “Chủ tịch bận, không tiếp được nhóc”. Hàm ý là: Chủ tịch là đẳng cao cao tại thượng, há lại đi gặp một đứa nhóc?

Hạ Tiểu Mễ nhìn cô ta, ánh mắt bốc lửa: “Chị không gọi anh ta xuống, có tin căn nhà chị đêm nay sáng nhất cả cái thành phố này không?”.

Nhìn ánh mắt của nó, cô tiếp tân liền nuốt nước bọt, trực giác mách bảo rằng cô bé này nói được là làm được.

“Mễ Mễ”. Đúng lúc này, giọng nói ôn nhu như nước của Lương Khúc Hành truyền đến.

Hạ Tiểu Mễ quay đầu, nhìn anh, sau đó quay mặt đi, đôi mắt lạnh lẽo chứa đầy phẫn nộ.

Biết nó đang giận chuyện gì, anh liền cảm thấy không ổn, liền đi lại, mặc cho sự cự tuyệt giãy dụa của nó mà lôi nó lên thẳng phòng làm việc của mình. Trước khi rời đi, còn không quên bỏ lại một câu: “Từ giờ cô xuống học hỏi bộ phận vệ sinh”.

Nghe lời tuyên thệ của anh, cô tiếp tân liền “hồn lìa khỏi xác”.

Đưa nó lên phòng, anh liền nắm hai vai nó, để nó nhìn thẳng vào mắt mình mà hỏi: “Mễ Mễ, rốt cục đã chuyện gì? Anh đã làm sai gì ư?”.

Hạ Tiểu Mễ nhếch miệng, giờ điện thoại ra: “Chủ tịch tập đoàn BM, Lương Khúc Hành chính thức ra mắt tổng tài phụ nhân tương lai, minh tinh Hứa Lệ? Đó, anh có gì giải thích không?”. Càng nói, mắt nó càng nhòe đi bởi nước, cổ họng nó nghẹn lại, mũi cay cay.

Anh hốt hoảng nhìn vào màn hình, sau đó ôm nó vào lòng, ghì chặt: “Mễ Mễ, không phải, không phải như vậy, em phải nghe anh giải thích!”.

Hạ Tiểu Mễ hít thở, cố gắng bình tĩnh: “Được, vậy anh nói đi!”.

Lương Khúc Hành buông nó ra, sau đó từ từ giải thích: “Hứa Lệ này là do ba anh sắp đặt, muốn anh ở cùng cô ta để có thể kết giao với thế lực đằng sau cô ta, chính là tập đoàn đá quý của Hứa thị. Ba anh với anh vốn tình cảm nhạt nhẽo, ông ta thấy anh ngày một lớn mạnh hơn, vì vậy liền tìm cách trói buộc anh. Vốn Hứa Lệ kia có thể từ chối, nhưng không ngờ cô ta lại đồng ý, theo sát bên anh. Anh vốn không có tình cảm với cô ta, vì vậy không có qua lại gì, nhưng cô ta lúc nào cũng dính lấy anh, khiến cho truyền thông hiểu lầm mà thêu dệt mọi chuyện. Anh....em....”. Anh rất sợ, sợ cô không tin anh, sợ cô sẽ phá vỡ đi mối quan mới tốt lên của hai người.

Hạ Tiểu Mễ nghe anh giải thích, lòng liền nguội đi. Hứa Lệ? Lúc đó nó mất bình tĩnh, vì vậy không hề suy xét trước sau. Giờ nhớ lại, hình như trong truyện, Hứa Lệ cũng theo đuổi nam chính. Không ngờ, mục tiêu của cô ta cũng có cả Lương Khúc Hành. Trong truyện, hình như vào thời điểm nam nữ chính có tình cảm, thậm chí đã mặn nồng vượt mức cho phép, thì lúc đó, anh bị ép phải cưới Hứa Lệ. Nhưng “Hạ Tiểu Mễ” lại vì lợi ích cá nhân, bởi Hứa Lệ hứa sẽ giúp “Hạ Tiểu Mễ” giành lại nam chính nên đã buộc Lương Khúc Hành phải cưới cô ta.

Hạ Tiểu Mễ hừ lạnh. Hứa Lệ? Chỉ tiếc hiện tại cô sẽ mãi không thể ở cùng một chỗ với anh.

Nó dựa vào ngực anh: “Em tin anh. Chỉ cần một ngày còn sống, em đều tin anh!”.

Trái tim Lương Khúc Hành đang treo trên cây liền được hạ xuống. Anh mỉm cười, xoa đầu nó: “Ngốc!”.

“Anh Hành, em tới.....”. Cửa mở, một cô gái với mái tóc vàng nhạt uốn xoăn ở đuôi, thân mình gợi cảm bước vào. Về mặt cô ta có vẻ rất vui, nhưng dường như sau khi thấy cảnh âu yếm của Hạ Tiểu Mễ và Lương Khúc Hành, sắc mặt liền đen lại, trầm xuống.

Hạ Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn, thản nhiên cười: “Ồ, hẳn đây là Hứa gia Hứa thiên kim đại tiểu thư rồi!”. Dáng vẻ tự nhiên thoải mái khiến Hứa Lệ tức nghẹn.

Cô ta mỉm cười: “Chào em, em là em gái của anh Hành à?”.

Hạ Tiểu Mễ chớp chớp mắt: “Chỉ nhìn em và ảnh giống anh em lắm à?”.

Hứa Lệ liếc nó, môi son nghiêng lại: “Cô là ai, sao dám ôm anh Hành của tôi?!”. Cuối cùng vẫn là lộ mặt thật.

“Ai nói tôi là của cô?”

“Nói không biết ngượng mồm”.

Cả hai người đều nói, sau đó nhìn nhau, híp mắt khanh khách cười.

Hứa Lệ tức nghẹn, nhìn Lương Khúc Hành nghiêng rằng: “Lương Khúc Hành, anh đừng quên ba anh đã nói anh phải làm gì?”. Bất đường, cô ta đành lúi ông ta ra để dọa nạt.

Anh lạnh lùng nhìn cô ta, đôi mắt sâu không thấy đáy, vẻ ôn nhu thường ngày đã tiêu biến hoàn toàn: “Xin lỗi, nhưng tôi mang họ Lương, không phải họ Lý!”.

Giờ đến lượt Hạ Tiểu Mễ bất ngờ. Cái gì? Sao lại liên quan hai họ ở đây?

Họ Lý? Họ Lý? Nghe quen quen nha....

14. Chương 14: Dù Thế Nào Em Vẫn Mãi Ở Bên Anh - Chương Truyện Trắng

“Họ Lý?”. Hạ Tiểu Mễ híp mắt nhìn Lương Khúc Hành.

Anh khẽ mím môi, hơi cúi đầu không đáp.

Hứa Lệ như tìm được điểm yếu của anh, liền khoanh tay trước ngực, đắc chí nói: “Cô còn giả vờ. Chắc chắn là cô biết anh Hành là con trai lớn của Lý Kiệt thuộc Lý gia. Vì vậy mới bám anh ấy để đào mỏ chứ gì? Ha, loại người như cô tôi thấy nhiều rồi!”.

Hạ Tiểu Mễ thất kinh. Lương Khúc Hành là con trai lớn của Lý gia? Mà Lý gia thì....

“Hứa Lệ, cô vừa phải!”. Anh đành giọng, lạnh lùng trừng Hứa Lệ khiến cô ta rụt cổ.

“Hừ, anh cũng chỉ là chủ tịch quèn, được tôi để ý đã là may mắn lắm rồi. Anh thì còn làm gì được tôi chứ?”. Cô ta hất mặt, nhếch miệng chanh chua nói.

Hạ Tiểu Mễ nhú mi, đi đến trước mặt, rướn người nhỏ giọng nói vào tai cô ta: “Hứa Lệ, cô cho rằng bản thân là ai?”. Giọng nói lạnh lẽo như Tu la từ địa ngục khiến cô ta xanh mét mặt mày, lùi một bước.

À cho rằng bản thân là tiểu thư Hứa gia, há lại đi thua kém cái người mà cô ta còn không biết tên này? Vì vậy, tức giận ập đến, ả vươn tay muốn tát Hạ Tiểu Mễ.

Pấp

Lương Khúc Hành kịp đi đến, nhanh tay nắm cổ tay Hứa Lệ, siết chặt. Cô ta đau đến xây xẩm mặt mày.

Anh nhìn ả, ánh mắt tràn ngập sát khí: “Hứa tiểu thư, nếu cô dám động đến người con gái của tôi, đừng trách tôi ác. Cô đừng cho rằng tôi không dám đánh phụ nữ”. Nói rồi hất mạnh Hứa Lệ khiến cô ta ngã nhào ra đất.

Tay ả bị anh nắm đến bầm tím, ả nghiến răng: “Lương Khúc Hành, anh sẽ phải hối hận”.

Anh kéo tay Hạ Tiểu Mễ đi, trước khi đi, nghe câu nói của Hứa Lệ, hơi khựng lại, nhếch môi: “Lương Khúc Hành tôi chưa biết đến hai chữ ”hối hận” như thế nào cả”. Phải, việc anh rời khỏi Lý gia, thành lập công ty, dần thân vào thế giới ngầm, từ chối Hứa Lệ, hay cả yêu và hiến dâng con tim mình cho nó, anh đều không hối hận.

Về đến nhà, Lương Khúc Hành liền nhấn mạnh vào vô lăng, tạo nên tiếng còi xe vô cùng chói tai.

Hạ Tiểu Mễ giật mình, nhẩn mặt khó chịu. Nhìn sang anh, gương mặt anh xám ngoét, đôi mắt tràn đầy sát khí cùng phẫn nộ.

Nó nhướn người qua, vươn tay kéo mặt anh sang, để anh có thể nhìn thẳng vào mình. Hạ Tiểu Mễ mỉm cười, một nụ cười trấn an dịu dàng nhất.

Lòng Lương Khúc Hành nhũn ra. Anh ôm nó vào vòng, ghì chặt. Anh không cần ai cả, chỉ cần nó luôn ở bên anh là đủ lắm rồi.

“Lý Kiệt....là cha anh.”. Buông nó ra, anh khẽ thở dài, nói: “Lý Kiệt là một tên căn bã. Ngày ấy, mẹ anh là thiên kim của Lâm gia, ông ta vì muốn củng cố lực lượng nên đã lấy bà. Mẹ anh yêu ông ta thế nào, vậy mà sau khi sát nhập vào Lâm thị, biến Lâm thị trở thành bại tướng dưới chân, từ từ làm nó sụp đổ, ông ta lại ngoại tình. Đối tượng ngoại tình không ai khác chính là tiểu thư của Hoàng thị. Sau khi mẹ anh biết, lúc đó đang mang thai anh nên quá đau buồn, ngày ngày khóc lóc, ngày sinh anh ra, vì khó đẻ nên qua đời. Ngay lúc đó, Lý Kiệt liền cưới Hoàng tiểu thư, sau vài năm thì sinh ra Lý Vân Kiệt...”.

Hạ Tiểu Mễ trợn mắt. Lý Vân Kiệt? Thảo nào, khi nghe đến Lý gia, nó lại cảm thấy quen tai như vậy.

Vậy có nghĩa anh và Lý Vân Kiệt là anh em cùng cha khác mẹ? Haiz, sự tình thật trớ trêu mà.

“....Sau khi Lý Kiệt có Lý Vân Kiệt, tình cảm đối với anh càng mờ nhạt. Anh dần không thể cảm nhận được hơi ấm gia đình. Vì vậy, anh quyết định rời Lý gia, dùng số tiền trong của hồi môn của mẹ anh đã để lại tìm tới một trường kỹ túc. Cũng may, anh học rất được, vì vậy liên tiếp nhận được học bổng, sau đó nhanh chóng ra trường. Sau đó, có một người đã nhận anh làm con nuôi, trực tiếp liên lạc với Lý gia. Cũng hay thật, ông ta không suy nghĩ mà ngay lập tức đồng ý. Từ đó, anh liền đổi tên từ Lý Cẩm Doanh sang Lương Khúc Hành. Khi BM do anh lập nên trở nên lớn mạnh, Lý Kiệt có lẽ sợ hãi một ngày anh sẽ quay về báo thù nên thường xuyên nhắc tới chuyện muốn anh trở về, và mong anh sẽ ở cùng một chỗ với Hứa Lệ”.

Nghe anh kể, mắt nó liền mờ đi bởi lệ. Nó nhào vào ôm lấy anh. Không ngờ, thật không ngờ anh đã phải chịu khổ như vậy. Nó nhất định phải mang lại hạnh phúc cho anh, nhất định sẽ trân trọng anh thật nhiều: “Hành, dù thế nào....em vẫn mãi ở bên anh!”.

Đáy mắt anh khê sáng. Lương Khúc Hành ôm chặt nó: “Được, hãy mãi bên anh em nhé!”.

=====

Cạch

Hạ Tiểu Mễ bước vào nhà: “Chị Lâm ơi, chị hai em đã về chưa ạ?”. Nó ấy làm lạ. Đạo này Hạ Văn Tình thường ra ngoài, hành tung bất ổn. Nó nghĩ có lẽ chị đang đi thành lập Rose, hoặc là...

“Đại tiểu thư vẫn chưa về. Nhưng cô ấy có gọi điện nói cái gì đó mà cuốn sách gì đó, cái gì mà cách trở về!”. Lâm Tư Tổ khê đẩy gọng kính, nói.

Nó giật mình. Dùng cuốn sách để trở về thế giới thực? Hạ Tiểu Mễ cúi đầu. Nếu có cách để trở về, vậy.....

Hạ Tiểu Mễ bỗng nhớ tới nội dung truyện hôm đó nó có lên mạng nhưng lại mất điện, nên không có đọc được. Vậy hiện tại...

Nó không nói một lời chạy huỳnh huyếch lên phòng, nhanh chóng mở máy, vào mạng.

“Đây rồi!”. Nó reo lên.

Click vào chap tiếp theo. Nhưng.....

Trống trơn.

Nó mở chap ra, chỉ thấy một mảnh trắng xóa.

“Sao....sao lại thế này?”. Hạ Tiểu Mễ ngơ ngác. Sang chương tiếp theo cũng y hệt, một mảng trắng xóa.

Rốt cục thì.....chuyện gì đang xảy ra?

(giải thích chút nè: có lẽ nhiều bạn cũng biết Trung Quốc đặt tên con trùng với tên mnhf hay để hai đá cùng một tên cũng được, miễn là khác tên đệm. Vì vậy Lý Kiệt và Lý Vân Kiệt có trùng tên nhau cũng là bình thường nhé!)

15. Chương 15: Đại Hội Thể Thao

Hôm nay là đại hội thể thao, các lớp đều tham dự, không khí náo nhiệt vô cùng..

Tiết trời hôm nay phải nói là nóng. Vô cùng nóng. Hạ Tiểu Mễ híp mắt, đại hội này nó tham gia, những việc vui như thế này không có phần nó sao mà được chứ?.

“E hèm, đại hội thể thao năm nay vô cùng hân hoan, thầy rất vui khi thấy khí thế của các em. Năm nay sẽ chỉ có một giải nhất là được nhận giải thưởng. Đó là một tấm vé tới đảo Maldives”. Hiệu trưởng Trác Lý Ngôn nở nụ cười nói với toàn thể học sinh của trường.

Hạ Tiểu Mễ nhìn hần, bĩu môi. Phì, đúng là giả tạo mà.

Sau khi hoàn thành xong cuộc thi chạy tiếp sức, Hạ Tiểu Mễ liền tìm nước uống.

“A”. Mắt nó khê sáng lên, nhìn chằm chằm vào thùng thùng nước lavi tinh khiết của....Thôi Trần Đồng cung cấp.

Hạ Tiểu Mễ nghĩ nghĩ, dù gì cũng không có thù oán gì với cậu ta, vả lại cũng là cung cấp cho cả lớp, cứ ra uống đại vậy.

Nghĩ là làm, nó rất vô tư mà hồn nhiên xắn tới chỗ cậu, nhìn nhìn.

“Chuyện gì vậy đồng học Hạ?”. Thôi Trần Đồng nhìn ánh mắt cháy rực còn nóng hơn nhiệt độ hiện tại của nó mà sờn gai ốc. Tuy nó có thay đổi rất nhiều, cũng không tạo cảm giác chán ghét như xưa nhưng nó càng ngày càng.....xực mùi nguy hiểm hơn thì phải.

Hạ Tiểu Mễ cười khan: “Ừm, tôi muốn xin một chai nước được không?”.

“Được thôi!”. Cậu đẩy gọng kính, nói.

“Hiiiiii....”. Hạ Tiểu Mễ reo lên, cười toe toét, ánh mắt sáng như sao. Nó vô tư nhận lấy chai nước tu ừng ực, mà không nhận ra gương mặt thoáng hồng của Thôi Trần Đồng.

Cái ánh mắt, vẻ mặt đó dễ nhìn hơn trước rất nhiều! Cậu nghĩ thầm.

Tiếp đến là phần thi đấu võ. Các bạn bắt đầu ngồi bầu.

(giải thích: đại hội không cho biết trước các phần thi nên trước mỗi môn thi có từ 20-30 phút cho các lớp bầu thành viên thi đấu)

“Tiếp đến là môn đấu võ. Thực ra thì rất đơn giản, chỉ cần khiến cho đối thủ bị vật ngã dưới thân mình 10 giây thì sẽ thắng. Quy chế là phải có 3 thành viên. Tôi sẽ ứng cử đầu tiên, vậy là còn 2 người, có ai không?”. Thôi Trần Đồng cầm sổ tài liệu, gẩy kính hỏi mọi người.

Cả đám nhìn nhau. Toàn là tiểu thư với thiếu gia, làm sao biết đến mấy thứ đó? Rồi bất giác cả lũ nhìn chằm chằm vào Hạ Tiểu Mễ.

“Được, vậy người thứ hai là Hạ Tiểu Mễ!”. Thôi Trần Đồng viết tên nó vào mục thí sinh.

“Oé, sao lại là tui?”. Nó nhảy dựng lên, vừa mới thi xong phần tiếp sức, vậy mà đã bị lôi ra chiến trường rồi.

Đồng học A nhìn nó cười: “Tại lần trước cậu đánh ngã Hiệu trưởng đó, bọn tớ, à không, cả khối bọn mình đều nhìn thấy. Vì vậy, cậu rất thích hợp đó!”.

Trời móa, lần đó với lần này khác hẳn nhau nha. Trong lòng Hạ Tiểu Mễ gào thét.

Đã vậy thì.....

“Vậy hãy cho chị Tình cùng đi thi đi!”. Nó lôi cánh tay Hạ Văn Tình, vẻ mặt tràn đầy tinh lực cùng sức sống.

Cả lớp nhìn bọn nó.

“Hạ Văn Tình ư? Cô ấy có biết võ không cơ chứ?”. Nam sinh A. Đương nhiên, thay đổi 8 phần cái nhìn về Hạ Tiểu Mễ, thì cũng thay đổi 2,3 phần cái nhìn về Hạ Văn Tình rồi. Còn với các bạn nữ, không khinh nhưng lại chuyển sang ghét, vì ngày nào họ cũng thấy cô và Lý Văn Kiệt ở chung một chỗ. Đối với việc này, nó chỉ biết thở dài, bởi vốn số phận của nữ chính là bị ghen bị ghét mà.

Nó cười xuê xoa: “Biết, đương nhiên biết. Võ của tôi là do chị ý dạy cho mà”.

“Được, vậy thì Hạ Văn Tình”. Thôi Trần Đồng gật đầu, lại ghi vào sổ.

Cô nhìn nó, ánh mắt sắc lạnh lạnh lùng: “Hạ Tiểu Mễ...”.

Nó đứng phắt dậy, chạy đi: “Oa oa, chị hai tha cho em a.....”

Tại tập đoàn BM

Phòng chủ tịch

“Chủ tịch, hôm nay vào 9h sẽ có cuộc họp với Bright. 10h30 đi tới công trình xây dựng khu chung cư ở thành phố Y, 3h là.....”. Cô thư ký đứng bên cạnh Lương Khúc Hành nhìn vào xấp tài liệu nói.

Nghe cô nói, anh chỉ khẽ dựa người vào ghế bành ngược lên trần nhà, sau đó nhẹ nhàng nói: “Hủy hết đi!”.

“Dạ.”. Cô thư ký hơi ngạc nhiên, nhưng cũng gật đầu.

Lương Khúc Hành nhìn đồng hồ, sau đó nở nụ cười âm áp, đứng lên ra khỏi phòng.

“Tiếp đến là lớp 11A và lớp 11B. Trần 1, NN lớp 11A và Thôi Trần Đồng lớp 11B.”. Lời của MC vang lên.

Dứt lời, hai người bước lên võ đài. NN là một cậu trai khá đồ con, vẻ mặt của cậu ta khiến Hạ Tiểu Mễ nhớ lại thằng con đồ bị nó làm rớt tóc giả ngày trước.

Đám nữ sinh hét lên không ngừng, cổ vũ cho Thôi Trần Đồng. Ủm, cũng phải thôi, cậu ta cũng đẹp trai mừ.

Keng

Tiếng gì đó vang lên, cả hai bắt đầu lao vào nhau. Thôi Trần Đồng dùng chân quệt ngã NN, sau đó đè hẳn lên người cậu ta, phối hợp với dùng tay bẻ quặp tay NN về phía sau, đầu gối đè mạnh lên gáy cậu ta. 10 giây trôi qua, NN không dậy được, và đương nhiên.....

“Trận 1, lớp 11B thắng!”

Đến lượt Hạ Văn Tình. Cô đấu với một đứa con trai. Điều này khiến mọi người xôn xao, vì lại đi để một người con gái đấu một người con trai. Nhiều người cảm thấy bất bình, nhưng số đông vẫn là vui mừng khi người gặp họa.

Ai ngờ, khi người con trai lao vào Hạ Văn Tình, cô chỉ điểm nhẹ mũi chân, nhanh như chớp biến mất, sau đó lại xuất hiện đằng sau cậu kia và chỉ với một cái đạp chí mạng, cậu ta không dậy nổi.

Hạ Tiểu Mễ nhìn chị, giơ ngón cái. Đúng là sát thủ có khác mà.

“Trần 3, BB lớp 11A và Hạ Tiểu Mễ lớp 11B!”

BB là một cô gái xinh đẹp, mặc bộ võ phục với đai đen. Mái tóc nâu nhạt cột cao, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn, đặc biệt là bộ ngực. Ấy dà, thực khủng quá nha.

BB vừa lên sàn là bao nhiêu tiếng hò reo vang lên.

Phải thôi, so với Hạ Tiểu Mễ thì khác hẳn. Nó mặc áo phong trắng rộng, quần lửng thể thao đen, đeo đôi giày nike đen, áo sơ mi đồng phục thì buộc ngang eo, bộ dạng của nó khiến người ta liên tưởng đến một con bé cá tính thích làm đại hiệp trừ gian diệt bạo (Song; xạo vừa, trông giống còn đồ hơn á!)

Thực ra cũng không phải nó thích khác biệt, mà cái BB kia mới là thích điều đó á. Rõ ràng chỉ là vật nhau, chứ có phải thi karate gì gì đó đâu mà phải ăn mặc vậy? Liếc mắt cũng chỉ thấy con nhỏ này là ăn mặc “gây chú ý” như vậy. Đai đen? Lấy bừa cuộn giấy vệ sinh, tô đen xong đeo vào lưng cũng chả có khác biệt.

Keng

Tiếng gì đó vang lên, BB bắt đầu lao vào Hạ Tiểu Mễ. Và....

Bịch

1 giây? Không, chưa đầy 1 giây, BB đã xụi lơ nằm dưới chân nó. Hạ Tiểu Mễ vẻ mặt hắc tuyến. Cái này cũng là vật nhau? Cái cô BB này còn chẳng tung đòn nổi, chỉ vung vung tay, sau đó thì đã nằm dưới chân nó rồi.

Nhưng mà lý do khiến BB dễ bị khống chế như vậy là.....

Á Á Á Á Á Á Á Á.....

“Chời ơi chời ơi, sao lại mọc ra hai anh đẹp trai dữ vậy?”

“Má ơi, lại còn ngầu nữa chứ!”

“Nhìn họ có chút quen nha!”

“Đẹp quá đẹp quá đi!”

...

Hạ Tiểu Mễ nhìn ra phía cửa. Nó hơi ngạc nhiên, mắt mở lớn, gương mặt thoáng hồng.

Là...là anh...là Hành ca ca nha.

Nhưng mà....sao lại có thằng cha Chu Vân Dực nữa nhỉ? Mắt nó tối xầm lại khi nhìn thấy “kỳ đà”.

16. Chương 16: Một Mũi Tên Trúng.....5 Con Nhạn?

Hạ Tiểu Mễ bước xuống võ đài, tu một hơi dài nước.

Lương Khúc Hành vừa mỉm cười vừa tiến về phía nó, mỉm cười vươn tay lau mồ hôi dính trên trán nó: “Mệt không?”.

Nó lắc đầu, mỉm cười thật tươi: “Không mệt lắm, nhưng còn rất nhiều phần thì nữa. Đúng rồi, chẳng phải bây giờ anh phải ở BM sao?”. Nó chớp mắt, hơi khó hiểu nhìn anh.

Anh ngồi xuống cạnh nó, sủng nịnh nhéo má nó: “Đâu thể không để ý tới người yêu bé bỏng chứ?”.

Một câu khiến má Hạ Tiểu Mễ nóng bừng, chu chu môi: “Khéo miệng quá hen!”.

Chu Vân Dực ngẫu nhiên bị vút một xó. Hắn khó chịu. Người yêu bé bỏng?

Hắn mỉm cười, nháy mắt với Hạ Tiểu Mễ, môi vẽ lên một đường cong hoàn hảo: “Tiểu tâm can, em bỏ quên anh rồi nha!”.

“Phụt”.

Hạ Tiểu Mễ phun ngum nước trong miệng ra, ho sặc sụa, bộ dáng thập phần chật vật.

“Khụ khụ....khụ, c...cái..khụ, vẹo gì vậy? Khụ....”. Khó khăn chữi thề, Hạ Tiểu Mễ vừa chữi vừa ho.

Lương Khúc Hành nhin cười, vỗ lưng cho nó. Chu Vân Dực thì giận đến tím tái mặt mày, nhưng mà nhận ra bỗng dưng cô tiểu thư họ Hạ này dường như khác trước rất nhiều. Hoàn toàn không giống với giả bộ. Khẽ neho mắt, hắn rơi vào trầm tư.

Anh giúp nó vỗ lưng vuốt họng, sau đó mỉm cười chạm vào mái tóc dài tới ngang lưng của nó: “Mễ Mễ, như vậy rất khó chịu, có muốn buộc lên không?”.

Hạ Tiểu Mễ chớp mắt nhìn anh, sau đó lại híp mắt cười: “Dạ được!”.

Khúc Hành dùng tay hót tóc nó lên, nhẹ cào vài đường cho vào nếp, anh ngồi khá sát nó, khiến tim nó đập thình thịch, mặt bắt giắc lại nóng lên vài phần.

Ổn định, Khúc Hành liền nhìn xung quanh người, sau đó chẳng ngần ngại mà tháo carvat buộc tóc cho Hạ Tiểu Mễ.

Xoay người nó lại, mặt anh khẽ đỏ. Bình thường nó thường xoa tóc hoặc buộc thấp, ít khi buộc cao. Hiện tại trông nó vô cùng đáng yêu, làn da trắng, gương mặt nhỏ nhắn, môi nhỏ hồng hào. Bất giác, anh nuốt một ngum nước bọt.

“Tiểu Mễ, chắc em mệt lắm nhỉ? Anh mua chút kem cho em nè!”. Chu Vân Dực cười, đưa túi kem cho nó. Vì không muốn nhìn cảnh tình tứ của nó và Khúc Hành nên hắn đi khỏi, nhưng không hiểu thế nào lại chạy vào quán kem mua kem cho nó. Đúng là không hiểu nổi mà, rõ ràng hắn chỉ tiếp cận nó để lợi dụng mà thôi. Nhưng bỗng dưng thấy có chút khó chịu khi thấy Hạ Tiểu Mễ chỉ dành nụ cười cho anh.

Nó nhìn túi kem rồi lại nhìn hắn. Hơi do dự cầm lấy túi kem: “Cám ơn!”. Sau đó nó khẽ cười.

Chu Văn Dực hơi đơ người, sau đó nhanh chóng khôi phục nụ cười đào hoa, nháy mắt: “Không có gì, nghĩa vụ của anh mà!”.

“Mọi người tập hợp, chúng ta chọn người thi đấu bóng chuyền!”. Tiếng Thôi Trần Đồng vọng lại. Hạ Tiểu Mễ lập tức đứng lên, mỉm cười nhìn Khúc Hành: “Cổ vũ em nghe Hành ca ca!”. Nói rồi chạy mất.

Anh mỉm cười ôn nhu, đợi bóng nó tắt hẳn liền quay sang Chu Vân Dực: “Chu thiếu, mong anh tránh xa Mễ Mễ. Lợi dụng em ấy, cậu sẽ chỉ thiệt thôi!”. Nụ cười vẫn đọng trên môi, nhưng lời nói lại sực mùi thuốc súng.

Hắn lùi một bước, hơi nhú mồm: “Ha, Lương tổng, tập đoàn của anh tuy lớn mạnh, nhưng còn non nớt, có thể so với Chu thị đã chôn chân tại đây hơn 20 năm sao?”.

Khúc Hành nhếch môi, chậm rãi bước qua Vân Dực, khi hai người giao nhau liền từ từ phả vào tai hắn: “Cậu có thể thử!”. Nói rồi liền bước theo đoàn cổ vũ tới sân bóng chuyền, để lại Chu Vân Dực một mặt tái nhợt phía sau.

=====

“Chị Mễ eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee...”. Thôi Hoàng Ân xông từ ngoài cửa vào, vừa liếc mắt thấy Hạ Tiểu Mễ liền nhảy bổ vào, ôm lấy mà ra sức cọ cọ, không để ý tới vẻ mặt hắc ám đầy phần nộ của nó.

BANG

Một vật thể lạ bay lên không trung và đâm sầm xuống đất.

Thôi Hoàng Ân bò từ mặt đất lên, ôm mặt, mắt ngẩn lệ nhìn Hạ Tiểu Mễ: “Chị Mễ.....sao chị nỡ đánh em?”.

Cả cơ thể nó đang dâng sát khí, đôi mắt rực lửa, bom đạn tứ tung lộn tung phèo. Nó quay đầu nhìn cậu, đôi mắt như thể đang lóe sáng: “Nỡ? Kiếp trước lão nương đập người xuống ao xả giận người còn không ca cẩm một câu à!”.

Phải, chính xác là nó đang điên tiết đây. Nó từ nãy đã phải thi 2 hạng mục liên tiếp không ngừng nghỉ, vậy mà giờ thi đấu bóng chuyền cũng lòi nó đi là sao?

Càng nghĩ càng điên tiết.

Thôi Hoàng Ân như hiểu ra, liền mon men đi tới, xoa bóp vai cho Hạ Tiểu Mễ, tích cực vuốt mông ngựa* (*nịnh hót): “Ấy dà, em hiểu mà. Chính vì vậy nên em mới cố gắng đánh hết lũ mắc dịch kia để tới đây cõ vũ, làm gỏi cho chị xả giận đó!”.

Hạ Tiểu Mễ quay đầu, nhìn vào vết máu còn đọng trên khoe môi cậu, cả vết bầm tím ở má và vài vết bầm đỏ ở tay và chân đang lộ rõ. Nó khẽ đau lòng, nhú mồm trách mắng: “Lại đánh? Nhìn xem cái mặt thành ra dạng gì rồi nè!”.

Thôi Hoàng Ân le lưỡi, động vào vết thương ở miệng, đau tới nhú mồm, nhưng vẫn cười hì hì: “Tại bọn đó nói móc tụi em, em tức quá nên xông vào ụnh chết cha nó luôn!”.

Nó khẽ lắc đầu với cậu, lòng dịu đi vài phần: “Được rồi, theo chị đến hội trường thi đấu bóng chuyền!”.

Thôi Hoàng Ân cười toe toét, tựa cái đuôi nhỏ đi theo sau nó.

=====

“Mễ Mễ, Mễ Mễ, tỉnh lại đi!”

“Tiểu Mễ, em có sao không?”

“Chị Mễ, chị Mễ, tỉnh đi chị!?”

BỐP

“Tất cả là lỗi của anh, nếu không phải tại anh thì chị Mễ đã không bị như vậy!”

“Hự.....tôi, xin lỗi”.

“Tất cả bình tĩnh đi, đừng nhiều loạn nữa!”

“Hiệu trưởng Trác, anh thân làm hiệu trưởng mà lại để chuyện này xảy ra ư?”

“Lương tổng, chuyện này....tôi sẽ điều tra rõ!”

Trước mặt Hạ Tiểu Mễ là một màn đêm tối dày đặc. Nó không thể nhìn thấy gì, chỉ nghe được những tiếng ồn phát ra từ đâu đó. Ồn chết được, có để cho trầm nghĩ ngơi không?

“Mọi người trấn định lại, em ấy tỉnh lại rồi kìa!”.

Hạ Tiểu Mễ mí mắt run run, từ từ mở ra, vừa mở vừa nhắm lại để dễ thích ứng với ánh sáng.

Đến khi quen rồi, nhìn sang bên kia.....

Á AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Nó hét lên, tròn mắt, theo phản xạ mà túm lấy chăn che hết người. Hạ Tiểu Mễ lấp ba lấp bấp nhìn đám nam nhân.

“Sao vậy Mễ Mễ? Khó chịu ở đâu à?”. Khúc Hành nhìn nó, ân cần hỏi.

Hạ Tiểu Mễ ôm đầu, chỉ vào từng người:“Trác Lý Ngôn, Chu Vân Dực, Thôi Trần Đồng, Thôi Hoàng Ân, cả anh nữa, Lương Khúc Hành, sao mọi người lại tụ tập ở đây chứ?”.

Cả 5 người nhìn nhau, sau đó Thôi Hoàng Ân nhìn nó:“Chị không nhớ trước đó đã có chuyện gì xảy ra sao?”.

Hạ Tiểu Mễ sực tỉnh, nhớ lại hồi nãy đang thi bóng chuyền theo đội gộp cả nam và nữ, bỗng dưng một tên đô con lợi dụng lúc còi kết thúc hiệp đấu vang lên, mọi người thả lỏng sao lãng mà đập bóng về phía Thôi Trần Đồng. Cũng phải thôi, cậu ta là trưởng đội, lại chơi giỏi nhất nhóm, vì vậy bị kẻ xấu nhắm đến cũng không có gì lạ. Nhưng mà ném thì ném, bỗng dưng ma xui quỷ khiến gì mà Hạ Tiểu Mễ lại chạy ra đỡ, bóng bay thẳng vào đầu nó, lực đạo mạnh khiến nó ngã đập xuống sàn, chảy máu mũi, sau đó ngất lịm đi.

Hắn là 5 người này đã đưa nó vào phòng y tế. Nhưng mà....có nhất thiết phải là cả 5 không?

Thôi Trần Đồng ngắc ngứ, tiến lên chạm nhẹ vào vết thương trên trán Hạ Tiểu Mễ, cúi đầu:“Thực xin lỗi, nếu không phải tại tôi thì cậu đã không bị như vậy!”.

Nó hơi bất ngờ. Ai gu, được Hội trưởng xin lỗi. Không biết có phải vinh hạnh hay không đây.

“Không có gì đâu, chỉ là vết thương nhẹ thôi mà, cũng không quan trọng! Cốt là đội mình thắng!”. Nó đặt mạnh tay lên vai cậu, ánh mắt hiện lên hai ngôi sao lớn.

Thôi Trần Đồng cảm thấy vai đau ghê gớm, nhưng nhìn thấy nụ cười của nó, mặt liền đỏ gay gắt, đứng lên, quay mặt đi che dấu.

Hạ Tiểu Mễ phì cười. Thằng nhóc này cũng biết đỏ mặt cơ đấy!

Chu Vân Dực vén lọn tóc nó, có chút xót xa:“Em không s....á”. Còn chưa nói xong đã bị Thôi Hoàng Ân đá ra bay, khinh thường vuốt mũi:“Nhãi nhép, dám động vào chị Mễ hả?”. Tất nhiên, sau khi biết Hạ Tiểu Mễ chính là “Hạ Tiểu Mễ”, cậu đã cho người điều tra tất cả về thân phận của thân chủ nó, nên cũng biết Chu Vân Dực chỉ là lợi dụng nó mà thôi, vì vậy so với một Lương Khúc Hành chung tình thì vẫn là ngựa mất hơn.

Hạ Tiểu Mễ dở khóc dở cười. Một Chu Vân Dực 19 tuổi mưu toan, một Thôi Hoàng Ân 21 tuổi (tính tuổi hiện đại) háo thắng bốc đồng. Vậy mà cứ thế đứng nhìn nhau, mắt tóe lửa.

“Hạ Tiểu Mễ, có lẽ nên đổi cách nhìn về em rồi!”. Lúc này, Trác Lý Ngôn mới nhếch miệng lên tiếng. Nó rùng mình, nhớ lại lần trước tên biến thái này đã nói những điều kinh tởm gì với mình, nó càng thấy tởm lợm cùng chán ghét, vì vậy liền không khách khí giọng đúng chất lưu manh:“Muốn sang Thái chuyển giới vì ”mất” thì cứ việc chán sống mà bén mảng đến gần lão nương”.

Trác Lý Ngôn chớp mắt, sau đó ha ha cười, lùi ra xa nó tới ba bước:“Việc này thầy sẽ điều tra rõ ràng!”. Nói rồi lên đi mất.

Hạ Tiểu Mễ thở dài, bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát. Nó từ từ quay đầu, nhìn Khúc Hành mỉm cười:“Sa...sao anh nhìn em hoài vậy?”.

Anh tiến tới gần nó:“Mễ Mễ, mị lực của em cũng lớn thật. Chỉ một mũi tên mà trúng tới 5 con nhạn. Em cứ như vậy, anh sẽ ghen chết đó!”.

Nó đỏ mặt, lầu bầu:“Em đâu muốn thế chứ?”.

Thiên a, rốt cục con đã sai điều gì? Mà người nữ hành con như vậy? huhuhuhu

17. Chương 17: Bị Bắt Cóc, Kịch Bản Cũ Quá Rồi!

Hạ Tiểu Mễ vừa được Khúc Hành trở về, đã thấy ba mẹ nó ngồi ở phòng khách. Nó hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng sà vào lòng mẹ nó, cười: “Ay gu, phụ hoàng và mẫu hậu đã hồi cung rồi à?”.

Bà Hạ cười hiền, xoa đầu Hạ Tiểu Mễ: “Nghe nói con bị đập bóng, chảy máu cam?”. Trong giọng nói của bà, khó có thể nhận ra sự run rẩy khổ sở.

Nó gãi đầu, le lưỡi: “Chỉ là xuất chút huyết thôi mà, mẹ đừng lo. Hí hí hí, dù sao cũng đã chảy nhiều lần rồi!”.

Nghe vậy, cả ông Hạ lẫn bà Hạ đều kinh hoảng, tờ báo trên tay ông Hạ bất giác bị nắm chặt.

Khúc Hành nhướn mi, nhìn biểu cảm của hai người, sau đó cười: “Cô chú Hạ, Mễ Mễ có lẽ đã mệt, cháu nghỉ nên để em ấy lên nghỉ ngơi!”.

Ông bà Hạ nhìn nhau gật đầu. Ông Hạ nhìn nó: “Mễ nhi, con lên phòng nghỉ ngơi, lát xuống dưới dùng cơm, cùng chị hai con mở quà nhé!”.

Nghe đến quà, hai mắt Hạ Tiểu Mễ sáng lên, nhanh chóng gật đầu rồi chạy lên phòng, vừa đi vừa ngân nga.

Đội bóng đáng nó khuất, anh mới quay qua ông bà Hạ, sắc mặt trầm trầm: “Cô chú, chuyện gì đã xảy ra với Mễ Mễ ạ?”.

Ông Hạ thở dài, bỏ tờ báo xuống, đôi mắt u buồn.....

=====

Hạ Tiểu Mễ ngáp dài, bước từng bước xuống cầu thang. Hương đồ ăn xộc thẳng vào mũi khiến nó mềm nhũn cười, chạy lại bàn ăn, hít hà một hơi thật sâu, mỉm cười: “Mẹ ơi ơi ơi, ai nấu đây mà ngon vậy ạ?”.

“Ngốc, là anh chứ còn ai vào đây?!” Khúc Hành xoa đầu nó, mắng yêu.

“Ể? Sao không kêu em phụ?” Nó trợn mắt, há miệng trách anh.

“Không thể suốt ngày cứ đi ăn quán được! Tôi cũng ghét phải bám rễ trong nhà vệ sinh!”. Giọng nói lạnh lùng của Hạ Văn Tình truyền tới.

Nó vừa tức tối vì bị châm chọc, lại vừa vui mừng khi cô chịu chấp nhận bà Hạ.

Cả nhà ngồi xuống ăn cơm, nó gấp lia gấp lịa, tay trái cầm đùi gà, tay phải cầm sườn ngọt, miệng nhồm nhoàm miếng thịt khác.

Lương Khúc Hành lắc đầu chào thua với tướng ăn vô cùng “lịch thiệp” của nó, gấp miếng rau vào bát nó: “Đừng ăn thịt mãi thế, sẽ nhanh béo!”.

Hạ Tiểu Mễ chán ghét gẩy bỏ miếng rau: “Le vờ, em ghét rau, vị như đất í!”.

“Ồ, vậy ra là em đã ăn đất rồi à?”. Hạ Văn Tình đùa. Nói thật là câu đùa của cô chẳng hợp gì với vẻ mặt lạnh lùng đó cả. Nhưng nó vẫn phồng mồm: “Xì....chị thật đáng ghét!”.

“Hahaha”. Ông bà Hạ cùng Khúc Hành bật cười, căn nhà ngập trong sự ấm áp.

=====

“Dạ, em biết rùi mờ, sẽ cẩn thận, nói mãi!”. Hạ Tiểu Mễ vừa đạp xe trở về, vừa nghe điện thoại. Không nói khẳng định ai cũng biết đầu dây bên kia chính là Lương Khúc Hành.

Cúp điện thoại, nó mỉm cười nhẹ.

Bỗng dưng, như bị thứ gì đập vào gáy, cơn đau kéo đến, Hạ Tiểu Mễ ngã xuống xe, bóng tối dần chiếm hữu tâm trí nó...

Từ từ mở mắt, cơn đau nhức ở gáy cùng mệt mỏi khiến Hạ Tiểu Mễ không khỏi chửi thề.

Xung quanh nó chỉ là một mảng tối. Khăng định là bị bịt mắt. Tay nó hình như còn bị trói, xung quanh lại có mùi ẩm mốc. Vậy....là nó bị bắt cóc ư?

Ha, tự nhiên Hạ Tiểu Mễ cảm thấy buồn cười. Trong truyện, chỉ có nữ phụ là đi bắt cóc nữ chính, vậy mà lần này lại đến lượt nữ phụ bị bắt cóc. Thật quá nực cười đi mà.

“ Tỉnh lại rồi hả?”. Một giọng nói chua lè lẹt vang lên.

“Haiz, Hứa Lệ phải không? Cái giọng đó cô có biến thể nó thế nào tôi cũng nhận ra, không cần phải bịt mắt làm chi cho tốn công!”. Hạ Tiểu Mễ lười biếng nhả từ.

“Gru, chết tiệt!”. Hứa Lệ rít lên, ra hiệu cho đám côn đồ ở cạnh tháo khăn cho nó.

Hạ Tiểu Mễ nhăn mày, bĩu môi: “Hứa Lệ, cô bắt cóc tôi làm cái khỉ gió à?”

Cô ta bật cười, nụ cười còn khó nghe hơn cả Mã Lệ Phi Xuân trong truyền thuyết (Maleficent ý, hiểu hơn?).

“Hừ, bắt làm gì ư? Tất nhiên là vì cô đã cướp chồng tôi. Cái đồ trơ trên!”. Ầ ầy nghiêng nhìn nó.

“Ồ, chồng cô? Ai cơ? Tôi nhớ trong cuộc đời vĩ đại của tôi, hình như chưa có phải đi cướp cái gì của ai nha!”. Nó nhếch miệng tỉnh bơ.

“Còn giả ngu? Chính là anh Hành đó!”.

“Ha, khi nào có giấy chứng nhận kết hôn rồi hãy nói nhé!”.

Hứa Lệ lườm nguýt nó, tức giận không thôi.

“Chị Hứa, đừng nó lườm, xem xem, mắt chị chuẩn bị lác rồi kìa! Và cùng đừng có tức giận, nếp nhăn của chị đang dày lên chị có biết không?”. Nó nói với vẻ mặt vô cùng “quan tâm” khiến cô ta tức nổ não.

Đám côn đồ cũng nhin cười tới nỗi gương mặt đỏ hỏn lên.

Hứa Lệ tức tối, chạy tới vươn tay bóp cổ nó, hét lên: “Mày, đồ con diêm, chết đi!”.

Hạ Tiểu Mễ nhướn người, thoát khỏi vị trí ban đầu, tránh khỏi nanh vuốt của cô ta khiến cô ả dâm mặt xuống đất.

Chưa đầy hai giây, dây trói ở tay Hạ Tiểu Mễ đã tự cởi được dây trói, nhếch miệng nhìn Hứa Lệ: “Bắt cóc ư? Kịch bản cũ quá rồi đấy nhóc!”.

Cô ta lồm cồm bò dậy, rít lên: “Chúng mày còn trơ mắt ra đấy à? Bắt nó lại, đánh chết nó cho tao!”.

Nghe vậy, đám côn đồ mới bừng tỉnh, lao vào nó.

Hạ Tiểu Mễ hừ lạnh, vươn chân đá một tên, rồi lại dùng tay đấm một đứa, nghiêng người lên gối vào bụng một thằng khác,... Cứ như vậy, lần lượt từng thằng từng thằng bị nó ụnh cho tơi tả.

Nó mãi đánh đám côn đồ mà không ngờ Hứa Lệ từ đằng sau nó, cầm lấy ống thép phang thẳng vào gáy Hạ Tiểu Mễ khiến nó ngã xuống, đầu chảy máu, mũi cũng chảy máu theo. Đầu óc nó ong ong cả lên.

“Đậu má.....Hứa...Lệ, cô c...chơi đề..đểu!”. Khó nhọc nói, mắt nó dần dần khép, không giữ được tỉnh táo.

Trước khi nhắm hờn mắt, nó thấy Hứa Lệ ngẩng đầu lên cười như mù diên trốn trại, sau đó cửa nhà hoang bật mở, bóng dáng to lớn của một người đàn ông và một đám người mặc đồ đen bước vào, như những kẻ khát máu lao vào đánh đám côn đồ. Sau đó, người đàn ông kia dùng súng bắn vào chân Hứa Lệ, cô ta hét lên một tiếng.

Sau đó, người đàn ông chạy tới chỗ Hạ Tiểu Mễ, gương mặt hiện rõ trước mắt nó. Là.....anh, Lương Khúc Hành.

Gương mặt anh tràn đầy sợ hãi lo lắng cùng cảm tức, hối hận. Đôi mắt đỏ lè.

Hạ Tiểu Mễ cười, đầu ong ong cả lên, dần dần không còn nghe được tiếng gì, cũng không nhìn thấy gì nữa. Cả cơ thể như chìm vào một hố đen không đáy.

....
.....
.....

18. Chương 18: Quan Tâm

Đầu Hạ Tiểu Mễ đau như búa bổ. Nó lơ mơ mở mắt, thứ đầu tiên khiến nó khó chịu đó chính là mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện. Nhớ lại, nó bị Hứa Lệ bắt cóc, bị cô ta dùng gậy sắt đập vào gáy. Ai, thảo nào hiện giờ nó đau đầu khủng khiếp.

“Mễ Mễ, em tỉnh rồi?”. Giọng nói vui mừng của Khúc Hành truyền tới khiến Hạ Tiểu Mễ phấn khởi lên hẳn.

Nó quay đầu nhìn anh, nháy mắt liên tục cảm thấy sống mũi cay cay. Đây là lần thứ hai nó tỉnh dậy trong tình trạng ở bệnh viện (lần trước ở trong phòng y tế, không tính nha), hai lần tỉnh dậy, nó đều nhìn thấy anh. Anh hiện giờ trông vô cùng mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng vì thức đêm.

Hạ Tiểu Mễ chảy nước mắt, ôm chầm lấy anh: “Anh, xin lỗi anh, xin lỗi vì đã khiến anh phải lo lắng!”. Cũng chỉ vì bất cẩn của nó mà ra nông nổi này.

Khúc Hành khẽ vuốt tóc nó, nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn trấn an: “Đừng tự trách mình, có trách, hãy trách anh, nếu không phải vì anh thì Hứa Lệ sẽ không tìm đến em gây nguy hiểm”. Nếu anh chịu giải quyết nhanh gọn, thì vốn chuyện này sẽ không thể xảy ra.

Hạ Tiểu Mễ lắc đầu, mỉm cười, cũng không nói gì nữa.

“Đúng rồi Mễ Mễ, Hứa Lệ cô ta....còn nhớ là đánh em bằng tay nào không?”. Như nhớ ra, Khúc Hành nhìn nó cười hỏi. Nhưng sâu trong đôi mắt kia, có thể hình dung được tia cảm xúc không nhẹ.

Hạ Tiểu Mễ suy nghĩ, sau đó trả lời: “Ừm, em bị đánh từ phía sau nên không biết cô ta đánh bằng tay nào. Nhưng để đánh một người với lực đạo mạnh như vậy, hẳn phải dùng cả hai tay”.

“Vậy à? Được, anh hiểu rồi. Anh có việc phải đi, em ở lại, lát cô chú Hạ, Văn Tình sẽ tới sau”. Cười lạnh, Khúc Hành nói, sau đó xoa đầu Hạ Tiểu Mễ, dặn dò vài câu rồi ra ngoài.

...

“Sao rồi, đầu con không sao chứ?”. Bà Hạ nhìn nó, đau lòng không thôi.

Hạ Tiểu Mễ lắc đầu, vươn tay, tựa theo dáng của lực sĩ mà tự hào nói: “Xí, mẹ nghĩ con mẹ là ai chứ? Con khỏe như trâu ý. Hơ hơ hơ!”.

Bà Hạ lắc đầu chào thua với nó.

Ông Hạ và bà Hạ ở lại nói vài câu, giúp nó trò chuyện giải khuây, hỏi han rồi trở về.

Trong phòng còn lại nó và Hạ Văn Tình.

Cô nhìn nó, thở dài nhưng hơi thở rất nhỏ, khó có thể nghe thấy. Cũng có thể chứng tỏ cô đã lo lắng cho đứa em trên danh nghĩa này như thế nào.

Lấy từ trong túi áo một quyển sách, giọng cô đều đều hơi lạnh: “Tiểu Mễ, tôi đã tìm ra cách để trở về!”.

“Hà?”. Nó nhìn cô. Cô đã tìm ra cách để trở về hiện thực rồi sao? Nhưng mà....

“Mấy ngày qua, tôi âm thầm tìm hiểu cách mà tôi tới đây, từ đó, cũng tìm ra cách để quay lại”. Hạ Văn Tình điềm tĩnh, nắm lấy cuốn sách: “Đây là cuốn sách chứa đựng thế giới này. Tuy nhiên, chỉ có vài trang đầu là có chữ, còn lại, đều là trang trắng....”.

Trang trắng? Đúng rồi, lần trước nó lên mạng, cũng là trang truyện trắng, không có chữ nga. Hạ Tiểu Mễ bình tĩnh.

“Để quay về....chúng ta cần....”.

“Chị hai, trước hết, chị hãy suy nghĩ. Liệu chị có muốn trở về thế giới đó không?”. Hạ Tiểu Mễ cắt ngang lời nói của cô.

Hạ Văn Tình nhìn nó, rũ mắt. Muốn hay không, cô có thể quyết định sao? Tổ chức rèn luyện cô, để cô đi làm nhiệm vụ. Từ lúc vào tổ chức, cô chẳng cần quan tâm mình muốn hay không muốn cái gì. Bởi chỉ cần đó là nhiệm vụ do tổ chức giao, thì cho dù đó là chuyện phi lý hay khó khăn đến đâu cô cũng làm. Trước đến giờ, muốn hay không, đó là chuyện mà cô chưa nghĩ tới.

“Chị hai, em biết chị là sát thủ, vì vậy cần trở về để hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng thế giới đó có gì tốt? Ngược lại, ở lại đây, chị có thể làm những điều chị muốn, bảo vệ những người chị yêu thương. Thế giới đó, chị không có lấy một người thân. Ở đây, chị có ba, chị có người chị thương. Chẳng lẽ chị thật sự nở rời xa họ ư? Chị nở ư?”. Hạ Tiểu Mễ nhìn vào mắt Hạ Văn Tình, từng câu từng chữ rót vào tai cô khiến cô không thể phản bác. Bởi....đúng là cô có người cô thương. Rời khỏi đây đồng nghĩa với việc rời xa người đó. Nở hay không? Nếu nói có, vậy là nói dối rồi.

Hạ Văn Tình đứng lên, môi cong lên, nở nụ cười hiếm gặp: “Tiểu Mễ, cảm ơn em!”. Nói rồi, cô quay đầu bước ra khỏi phòng, để lại vẻ mặt ảm áp của nó.

...

Hôm sau, Hạ Tiểu Mễ đang nhậu với Chu Công, đột nhiên tiếng gõ cửa khiến nó khó chịu nhăn mặt, muốn bỏ tiếng gõ cửa chết dần kia nhưng cứ vang lên hoài khiến nó tức điên đầu, lập tức dùng điện thoại ném về phía cửa.

“Ái”.

Chiếc điện thoại đập mạnh vào trán Chu Văn Dực khiến hắn ta la lên. Chẳng là nghe tin nó bị bắt cóc, lại bị đánh vào đầu, bất tỉnh phải nằm trong bệnh viện nên hắn tới thăm. Gõ cửa mãi chẳng thấy ai mở cửa nên Chu Văn Dực mở cửa vào luôn, không ngờ vừa mở cửa đã bị ăn headshot rồi. Nhục kinh.

Hạ Tiểu Mễ nghe tiếng kêu la, liền giật mình, sợ làm ai bị thương. Nhưng khi thấy người đó là Chu Văn Dực thì liền bĩu môi nằm xuống, tiếp tục sự nghiệp....ngủ.

Thu hết biểu tình của Hạ Tiểu Mễ vào mắt, Chu Văn Dực xoa xoa trán tức giận không thôi.

“Mề nhi, sao không thêm quan tâm tới anh vậy?”. Cát giọng oán trách, hắn cảm thấy khó chịu không thôi.

Hạ Tiểu Mễ liếc hắn ta, trợn mắt: “Đừng gọi lão nương là Mề nhi, nghe gớm thấy mẹ!”. Đối với loại người như Chu Văn Dực, Hạ Tiểu Mễ thật muốn bùng nổ. Sao lại có hạng người trắng trợn như tên này và Trắc Lý Ngôn chứ?

Nghe nó nói vậy, hắn có chút đau lòng hụt hẫng.

“Há há há, chuẩn luôn chị. Mà em nói nè, lần sau để em mang gạch tới cho chị ném nhá. Chứ ném điện thoại thì có gì ghê gớm chứ”. Thôi Hoàng Ân từ đâu lòi ra, lao vào Hạ Tiểu Mễ mà cười đắc thắng, hướng ánh mắt hả hê nhìn Chu Văn Dực.

Hắn tức ghen hòng.

Hạ Tiểu Mễ cảm thấy đê của mình sao mà thông minh chết được.

“Đúng rồi Hoàng Ân, Lạp Dương không có cùng đến à?”. Nó nhìn Thôi Hoàng Ân, hỏi.

“Nó nói sẽ thăm chị, nhưng phải đi cắt tiết con mụ đánh chị bị trọng thương như thế này trước rồi mới tới!”. Cậu trả lời nó, nhớ lại gương mặt đầy rấn rết bọ cạp của Hạ Lạp Dương mà vừa tự hào vì đã huấn luyện được thằng em trọng tình nghĩa, lại vừa lạnh sống lưng bởi độ đáng sợ của cậu ta.

Cũng phải thôi. Ba mẹ của Hạ Tiểu Mễ và Hạ Lạp Dương mất sớm. Năm đó, vừa 13,14 tuổi, Hạ Tiểu Mễ đã phải đi kiếm việc ngoài để nuôi nó lẫn em trai. Một cô gái quật cường, yêu thương em trai hết mực như

vậy cũng khiến Thôi Hoàng Ân phải siêu lòng. Đó cũng là lý do mà Hạ Lạp Dương đi theo cậu, mong muốn được mạnh mẽ hơn để có thể bảo vệ chị mình. (eo ơi, tự nhiên cưng tiểu Dương dễ sợ á).

Nghe cậu nói vậy, nó không những không bất ngờ mà còn vô cùng hưởng ứng: “Thật hả? Vậy nhớ nói Dương tử phải cất cho sạch, vắt kiệt từng giọt máu của cô ta nghe chưa. Hớ hớ hớ!”. Sau đó, hai chị em cười như mụ phù thủy vừa chế ra loại thuốc độc nào đấy khiến Chu Văn Dực ở cạnh vừa khó hiểu vừa sờn gai ốc.

19. Chương 19: Dạy Kèm

Mới đó mà đã hết một năm học, Hạ Tiểu Mễ vừa xuất viện đã bị ép ngồi vào bàn học. Oimeoi, nó đã là sinh viên tốt nghiệp đại học rồi, sao lại bắt nó học làm gì nữa chứ? Nhưng dưới sức ép của ông bà Hạ, nó đành lết xác nằm liệt trên phòng.

“Éo ề ề ề ề, ề ề ề ề, 115 đang trên đường vận tải, bệnh nhân đang trong tình trạng nguy kịch. Viện trưởng, hãy nghe máy đi,...”

Đang nằm phơi bụng, bỗng tiếng chuông điện thoại của nó vang lên. Hạ Tiểu Mễ lười biếng bới chán, tìm điện thoại, sau đó nghe máy: “Ai dám phá tan giấc mộng của trẫm?”.

“Chị hai, là em, Lạp Dương đây!”. Đầu dây bên kia khẳng định là Hạ Lạp Dương

“Ừa, có chi hơn?”.

“Chị phải giúp đại ca thi học kỳ, ảnh méo hiểu cái vẹo gì sất!”.

“Hả? Cấp 3 bên kia mày học qua rồi mà, sao không dạy nó đi? Vả lại, thành tích của nó đâu có tệ?”. Nghe cậu than, Hạ Tiểu Mễ liền nhủ chặt mày, hai cái thằng này giờ chứng vậy?

“Ồ ờ thì... ảnh với em quên hết rồi! Đi mà chị, giúp em đi!”.

“Haiz, Ok, vậy chị dạy em, mỗi giờ của chị đổi thành 1 giờ lao động không công của hai em trai, chịu hơn?”. Hạ Tiểu Mễ cười tà.

“Ách, chị hai, làm vậy có quá không?”.

“Không đâu cưng, 1 giờ dạy đổi lấy 1 giờ lao động không công. Chốt nhé. Chiều mai 4h tan học Dương tử qua đón chị nha. Bye...”. Cúp máy, nó cười. Hớ hớ hớ, vậy là có osin không công rồi.

...

Tan học, Hạ Tiểu Mễ vừa bước chân khỏi cổng trường đã thấy một nhóm người tụ tập lại. Nó có chút tò mò, vì vậy liền chen vào trong.

Giữa đám đông là hai người. Một người với chiếc moto đen, gương mặt đẹp trai mang vài phần lạnh lùng, cả cơ thể toát ra ba chữ “Cắm lại gần” to đùng. Đối diện cậu ta là một người đàn ông với gương mặt đẹp như thiên thần, khí khái thoải mái ôn hòa, miệng khẽ cười nhưng ánh mắt không giận mà uy khiến ai cũng vừa kính vừa sợ.

Hạ Tiểu Mễ nhìn hai người đàn ông đang đứng nhìn nhau, đôi mắt tạo ra tia sét kia mà võ trán cái “bốp”. Nó chen vào đám đông, hướng tới hai người kia.

“Mễ Mễ”

“Chị Mễ”.

Hai người nhìn thấy nó lập tức quay đầu, miệng hô lên. Khẳng định không nói thì ai cũng biết hai người kia là Lương Khúc Hành và Hạ Lạp Dương.

“Mấy người là thế nào? Sao lại đứng đây lườm nguýt nhau hử? Có biết là chỉ vì hai người mà cổng trường bị ách tắc giao thông không?”. Nó kiềm giọng trách mắng hai người.

Đám nữ sinh vốn đang ngưỡng mộ hai người đẹp trai, soái ca, bỗng dưng thấy nó trách hai người họ, liền sinh cớ ghen ghét, lập tức xì xào bàn tán khiến Hạ Tiểu Mễ nghe mà tức muốn nổ não.

“Nè nè, sao con đó ghê quá vậy? Tự nhiên chen vô mắng hai người họ”_nữ sinh A

Định mệnh, lão nương là ai cần các người quản?

“Đúng á, đúng là cái loại trơ trên mà. Chắc là tới gây sự chú ý đó. Loại con gái này tớ thấy đầy rồi”_nữ sinh B

Mẹ kiếp, có mà cô trơ trên á. Cả nhà cô đều trơ trên.

“Phì, chắc là hám tiền thôi!”_nữ sinh C

Ồ hay, cái trường này toàn tiểu thư, lấy méo đâu ra người nghèo chứ mà thèm tiền?

“Ừ ừ, chí phải chí phải”_hưởng ứng

Chí phải cái quần què nhà các người á.

Trong lòng nó âm thầm gior ngón giữa, hung hăng liếc đám con gái hám giai hám tiền kia.

Hạ Lạp Dương dường như cũng nhận ra điều bất thường, vì vậy bất bình lên tiếng thay chị:“Mấy cô còn nói nữa có tin đêm nay nhà mấy người sáng nhất đêm nay không?”.

Hạ Tiểu Mễ phì cười. Mấy cô kia lập tức “im lặng là vàng”, lui nhanh trước khi có chuyện “không may” xảy ra.

“Mễ Mễ, tên đó sao lại ở đây?”. Khúc Hành có chút không vui nhìn nó. Khăng định cơn ghen lại bộc phát rồi.

Nó nhìn thẳng em, sau đó nhìn anh:“Nó là em trai em. Anh có tin không?”.

Anh nhìn nó, rũ mắt, sau đó mỉm cười:“Anh tin. Tất nhiên rồi!”. Sau đó rất thân mật mà xoa đầu nó.

“C...C...C....C...Cái....cái méo gì đang xảy ra vậy?”. Hạ Lạp Dương nhìn một màn trước mắt, dụi đi dụi lại mắt, dụi đến mắt như muốn lòi ra mà vẫn không tin nổi là nó đang để cho một người đàn ông xoa đầu mình.

Hạ Tiểu Mễ có chút đỏ mặt, cộc đầu cậu một cái:“Ảnh là anh rể tương lai của em đấy! Có gì mà bày ra cái vẻ mặt không tin như vậy?”.

Câu nói của nó khiến Khúc Hành mặt phỉm hồng, nở nụ cười hạnh phúc. Nhìn cách nó hành sự với Hạ Lạp Dương thì dường như nó nói thật. Mà....nó có nói....anh rể?

Ngược lại, Hạ Lạp Dương thì trợn mắt há mồm, đôi mắt như một kênh TV nhiễu sóng. Cậu ở cùng Thôi Hoàng Ân đã lâu, đương nhiên biết tình cảm của cậu dành cho chị mình như thế nào. Liệu cậu có thể chịu nổi cú sốc này không khi biết nó đã có người mình yêu?

“Dương tử, Dương tử, HẠ LẠP DƯƠNG?”.

“Hả? Dạ?”.

Nó gọi cậu mãi mà không được, vì vậy đành hét lớn. Hạ Tiểu Mễ nói sẽ qua giúp cậu và Hoàng Ân giảng bài. Ban đầu anh có chút không vui, người có kinh nghiệm như anh, đương nhiên biết tình cảm của Thôi Hoàng Ân dành cho Tiểu Mễ là tình cảm nam nữ, sao anh có thể an tâm mà giao nó cho cậu ta chứ? Chỉ nghĩ đến cảnh nó và cậu cùng chung một phòng, ngồi cùng một bàn thôi đã khiến anh muốn điên lên rồi.

Nhưng nó lại nói, nếu anh không cho nó đi, thì từ này về sau không cần nhìn nó, vì vậy anh đành xuống nước, nói sẽ đồng ý với điều kiện nó phải cho anh đưa đón. Hạ Tiểu Mễ thấy anh đồng ý liền cao hứng chấp thuận.

Hạ Lạp Dương hít sâu:“Dạ, vậy đi thôi chị!”. Thôi thì....chuyện này để cho đại ca và anh tự giải quyết vậy. Cậu là em trai, vì vậy cũng mong chị mình được hạnh phúc. Vì vậy, dù chị có chọn ai thì cậu cũng sẽ ủng hộ và chúc phúc.

...

“Mẽ Mẽ, có thật đây là....nhà không?”. Lương Khúc Hành nhú mi, nhìn vào hàng dài đoàn người mặc đồ đen trải từ ngoài cổng vào trong. Cái này, sao nhìn giống căn cứ của tổ chức xã hội đen gì đó hơn là nhà đó. Hạ Tiểu Mẽ ngồi kế bên anh cũng có chút giật mình. Lý do ư? Bởi vì.....tại sao đám người này không cầm súng chứ? (t/g: ôi trời)

20. Chương 20: Có Hay Không!? (chap Tặng Tình Tỷ)

Hạ Tiểu Mẽ bước xuống xe, sau khi tạm biệt Khúc Hành và tiêu diệt ngay cái ý nghĩ muốn cùng nó vào nhà rồi mới yên tâm theo chân Hạ Lạp Dương vào trong.

Căn nhà rất đẹp, thiết kế nội thất hiện đại, bla blo, vân vân và mây mây (xin lỗi nha, tác giả lười viết mấy cái đoạn này lắm. với cả hầu hết độc giả cũng lười đọc mấy đoạn này nhĩ ^^).

“Chị Mẽ.....”. Vừa thấy nó, Thôi Hoàng Ân đã nhảy bổ vào nó, rất tự nhiên mà ôm.

Hạ Tiểu Mẽ còn chưa định thần gì thì đã bị kéo lại vào lòng người khác. Và người này không ai khác chính là Lương Khúc Hành. Nó giật mình, trợn mắt chui giấy khỏi lòng anh, chất vấn:“Anh làm gì ở đây? Chẳng phải anh vừa mới rời khỏi sao?”. Nó đỏ khốc đỏ cười

“Ừ, anh đi rồi, nhưng em để quên đồ nên quay lại trả em nè!”. Nói rồi, mỉm cười đặt vào tay nó chiếc điện thoại.

Thôi Hoàng Ân rất khó chịu vì không ăn được đậu hũ của nó, đành quay sang trừng mắt với Khúc Hành. Anh rất dỗi tự nhiên mà đáp lại bằng nụ cười đầy sát ý.

“Được rồi, anh đi làm. Em dạy cậu nhóc này, nhớ ‘cẩn thận’ nhé!”. Anh cười nhìn nó, sau đó xoa đầu Thôi Hoàng Ân nhắc nhở, nhấn rất mạnh hai từ “cẩn thận” kia, sau đó mới bước ra ngoài.

“Thằng ôn c....”

BANG

Hạ Tiểu Mẽ nhanh tay nắm thẳng mặt cậu trước khi cậu nói tiếp.

Thôi Hoàng Ân ai oán nhìn nó khốc thảm:“Huhu, chị có mới nới cũ, trọng sắc khinh.....sắc. huhuhu!”.

Còn về việc học của Thôi Hoàng Ân chỉ có thể gói gọn trong nội dung:

“Dương tử, lấy bánh lên đây cho trấmmmmmmmm...”

“Đệ Dương, xuống lấy cho chị Mẽ nướcccccc....”

“Dương ới, có hoa quả gì đem hết lên cho lão nươggggggg...”

“Dươgggggg..., lấy KFC lên cho chị Mẽ mauuuuuu...”

Vâng, học hành chả thấy đâu, chỉ thấy quà với bánh.

....

Lý Vân Kiệt (lâu lắm mới thấy anh này) ngồi trên chiếc BMW, đôi mắt lạnh lùng mang vài phần mệt mỏi. Hắn thật sự đã thích cô rồi, nhưng tại sao cô lại lạnh lùng như vậy? Đến một cái nhìn cũng không dành cho hắn.

Cả đêm qua hắn đều ở trong bar, mong muốn dùng rượu để khiến bản thân gỡ bỏ được hình bóng của cô, nhưng không tài nào quên nổi.

Nhìn ra bên ngoài cửa kính, từng đợt mưa lất phất nhẹ nhàng nhảy múa trong không khí. Bầu trời xám xịt tựa như tâm trí hắn vậy.

Hôm nay là Giáng sinh, từng cặp đôi bất kể trời mưa lạnh lẽo vẫn đi ra đường. Gương mặt họ hạnh phúc, hai người một ô. Đường như mưa là giúp họ ở cạnh nhau hơn....

Bỗng Lý Vân Kiệt mở to mắt, nhìn về phía cặp đôi phía xa. Cô gái với mái tóc nâu xõa, đôi mắt sắc lẹm lạnh lùng, nhưng môi lại nở nụ cười ấm áp. Trông cô vô cùng xinh đẹp, vẻ đẹp cao quý mà lạnh lùng. Mà người đó không ai khác chính là Hạ Văn Tình, người mà Lý Vân Kiệt hằng ngày nhớ đêm mong. Nhưng bên cạnh cô lại là một người đàn ông cao lớn, gương mặt bị che khuất bởi ô, nhưng khí khái tỏa ra thì không hề tầm thường.

Sát khí ngùn ngụt, Lý Vân Kiệt tức giận mở cửa xe bước xuống, mặc kệ cái lạnh tê buốt từ không khí và mưa, hắn vẫn hướng tới hai bóng hình kia.

Nắm lấy tay cô kéo giật lại, hắn lạnh lùng mà tức tối nghiêng rằng:“Hạ Văn Tình, em làm gì ở đây?”.

Cô ngẩng đầu, nhìn hắn, sau đó rất điềm tĩnh mà rút tay ra khỏi hắn, lạnh lùng:“Xin lỗi, nhưng tôi đi đâu không cần anh quản!”. Nói rồi lạnh lùng nhìn lướt qua Lý Vân Kiệt rồi bước tới chỗ người đàn ông kia.

Tâm can Lý Vân Kiệt đau thắt, nhìn về phía người đàn ông đối diện. Đó là một người với gương mặt và phong thái đỉnh đặc. Anh có gương mặt điềm tĩnh chừng chạc, nhưng ánh mắt lạnh lẽo xuyên thấu tâm tư người khác. Người đó cỡ khoảng 24-25 tuổi, vì vậy cũng rất biết dấu mình, mỉm cười với hắn:“Xin chào, tôi đã được nghe rất nhiều về cậu. Chắc hẳn cậu là Lý thiếu của Lý gia?!”.

Lý Vân Kiệt nhếch môi:“Hừ, thật vinh dự. Nhưng cô ấy là của tôi!”. Nói rồi, hắn kéo cô lại.

“Thần, anh tới ”đó” trước đi. Em sẽ tới sau!”. Hạ Văn Tình nhìn anh, môi hơi cười.

Du Lăng Thần nhếch môi, gạt đầu rồi đúc hai tay vào túi quần rồi đi.

Chỉ còn lại hai người, Lý Vân Kiệt có chút khó chịu khi cô gọi anh bằng cái tên thân mật như vậy. Hắn hít sâu, mở miệng chất vấn:“Văn Tình, em tại sao lại đi cùng tên đó?!”.

Hạ Văn Tình quay người, đôi mắt lạnh lùng tỏa ra sự khát máu:“Lý Vân Kiệt, anh là gì của tôi mà đòi quản tôi?”.

“Tôi....tôi...em chẳng phải đã từng nói yêu tôi sao? Hiện giờ em thay đổi, đi cùng tên đó, tôi không thoải mái!”. Hắn nhún mày.

Cô liếc mắt:“Nếu tôi không thay đổi, trở nên như thế này. Liệu cậu vẫn sẽ khó chịu khi tôi ở bên người khác?”.

“Tôi.....”.Lý Vân Kiệt nghẹn họng, không nói được gì.

“Tôi không có hứng thú với trẻ con. Một tên như cậu, còn chưa hiểu hết sự đời đâu!”. Nói rồi cô bỏ đi. Nhưng hắn không chịu, nắm lấy cánh tay cô.

Xoẹt

Một dòng máu đỏ tươi tanh tươi phun ra từ tay của Lý Vân Kiệt. Hắn ôm lấy cổ tay bị cắt mà kinh hãi. Chỉ thiếu chút nữa, một chút nữa thôi là vào động mạch chủ rồi.

“Ah, chệch tay rồi! Nhưng....lần sau sẽ không có chuyện đó đâu!”. Thu hồi con dao găm nhỏ, Hạ Văn Tình ra vẻ tiếc nuối nói, sau đó lạnh lùng nhìn Lý Vân Kiệt đe dọa rồi bỏ đi.

Hắn ngỡ ngàng nhìn theo bóng dáng của cô, nghiêng chặt rằng. Tại sao lại trở nên như vậy? Nhưng như lời cô nói, liệu hắn sẽ thích cô khi cô là cô của ngày xưa?

...

Chap này t/g tặng cho Tình tỷ nên sẽ chỉ thế này thôi. Cảm ơn các độc giả đã ủng hộ truyện của t/g nha.

Tiếp sau đây sẽ là chương trình phỏng vấn nhân vật.

Kỳ I

-Song: E hèm, tôi chính là t/g kiêm phóng viên xinh gái của buổi phỏng vấn này. Sau đây sẽ là hai nhân vật chính của chúng ta, Lương Khúc Hành và Hạ Tiểu Mễ.

-Mễ: Xin chào độc giả! ^^

-Hành: Hân hạnh được gặp!

-Song: Được rồi, xin hỏi chị Mễ, chị có hài lòng khi được trở thành nv chính không?

-Mễ: Cái gì? Trầm là nv chính? *ngạc nhiên*

-Song: Ồ.....chị này hay thật, tiêu đề truyện đã nói rồi gì!

-Mễ: Ừm ừm, cũng tạm được, cốt là tôi có gấu và không có bị hội đồng như mấy chị nữ chính kia! *cười*

-Song: Vậy còn anh Hành, liệu anh có hài lòng khi có ny như chị Mễ không?

-Hành: Cô ấy rất tốt, thông minh và rất đáng yêu! *ôn nhu xoa đầu Mễ*

-Mễ: Aha *đỏ mặt*

-Song: *ôm tim* Không, không, đừng có diễn cảnh tình tứ như vậy, hự...*khó thở*...t/g còn chưa có gấu các người đã được hạnh phúc. Không được, ta sẽ khiến cho các người gặp khó khăn, móa há há *cười điệu cười phù thủy*

-Mễ: Người dám, lão nương cho người ngũ mã phanh thây!

-Hành: *nhướn mày* Được thôi, nếu cô muốn biết cảm giác của người điên là như thế nào! *cười nụ cười của một ác quỷ đội lốt thiên thần*

-Song: Dạ, em biết lỗi rồi thưa các đại ca! *cúi đầu*. Nhưng bố là tác giả, bố thích làm gì cũng được, hớ hớ hớ *vừa nói vừa xách dép chạy*

-Song: Kỳ sau, sẽ là buổi phỏng vấn của t/g với Lạp Dương và Dục Nhiên ha. Cảm ơn rất nhiều. Giờ tác giả phải chạy đây. oaoaoaoaaaaaaaaa.....

21. Chương 21: Bất Ngờ!

Nằm chán chường trên giường, Hạ Tiểu Mễ đặt tay lên trán, đầu môi khó chịu vô cùng. Hôm nay là Valentine, theo lý thì đáng lẽ Khúc Hành phải tới đưa nó đi chơi chứ? Vậy mà cả ngày nay anh đều không xuất hiện. Ngay cả một tin nhắn nhỏ nhoi cũng không cấp cho nó. Báo hại nó phải đi chơi với đám lâu la Thôi Hoàng Ân, Lạp Dương, Hán Phong và Trần Dục Nhiên trong tâm trạng bức bối khó chịu.

Thời gian cứ trôi qua mau chóng. Mới đó đã tới 11:02 rồi. Khóe mắt Hạ Tiểu Mễ ước ướn. Có lẽ nó đã đòi hỏi quá rồi. Anh là người trưởng thành, là Chủ tịch tập đoàn BM, anh có lẽ bận bịu lắm. Vậy mà nó còn muốn này muốn nọ nữa. Có lẽ quãng thời gian vừa qua do được anh nuông chiều nên nó đã trở nên kênh kiệu rồi chẳng? Nó thật là đứa con gái ngu ngốc mà.

“Tĩnh tĩnh”

Tiếng tin nhắn từ máy của Hạ Tiểu Mễ vang lên. Nó uể oải vươn tay với điện thoại mở lên. Là tin nhắn của Khúc Hành.

Hai mắt nó sáng rỡ, nhanh chóng mở lên xem.

“Anh đang ở dưới nhà em. Mau xuống đi!”.

Nội dung tin nhắn chỉ vắn vắn có vài từ. Nhưng nó cũng phấn khởi, nhanh chóng mặc một bộ đồ thoải mái rồi bước nhanh xuống nhà, mở cửa, mở cổng bước ra ngoài đường.

Nhưng kỳ lạ, xung quanh tối om, không một bóng đèn điện, thời tiết lại se lạnh khiến nó có chút sợ hãi. Nhìn xung quanh nhưng không thấy anh ở đâu cả. Hạ Tiểu Mễ cảm nhận được có ai đó ở phía sau liền giật mình quay lại, nhưng chỉ là mảng tối hiu quạnh. Nó nhú mào, mở điện thoại lên soi nhưng lại bị ai đó dùng khăn bịt miệng từ phía sau. Nó hốt hoảng, muốn vịn tay người đằng sau để đánh lại, nhưng cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến khiến nó nhanh chóng lịm đi.

Bóng đen lúi Hạ Tiểu Mễ đang hôn mê vào một chiếc xe 7 chỗ vừa chạy lại, sau đó bỏ đi trong đêm.

...

Hạ Tiểu Mễ mệt mỏi tỉnh dậy, thấy trước mắt chỉ toàn bóng đêm, nó lại bị bịt mắt, và hình như lại bị bắt cóc. Nhưng lần này nó không bị đặt ở đâu, mà dường như nó bị ai vác đi.

Hạ Tiểu Mễ bị vác đi một quãng sâu, nó bị bịt miệng bằng băng dính nên chỉ có thể ư ư trong miệng. Đi được một quãng, thì người vác Hạ Tiểu Mễ dừng lại. Nó nghe có tiếng xào xạc của lá. Hình như là đang ở trong rừng.

“Ồ, bắt được chưa?”. Giọng của một người đàn ông cất tiếng lên khiến Hạ Tiểu Mễ nhú mào. Vậy là nó bị bắt cóc thật rồi.

“Đã được rồi đại ca. Em nhờ thư kí của tên họ Lương đó lấy điện thoại, sau đó gửi tin nhắn cho con nhỏ. Không ngờ nó tin thật. Bắt cũng dễ lắm!”.

“Được, giờ mào liên lạc với thằng đó đi. Một là giao ra toàn bộ cổ phần công ty, hai là tao sẽ làm nhục con nhỏ này, sau đó bán đi để đám khát máu mổ nó lấy nội tạng. Hé hé hé”.

Hạ Tiểu Mễ run lên. Ma mánh nó không sợ. Chỉ sợ ba cái chuyện bắt cóc tống tiền, tống không được thì bán lấy tiền. Thực con mẹ nó cầu huyệt mà.

Nhưng sự tức giận nhanh chóng bị chiếm giữ bởi lo lắng. Nó không muốn vì mình mà anh bỏ đi cổ phần đầu, không muốn, thật không muốn.

“A lô, tao đang giữ bạn gái mào đấy! Không hồn thì mào mau chuyển hết cổ phần của BM sang công ty ABC của tao. Bằng không tao sẽ—”

“...”

Nghe thấy tên kia nói chuyện, Hạ Tiểu Mễ liền động tai lên nghe. Nó vừa mừng vừa lo, không biết anh sẽ giải quyết thế nào.

“Mào...mào.....”. Tên đó tức giận chửi, nhưng dường như đầu dây bên kia đã cúp máy. “Chết tiệt!”.

“Nó nói sao đại ca?”.

“Thằng đó nói chúng ta thích làm gì thì làm. Dù sao thì công sức của thằng đó làm sao vứt bỏ được. Cho nên nó chọn cổ phần công ty chứ không nhận con bé này!”. Tên kia gằn giọng.

ĐOÀNG

Như tiếng sét đánh ngang tai. Hạ Tiểu Mễ không tin trọn mắt. Nó không sợ chết, cái nó sợ, đó là anh không chọn nó. Tại sao? Tại sao chứ? Chẳng lẽ anh đã hết yêu nó ư? Hạ Tiểu Mễ gục trong cơn đau, hàng nước mắt tuôn rơi. Nó nấc lên, đau lòng lắm, thực sự đau lắm.

“Đ...đại ca, ch....à nó, nó khóc kìa!”. Tên vác nó run rẩy.

“Biết sao được, giờ thì cứ làm cho xong đi!”. Tên đại ca kia nói với giọng ngả ngớn nhưng mang vài phần run rẩy: “Cô em, người yêu em không chọn em, vậy để các anh phục vụ em nhé!”. Nói rồi, nó được bỏ xuống đất, sau đó cởi dây trói, và cuối cùng là bỏ bịt mồm, bịt mắt.

“A”. Hạ Tiểu Mễ sững sờ nhìn cảnh trước mặt.

Tuy trước mắt nó bị lờ mờ, nhưng có thể thấy được khung cảnh của núi rừng, cả khu rừng được thấp sáng bởi những con đom đóm đang phát sáng. Nhưng đom đóm sáng nhẹ nhàng lượn lờ khiến cả khu rừng trở nên kỳ diệu và rạng ngời hơn bao giờ hết.

Nó sững sờ một lúc, còn chưa hiểu gì thì đã thấy Khúc Hành bước ra từ sau một gốc cây lớn. Mái tóc nâu hạt dẻ được tỉa chải, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, dưới là quần đen, đeo đôi giày thể thao trắng. Đôi mắt nâu dịu dàng cùng sống mũi cao, môi mỏng nở nụ cười ôn nhu. Trông anh như một thiên thần thoát tục khiến người khác không thể rời mắt.

Hai mắt Hạ Tiểu Mễ chảy lệ. Giọt lệ nhanh chóng được anh nhẹ nhàng lau đi. Nó lao vào lồng ngực anh mà khóc lớn: “Đồ đáng ghét. Em đã rất sợ, thật sự rất rất sợ!”. Tại sao anh có thể bày ra trò này chứ?

Anh nhẹ xoa đầu nó, vỗ lưng nó: “Xin lỗi, anh chỉ muốn chúc mừng sinh nhật em mà thôi! Thật không ngờ lại khiến em sợ!”.

Hạ Tiểu Mễ giương mắt nhìn anh. Sinh nhật? Phải rồi, thân thể này có ngày sinh nhật vào 13-2. Nhưng hôm nay là 14.....Nó trợn mắt, mở điện thoại ra. Thông báo hôm nay là 14-2. Sao lại thế được?

“Ah, chị của em đã thay đổi ngày trong điện thoại của em. Và cậu nhóc tên Lạp Dương đó.....”. Như hiểu được nó đang thắc mắc, Khúc Hành lên tiếng.

“HẠ LẠP DƯƠNG!”. Cả người nó phát nổ. Lửa giận bùng lên. Sao nó lại ngu ngốc vậy chứ? Mấy cái cách chúc mừng sinh nhật của nợ này chỉ có thằng em mất dạy của nó mới nghĩ ra thôi.

Anh cười trừ, cảm thấy có chút hối hận khi làm theo cách của thằng nhóc đó.

—ở một nơi nào đó—

“Ách xì, thôi xong, quà này thể nào cũng u đầu!”. Hạ Lạp Dương xoa xoa mũi khóc ròng.

“Mễ Mễ, anh đã dành cả ngày hôm nay để gom hết tổng cộng là 11.043 con đom đóm mang tới đây để chúc mừng sinh nhật em. Nhưng có lẽ.....là công cốc rồi!”. Khúc Hành cười buồn.

Hạ Tiểu Mễ bụm miệng. hơn 10 ngàn con đom đóm. Anh đã phải vất vả ra sao đây? Mắt nó long lanh sáng lấp lánh, nhanh chóng ôm cổ anh. Vì bất ngờ nên Khúc Hành ngã xuống nên cổ nhẹ, trên người là vật nhỏ.

“Sao lại công cốc được. Em vui lắm! Thật sự rất vui!”. Nó cười, nụ cười như nắng mai khiến tim anh đập loạn xạ, gương mặt phỉếm hồng.

Không gian lắng đọng, hai người giáp mặt gần lại. Nó đỏ mặt, nhắm hờ mắt. Anh khẽ cười, nhẹ nhàng hôn lên môi nó. Chiếc hôn thoáng qua, nhẹ như chuồn chuồn điểm nhẹ mặt nước rồi rời đi. Nhưng bấy nhiêu cũng khiến cả hai ngượng ngùng cười.

“Mễ Mễ, em có điều ước gì không?”. Vì bận bắt đom đóm nên anh không kịp mua bánh cho nó.

Hạ Tiểu Mễ nằm dưới nền cỏ với anh, tay nắm lấy tay anh. Cảm giác ấm áp khiến nó yên tâm hơn phần nào. Đối diện với bầu trời đêm đầy sao, sao rải rác trên nền trời đen khiến nó cảm thấy bình yên. Siết chặt tay anh, Hạ Tiểu Mễ nhu hòa: “Em ước em sẽ biết bay như Siêu nhân mặc sịp đỏ!”.

Anh ngạc nhiên, nhìn nó trố mắt: “Hả? Sao lại kỳ vậy?”.

“Có gì kỳ chứ? Nếu em biết bay, có thể mang anh đi khắp thế giới, tránh xa tất cả xô bồ của xã hội. Như vậy sẽ rất thích a!”.

Nghe nó nói, anh chỉ biết dở khóc dở cười: “Bay nhiều sẽ rất mệt. Vả lại em không sợ bay mãi, không có ai kiếm tiền, chúng ta sẽ chết đói sao?”.

“A, phải ha, quên mất. Huhu, vậy là đi tong điều ước rồi. Huhuhu, sao anh không nói sớm?”. Nó ngồi bật dậy, khóc lóc đầm vào ngực anh.

Khúc Hành cười haha, ôn nhu ôm nó vào lòng, mỉm cười nhìn lên trời: “Không cần bay đi đâu cả. Vì anh cũng sẽ khiến em hạnh phúc, sẽ làm bình phong bảo vệ em khỏi những điều xấu. Bởi vì em là của anh, của Lương Khúc Hành này, vì vậy, anh sẽ không để em phải buồn đâu. Anh hứa đó!”.

Nhìn nụ cười của anh, Hạ Tiểu Mễ chỉ biết đỏ mặt. Bình yên lắm, hạnh phúc lắm.

Cám ơn vì đã đưa tôi đến nơi này.

22. Chương 22: Bí Mật

Một mùi tanh xộc thẳng vào mũi khiến Hạ Tiểu Mễ nhăn mày.

Là máu ư?

Chẳng lẽ đến tháng?

Nó hốt hoảng choàng tỉnh trong giấc mộng. Vén chăn lên, nhìn một lượt rồi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Ay gu, cũng may cũng may. Nhưng mùi tanh của máu đó là từ đâu?

Hạ Tiểu Mễ cảm thấy cánh mũi buồn buồn, vì vậy liền đưa tay lên quệt. Không ngờ bỏ tay xuống lại thấy cả bàn tay đỏ hoe. Nó vội chạy vào nhà vệ sinh, máu vẫn không ngừng chảy khiến nó có chút lo lắng. Xuất huyết nhiều cũng khiến Hạ Tiểu Mễ choáng váng, đầu óc tối lại, cơn đau khiến nó ngồi bệt xuống đất rồi ngất đi.

....

“Chị ba, em sẽ chết ư?”

“Không có chuyện đó đâu! Em sẽ sống thật khỏe mạnh, thật khỏe mạnh cùng với ba mẹ, chị hai và chị ba nữa mà!”

“Chị ba, em nghe hết rồi. Hôm đó ở trong thư phòng, ba mẹ nói chuyện, em đã nghe hết, đã nghe hết rồi! Ba mẹ nói em bị bệnh máu trắng. Em sẽ không sống được lâu đâu!”

“Tiểu Mễ, em đừng buồn, chúng ta sẽ có cách chữa bệnh cho em. Nhất định có cách mà. Em yên tâm, chị nhất định không để em chết đâu. Ha?”

“Thật ư?”

“Thật!”

...

=====

Mùi thuốc sát trùng xộc thẳng vào mũi khiến Hạ Tiểu Mễ chán chường. Lười biếng mở mắt, nó thăm chửi tại sao cái thân thể này lại yếu ớt vậy chứ? Thực con mẹ nó khó chịu mà.

Nó quay đầu. Lần này chỉ có mình nó trong phòng bệnh. Việc không có Khúc Hành khiến Hạ Tiểu Mễ có chút hụt hẫng.

Cánh cửa phòng bệnh không được đóng cẩn thận nên nó có thể thấy thấp thoáng bóng của bốn người. Chắc là anh và ba mẹ cùng chị hai. Nghĩ vậy, Hạ Tiểu Mễ liền nảy sinh ý định hù họ một chút.

Bước chân trần xuống nền nhà, nó rón rén bước tới gần cánh cửa, vươn tay định mở cửa thì cuộc đối thoại không mong muốn lọt vào tai nó.

“Bác sĩ, vậy thời gian.....thời gian của con bé....còn...bao nhiêu?” _giọng bà Hạ

“Có lẽ chỉ còn.....chưa tới 2 tháng nữa! Tôi khuyên mọi người hãy mau chóng đưa cô bé ra nước ngoài trị liệu, bằng không để lâu hơn thì phần trăm thành công vượt qua ca phẫu thuật sẽ càng thấp!”

“Được....chúng tôi đã biết!” _Ông Hạ

“Vậy tôi sẽ làm thủ tục sẵn cho bệnh nhân. Mong mọi người kí càng sớm càng tốt!”

Hạ Tiểu Mễ bất động, đứng tại chỗ nhìn chăm chăm xuống mặt đất. Bệnh? 2 tháng? Chuyện gì đang xảy ra với nó vậy? Tại sao nó lại bị bệnh được?

Ngồi thụp xuống đất, Hạ Tiểu Mễ vùi đầu vào hai đầu gối, cổ họng nghẹn lại khiến bản thân nó phát ra những tiếng nấc nhỏ.

...Ta vốn tưởng ông trời đưa ta đến thế giới này là điều tốt đẹp nhất. Ta có một người chị làm sát thủ, có ba mẹ, có người thân, có người ta yêu. Những tưởng cuối cùng sau tất cả những gì mà ông trời đã cướp đi của ta, ta đã có một cuộc đời mới. Hạnh phúc. Hi vọng. Tốt đẹp. Ta thật ngây thơ. Những điều đó ta nhận được bao nhiêu, cũng phải nhanh chóng rời xa. Hiện tại khi dường như mọi điều đẹp đẽ nhất đến với ta, ta lại phải chết?

Hơn một năm hưởng trọn hạnh phúc, giờ đã đến lúc ta phải ra đi rồi sao? Nhanh vậy sao? Sớm tới vậy sao?.....

Từng giọt nước mắt lặng lẽ tuôn rơi. Phía sau nó đã chấp thêm một đôi cánh trắng tinh khiết, nhưng nên nhớ đôi cánh đó đang chìm trong bóng tối, vì vậy, có cũng như không. Nó sẽ mãi mãi, mãi mãi không thể đến với hạnh phúc.....

“Mẽ Mẽ!”

Khúc Hành vừa mở cửa bước vào, đã thấy Hạ Tiểu Mễ ngồi thu mình, cả cơ thể run lên. Anh hốt hoảng gọi tên cô, nện đầu gối xuống đất tạo thành tiếng vang lớn, vòng tay ôm lấy cả cơ thể nó.

Nó đã nghe rồi? Nó đã biết rồi?

Ông bà Hạ bụm miệng. Bà Hạ vùi đầu vào ngực ông Hạ, đè nén tiếng khóc, nhưng nước mắt không ngừng tuôn. Ông Hạ cũng chỉ biết nhắm mắt, bề ngoài ông trầm ổn là thế, nhưng có ai biết tâm can ông đang gào thét dữ dội thế nào? Ông trời có phải có đáng lắm không? Cướp đi một người con của ông, giờ lại muốn cướp thêm một đứa ư?

“Ủa? Sao mọi người lại khóc vậy?”. Hạ Tiểu Mễ ngẩng đầu, gương mặt đầm nước mắt hỏi.

Bà Hạ đau lòng, vội rời ông Hạ mà ôm nó: “Hài tử ngốc, ba mẹ nhất định, nhất định chữa cho con mà!”. Nó lúc nào cũng cố tỏ ra mạnh mẽ. Giá như nó cứ khóc, cứ buồn còn đỡ hơn là việc nó giả vờ kiên cường. Sau khi “nó” mất trí nhớ thì quên hết quá khứ, cả việc nó bị bệnh máu trắng, trở thành một cô bé vô ưu vô tư, khiến người làm cha mẹ như ông bà Hạ cảm thấy vui sướng và hạnh phúc biết bao. Nhưng cuối cùng nó cũng biết rồi.

Hạ Tiểu Mễ nhìn ba mẹ nó cười: “Ba mẹ, căn bệnh này....Đến cũng đến rồi. Con sẽ không phiền muộn vì nó đâu. Con muốn sống thật lâu với ba mẹ và chị hai, cũng muốn được làm cô dâu của Hành ca ca, càng muốn tận hưởng tốt cuộc sống này. Vì vậy, vì vậy.....con sẽ tiến hành phẫu thuật. Nha mẹ!”.

Nó nghĩ, có lẽ thân thể này cũng không hẳn là như những gì tác giả nêu. Có lẽ còn nhiều điều bí ẩn phía sau. Nó cũng nghĩ, việc gì phải buồn chứ? Công nghệ hiện đại, khoa học phát triển rồi, phẫu thuật cấy ghép tủy có thể nó sẽ sống. Đúng vậy, nó tham lam, nó ích kỷ lắm. Nó không thể giả vờ như yêu người khác để khiến anh chia tay nó được. Nó không cao thượng như vậy. Nó muốn được ở cạnh người thân, nó muốn được ở cạnh anh, bên anh suốt đời. Ông trời đã đưa nó đến thế giới này, vậy đừng mong tách biệt nó rời khỏi sớm.

“Ôi, Tiểu Mễ.....”. Có thể thấy rõ tia vui mừng trong mắt bà Hạ. Bà ôm lấy nó, nước mắt tuôn rơi.

Nó mỉm cười ôm lấy tấm lưng gầy của bà, môi mắt ngược lên nhìn về phía anh. Khúc Hành cũng mỉm cười ôn nhu, môi mấp máy: “Tốt quá rồi!”.

.....

Việc Hạ Tiểu Mễ bị bệnh máu trắng, rốt cuộc cuối cùng cũng chỉ có gia đình nó, anh, Hạ Lạp Dương biết. Khi biết việc này, Lạp Dương đã thức nguyên một đêm ngồi cạnh giường bệnh của nó.

“Chị.....”. Cậu cúi đầu nắm lấy tay nó, đau đớn gọi. Cậu và nó mới chỉ gặp lại vài tháng, vậy mà đã phải nhìn chị mình đứng ở ranh giới sống còn. Cậu không cam tâm, tại sao lại là nó mà không phải ai khác chứ? Tại sao lại là chị của cậu? Tại sao?

Cổ họng nghẹn lại, cậu đứng phắt dậy chạy ra ngoài, chỉ để lại nó ngồi ở giường bệnh, gương mặt xám ngắt, mũi chảy máu đỏ tươi...

“Chị hai, em về rồi, em có mua nhiều đồ ăn lắm nè!”. Khi Hạ Lạp Dương quay lại, Hạ Tiểu Mễ đã khôi phục gương mặt hồng hào, máu mũi cũng được nó lau sạch sẽ.

“Đâu, đưa đây cho trẫm. À quên, nhà ngươi phải thử trước, nhờ có độc thì trẫm thắng thiên mệnh!”. Nó đùa. Hạ Lạp Dương không nói, chỉ cười. Cậu ngồi xuống gọt hoa quả cho nó. Vừa gọt vừa hỏi: “Đúng rồi, chuyện này...chị có tính nói cho đại ca biết không?”.

“Ừm, không. Tốt nhất đừng để nó biết. Sau phẫu thuật nói cũng chưa muộn!”. Nó lắc đầu. Tính tình Thôi Hoàng Ân nó rất rõ. Nóng nảy lại bướng bỉnh. Nếu biết nó bệnh, chắc chắn là làm lớn chuyện lên cho coi.

“À, Dương tử tới hả?”. Lúc này, cánh cửa mở ra, Lương Khúc Hành và Hạ Văn Tình bước vào, phía sau cô còn có một người đàn ông.

Hạ Lạp Dương gật đầu nhìn anh, sau đó đứng dậy: “Chị hai, vậy em về đây, mai em lại tới!”.

Nó gật đầu. Sau khi cậu về mới quay mặt về phía mấy người: “Chị hai, giờ mới tới thăm em a!?”. Giọng điệu nó có phần nhõng nhẽo.

Cô nhìn nó, nhìn đứa em mà cô luôn coi là trên danh nghĩa này mà đau lòng. Nói là coi thế, nhưng nso đã đi vào lòng cô, để lại biết bao tình cảm lúc nào không hay. Giờ nhìn nó nằm trên giường bệnh, lòng cô lại thất lại.

“Ừm, chị muốn giới thiệu với em...”. Hạ Văn Tình đáp nhẹ, hướng về phía người bên cạnh: “Đây là Du Lăng Thần, Chủ tịch tập đoàn đá quý DS, đồng thời cũng là chủ của toàn bộ các trụ sở bệnh viện lớn trên toàn quốc. Anh ấy có quen biết nhiều bệnh viện có uy tín ở Úc, mấy ngày sau em sẽ được chuyển tới đó chữa trị!”.

“Anh sẽ cố gắng!”. Du Lăng Thần mỉm cười gật đầu với Hạ Tiểu Mễ.

Nó nhìn anh, rồi lại nhìn cô, sau đó nở một nụ cười hắc ám: “Hora hora, vậy đây hẳn là anh rể tương lai của tiểu muội rồi! Hớ hớ hớ!”.

Dứt lời, Hạ Văn Tình gương mặt liền hiện lên một rặng mây hồng khả nghi. Còn Du Lăng Thần vẫn điềm tĩnh nhưng cả hai đều không phủ nhận. Điều này khiến Hạ Tiểu Mễ vô cùng vui vẻ. Cuối cùng thì chị mình cũng có hạnh phúc riêng rồi.

“Được rồi, chị chỉ nói vậy thôi. Em ráng giữ gìn tới ngày phẫu thuật. Giờ bọn chị về!”. Hạ Văn Tình hiềm hoi nở nụ cười trấn an nó, sau đó theo Du Lăng Thần muốn trở về.

“Ể ể? Sao về sớm vậy? Chị với anh rể tới đây mới chưa đầy 5 phút mà!?”. Hạ Tiểu Mễ dựng lên, cau mày bất mãn.

Hạ Văn Tình dừng lại một chút, đánh mắt sang phía Khúc Hành: “Chưa đầy 5 phút nhưng sợ là có người sắp bị bỏ quên tới 5 năm rồi đấy!?”. Nói rồi có chút buồn cười rời đi.

Lúc này, nó mới để ý đến anh bị nó đá sang một góc từ nãy đến giờ. Anh vẫn cười, cả người bốc lên mùi dấm chua nồng nặc.

“A...haha, trời hôm nay...đẹp ha? Ha anh ha?”. Nó gãi đầu, đánh trống lảng.

Khúc Hành nhanh như chớp đề lại eo nó, một tay kia nâng cằm nó lên, cười: “Mễ Mễ, đánh trống lảng cũng không giúp được em đâu!”.

Sau đó anh ấn môi mình vào môi nó, tham lam hưởng trọn vị ngọt trong khi nó thì vùng vẫy, trong đầu gào thét: “Ôi má ơi, khó thở, à không, thật ngọt, không, khó thở, không, ngọt,.....” @.@

...

23. Chương 23: Bị Nữ Phụ Tính Kế Rồi!

Vì không muốn bạn bè lo lắng nên Hạ Tiểu Mễ vẫn đi học như bình thường.

“Em đi thế này không sao chứ? Mẽ Mẽ?”. Khúc Hành lái xe, gương mặt trầm trầm lo lắng hỏi nó.

Hạ Tiểu Mẽ gật đầu, cười thật tươi: “Không sao đâu mà không sao đâu. Chỉ còn một tuần nữa là em tới Úc rồi. Vừa hay thời điểm đó là nghỉ hè. Em không muốn bạn bè biết chuyện đâu!”.

Khẽ quay đầu nhìn nó, anh chỉ biết thở dài, lát sau mới gương cười: “Vây được. Thế....anh sẽ nhờ Trác Lý Ngôn và Văn Tình bảo vệ em!”.

“Hả? Cái tên ôn con biển thái họ Trác đó ư? Hẳn biết chuyện em sao? Sao anh lại để hẳn biết chứ?”. Hạ Tiểu Mẽ nổi đóa, phồng mồm trợn mắt không cam chịu nhìn Khúc Hành.

Anh mắt nhìn phía trước, trả lời: “Tên đó cũng không phải nhiễm nhiên mà trở thành hiệu trưởng của trường Velvret. Em mất tích nguyên một ngày không tới trường, lại đã thay đổi nên Trác Lý Ngôn đương nhiên để ý tới em, điều tra một chút là ra ngay bệnh án của em...”. Ngừng một chút, anh lại tiếp: “Chỉ trách anh, không quan tâm tới em, mãi tới khi ba mẹ em nói mới biết....Anh đúng là vô tâm thật!”. Mắt cụp xuống, cái xúc cảm đau đớn cùng tự trách mạnh mẽ chiếm lấy tâm trí anh.

Khi biết tin nó bị bệnh máu trắng, anh đã rất sợ. Anh đau khổ dần vật vô cùng. Nếu anh biết sớm hơn thì nó sẽ được cứu sớm hơn. Anh đúng là ngốc, tại sao ngày đó khi nó thay đổi anh lại không nhận ra chứ?

Cảm tưởng như cả thế giới chống lại mình, như cả vũ trụ nhìn vào mình mà chỉ chờ “tên kia thật ngốc!” “tên đó thật vô tâm!” ” thật vô dụng!”...Những lời chỉ trích vô hình đâm xuyên qua gia thịt anh, đau lắm, bắt lực lắm.

Nhưng dù anh có đau đớn, có khổ sở, có dần vật mình thì thế nào chứ? Đâu thay đổi được gì? Ông bà Hạ đã giấu nó suốt “8” năm trời, hẳn là có điều gì đó uẩn khúc. Vây có lẽ, có lẽ anh không nên nói ra việc này. Ngược lại, anh cần phải bên nó, làm nguồn động lực để nó luôn tỏa sáng rực rỡ, sưởi ấm trái tim anh.

Anh đã quyết định giấu nó. Mọi việc vẫn diễn ra như thể chẳng có gì cả. Anh đưa nó đi học, vẫn cười với nó, vẫn cùng nó đi chơi, vẫn tổ chức sinh nhật cho nó, vẫn bên nó,.....Để rồi sau những nụ cười ấy, sau những cử chỉ âu yếm thân mật ấy, là một thân xác tiêu điều, luôn thu mình trong bóng tối, làm bạn với sự đau thương do chính mình tạo ra. Có lẽ anh là kẻ sống hai mặt lắm nhỉ.

Tuy vậy, để giữ được nụ cười trên môi nó, anh bất chấp tất cả, bất chấp mọi thứ, giống như 7 năm trước vậy.

“Được rồi, tới nơi rồi, em vào đây!”. Hạ Tiểu Mẽ cười, tháo dây an toàn rồi mở cửa bước ra.

Anh mỉm cười, đôi mắt láy lên.

Rất nhanh, như gió thoảng, nó nhướn người sang, ôm lấy đầu anh đặt vào lồng ngực, tay siết chặt, khao khát như muốn nhập anh luôn vào cơ thể mình vậy.

“Khúc Hành, anh không vô tâm. Anh là người quan tâm em nhất. Anh cho em biết đến hai chữ ”dựa dẫm“, mang đến cho em cảm giác ấm áp, an toàn. Anh biết không?”. Nó buông anh ra, để anh đối diện với mình, môi khẽ nở nụ cười thật tươi: “Vì anh nên em mới quyết định tiến hành ca phẫu thuật. Mới quyết định đầu tay đôi với tử thần đấy!”.

Hai mắt anh long lanh, ôm chặt lấy nó: “Mẽ Mẽ, Mẽ Mẽ”. Anh muốn được gọi tên nó mỗi ngày, muốn mang đến cho nó nụ cười hạnh phúc, muốn thay nó gánh cả thế giới.

“Mẽ Mẽ, sau khi em tiến hành ca phẫu thuật, anh sẽ dẫn em đi du lịch thật xa, thật lâu, cùng em tránh xa khỏi những xô bồ của xã hội như điều em mong muốn. Tuy vẫn phải trở về, nhưng nó cũng...cũng giúp ước muốn của anh phần nào được trở thành hiện thực phải không?”. Anh nhìn nó, đôi mắt hi vọng.

Hạ Tiểu Mẽ bất ngờ, gương mặt phỉếm hồng, nó hí mắt gật đầu một cái: “Dạ được!”.

....

“Tiểu Mẽ, cậu không khỏe ở đâu à?”. Thôi Trần Đồng nhìn nó, khẽ đẩy gọng kính hỏi. Nhìn sắc mặt nó càng lúc càng nhợt nhạt, cậu lo lắng muốn chết, vì vậy liền không tự chủ mà hỏi. Đến lúc hỏi xong, Thôi Trần Đồng liền cảm thấy có chút không ổn, cậu thừa nhận bản thân thích nó, nhưng nó còn chưa biết việc

này. Giờ cậu lấy tư cách gì để hỏi thăm Hạ Tiểu Mễ đây? Là....lớp trưởng ư? Nhưng, cậu lại không muốn hỏi nó ở tư cách này.

Ngược nhìn cậu, Hạ Tiểu Mễ cười tươi:“Cậu nghĩ tôi là ai chứ? Là Hạ Tiểu Mễ đó! Chẳng qua trời nắng quá nên hơi mệt thôi!”.

“Ừm, vậy hay là cậu xuống phòng y tế đi, dưới đó mát hơn trên này!”. Dù hơi nghi ngờ nhưng thôi Trần Đồng vẫn quan tâm nói.

Suy nghĩ một chút, Hạ Tiểu Mễ vẫn là gật đầu. Ở trên lớp nếu mọi người thấy mình mệt mỗi sẽ sinh nghi ngờ:“Được, vậy tớ xuống phòng y tế, cậu thông báo với cô giáo giùm nha!”. Nói rồi nó đứng dậy bước ra ngoài.

Xung quanh, đám “hoa râm bụt” gato nhìn Hạ Tiểu Mễ bước đi mà chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Nè nè, sao nhỏ đó được hội trưởng quan tâm dữ vậy?”. Nữ sinh A

Ồ, chẳng qua trầm có quyền lực. Hớ hớ hớ, ghen à?

“Lại còn chảnh chó dám đi trước anh í nữa chứ!”. Nữ sinh B

Tôi đi trước thì mất mấy lạng thịt của mấy người à?

“Ừ đúng đúng!”. Nữ sinh C

Đúng đúng con khỉ.

...

Khẽ thở dài bước vào phòng y tế, nó ngã người xuống giường bệnh.

“Á á, tía má đau phong lạc trôi ơi!”. Hạ Tiểu Mễ hét lên, như có lò xo gắn ở đó...khụ, mông mà bật dậy.

Nó quên mất, là giường bệnh ở phòng y tế chỉ có một cái đệm mỏng nên khi thả mình rơi tự do từ không trung với vận tốc ánh sáng xuống giường, thì đương nhiên là phải đau, thốn tới rốn rồi!

Xoa xoa cái mông, Hạ Tiểu Mễ giơ ngón giữa với cái giường bệnh tội nghiệp rồi nhẹ nhàng, cẩn cẩn dực dực với cặp mông mềm mại của mình ngồi xuống giường.

“Mà, cứ đánh một giấc đã!”. Khẽ than, nó nhanh chóng nằm xuống, nhắm mắt lại.

“Cô y tế ơi, hiệu trưởng mới nói cô đi mua chút đồ cho bạn học Hạ đó ạ!”. Tiếng của một bạn nữ.

“Ừa, thế à? Chắc là đặt cách rồi! Nhưng mà phòng y tế có mỗi cô thôi, giờ cô đi thì...”. Cô y tế đắn đo.

“Không sao đâu cô, dù gì cháu cũng đang đau bụng, để cháu vừa nghỉ vừa trông bạn ấy một chút cũng được. Cô cứ đi đi. Kẻo lát thầy hiệu trưởng xuống lại không thấy đồ ăn cho bạn Hạ lại bực.”

“Haiz, hết cách, vậy để cô đi một chút rồi quay lại nhé!”. Cô y tế nói rồi bỏ đi.

Hạ Tiểu Mễ đang nửa tỉnh nửa mơ, nghe cuộc đối thoại kia liền tỉnh hẳn. Cái giọng nói này....nghe quen quen.

Cạch.

Cửa được mở ra, một nữ sinh mặc đồng phục trường Velvret bước vào, cô gái với mái tóc hanh vàng cắt ngang vai, đôi mắt to héch lên, môi nhếch lên:“Hạ Tiểu Mễ bạn tôi, chúng ta đi chứ?”.

Hạ Tiểu Mễ nhú mày, dù biết ngày này sẽ tới, nhưng không ngờ lại chính là vào nó. Cười nhạt, nó cất giọng lạnh lùng:“Tiêu Lăng Nguyệt, cuối cùng cũng lộ màn!”.

(ai không nhớ Tiêu Lăng Nguyệt, có thể quay lại chap 7 ha)

=====

Chuyên mục phỏng vấn nhân vật. YEAH

Kỳ 2

-Song: Yú hù, cuối cùng mì đã trở lại rồi đây. Mì chính là MC của chương trình. Và chào mừng quý bạn cùng các vị đã tới với “Chuyên mục phỏng vấn nhân vật” ngày hôm nay! E hèm, chương trình hôm nay, mì sẽ phỏng vấn hai nhân vật Thôi Hoàng Ân và Hạ Lạp Dương *tung hoa*. Được rồi, xin hỏi hai vị khách mời của chúng ta, các vị là....

-Ân: Thôi Hoàng Ân!

-Dương: Hạ Lạp Dương, xin chào nha *vỗ tay*

-Song: Haiy, xin hỏi bạn Ân, nhiều độc giả thắc mắc tên của bạn có họ “Thôi”, cùng với nhân vật Thôi Trần Đồng cũng có cùng họ. Vậy liệu hai người có quan hệ huyết thống không ạ?

-Ân: *híp mắt* Hmm, tên của tôi là Thôi Hoàng Ân, còn tên của thân thể này là Đông Phương Bất Bại. Cho nên tôi với tên Thôi gì đó không có quan hệ.

-Song: *phun nước* Phụt, Đông Phương Bất Bại? Khụ khụ khụ, được rồi, vậy cậu Dương, tôi nghe nói chị Mễ đã nuôi dạy cậu suốt hơn 10 năm. Còn bạn Ân đây đã giúp cậu rất nhiều. Vậy nếu một ngày chị Mễ và bạn Ân oánh nhau, vậy cậu sẽ đứng về phía nào?

-Dương: *không ngần ngại* Dương nhiên là chị Mễ rồi!

-Song: Vậy có thể cho biết lý do không?

-Dương: Đơn giản. Bởi vì đại ca sẽ chẳng bao giờ thắng được chị hai cả.

-Ân: *gật đầu*

-Song: Tiếp, đông đảo độc giả rất tò mò, rằng nếu Mễ và Hành đến với nhau, thì bạn Ân sẽ cảm thấy thế nào? Và sẽ làm gì?

-Ân: *khựng lại* T....tôi nghĩ....là sẽ cảm thấy rất khổ sở. Nhưng....đương nhiên tôi sẽ chúc phúc cho chị. Chỉ là.....đám cưới chị, tôi sẽ tới và hát bài....“VỢ NGƯỜI TA” *nhìn lên trời, ánh mắt nghiêm túc khiến người khác muốn đập*

-Dương: Được đó, đến lúc đó em sẽ đến cổ vũ cho anh! *vỗ vai*

-Song: *im lặng, nhìn ra sau hai người*

-Ân: Chị Mễ đang phía sau chúng tôi đúng không?

-Song: *gật gật*

-Ân: *quay sang Dương* Dương tử, khi chúng ta CẮT MÁU ĂN THỀ, chúng ta đã thề phải có sướng cùng hưởng, có nạn cùng chịu phải không?

-Dương: *gật gật*

-Ân: Dương tử, anh muốn nói, rằng em là đệ tử mà anh vô cùng tự hào. Vì vậy.....em ở lại đi ha, bằng không anh chết không đất dung thân đâu! *vọt lệ*

-Mễ: HẠ LẠP DƯƠNG, THÔI HOÀNG ÂN, MẤY CẬU ĐỨNG LẠI CHO TÔI!

-Dương: Á Á Á, đại ca, anh là đồ bất trung bất nghĩa, bán nước cầu vinh, đồ bất tài vô dụng. *vừa khóc vừa chạy*

-Mễ: Tôi mà bắt được mấy cậu liệu hồn!

-Dương + Ân: OA OA OA OA OA OA OA

-Song: *cười khan* ha..ha..ha, kỳ này đến đây là hết. Mời các độc giả đón đọc kỳ sau. Hạ Văn Tình và Du Lăng Thần. Cảm ơn và tạm biệt ^^

24. Chương 24: Kế Hoạch

Tiêu Lăng Nguyệt dẫn Hạ Tiểu Mễ đến một vũ trường. Nó có chút mờ mịt. Bộ dạng của cô ta thì hẳn là dẫn nó đi uống sọt hội đồng. Mà mấy cảnh hội đồng thì phải ở trong nhà kho, phòng vệ sinh hay mấy cái nơi tối tăm hoang vắng chứ nhỉ. Vậy mà lại dẫn nó tới bar ư?

Cô ta dẫn nó tới một phòng vip, đẩy cửa vào.

Bên trong nồng nặc mùi rượu và hương say men của đàn ông. Mà nói chính xác thì bên trong toàn là đàn ông. Thậm chí toàn bọn đầu trâu mặt lợn, cơ thể gầy còm, mắt sâu hoắm, đáng vẻ như mấy con zombie vậy. Bộ dạng của đám người này làm nó liên tưởng đến bọn nghiện ma túy, tỉ năm không được hút chích.

Đi lên qua những ánh mắt thèm khát ghê tởm của đám nghiện, phía cuối phòng là một bộ salon, ngồi trên đó là một cô gái với mái tóc đen che hết gương mặt, hai tay bị cột, vẫn còn bằng bó.

Hạ Tiểu Mễ nhìn kĩ người phụ nữ đó, liền bùm miệng trợn mắt. Đó, chẳng phải Hứa Lệ sao?

“Ha, tới rồi hả?”. Giương đôi mắt khát máu đầy sự căm hận về phía nó, Hứa Lệ reo lên như vui mừng.

Tiêu Lăng Nguyệt nhếch môi, bước về phía Hứa Lệ, châm một điếu thuốc hít sâu, rồi nhả ra từng đợt khói trắng.

Hạ Tiểu Mễ nhíu mày: “Hứa Lệ, tại sao lại dẫn tôi tới đây?”. Sau khi nó được Khúc Hành cứu khỏi căn nhà hoang từ vụ bắt cóc của cô ta, nó không nhận được bất cứ tin tức nào về cô ta nữa. Vậy mà hôm nay cô ta lại xuất hiện trước mặt nó với bộ dạng thảm hại này.

Dường như nghe được câu chuyện nực cười nhất thiên hạ, Hứa Lệ cười như điên: “Há ha hahaha, tại sao, tại sao ư?”. Đôi mắt ả đỏ ngầu: “Cũng chỉ tại mày, chỉ tại mày mà anh Hành khiến gia đình tao lâm vào bờ vực phá sản, nợ nần chồng chất. Ba mẹ tao vì vậy nên mới đuổi tao ra khỏi nhà. Đã vậy, hôm đó anh Hành còn cho người tới chặt đi 2 bàn tay của tao, nói rằng tao đã đánh mày nên phải bị trừng phạt. Mày, mày chắc chắn đã khiến anh ấy làm vậy. Chỉ tại mày mà tao mất tất cả. Chỉ tại mày!”. Cô ta nói như hét lên, sự thù hận vô cùng lớn.

Hóa ra là vậy. Hạ Tiểu Mễ hiểu ra. Bảo sao hôm đó anh hỏi nó Hứa Lệ đã dùng tay nào đánh nó, nó đã ngờ vực. Không ngờ, anh lại cho người chặt đứt hai tay ả.

Nhìn sang Tiêu Lăng Nguyệt, nó nghi vấn.

Như hiểu được, Tiêu Lăng Nguyệt liền nhếch miệng, dụi tàn thuốc vào gạt tàn, gác chân trả lời: “Tôi vốn không có thù hằn gì với cô đâu, bạn học Hạ ạ. Chỉ là....nói sao nhỉ? Hôn phu của tôi, Lý Văn Kiệt, từ chối tôi trước truyền hình chỉ vì chị cô-Hạ Văn Tình. Ahh, thật nhục nhã làm sao”.

Nó gật gật đầu. Biết ngay mà. Lại hôn phu này nọ, xong lại ghen tuông các kiểu. Nhưng mà, tại sao ghen với chị hai, mà lại đi nhắm vào nó nhỉ?

“Anou, có thể cho tôi biết kế hoạch trả thù của các người không?”. Hạ Tiểu Mễ tỉnh bơ hỏi. Dù gì cũng “bị bắt” rồi, tất nhiên nó cần phải biết kế hoạch của mấy người này chứ?

“Hừ”. Khẽ hừ lạnh với thái độ của nó, Tiêu Lăng Nguyệt vẫn bình tâm trả lời: “Dù gì thì cô cũng phải nhục nhã thôi, vì vậy, tôi vẫn cứ trả lời đi! Tôi sẽ không ngu ngốc mà đi bắt cóc Hạ Văn Tình, ngược lại, tôi có kế hoạch chu toàn hơn nhiều. Tôi sẽ bắt cô, rồi dụ Hạ Văn Tình tới. Tiếp sau đó, tôi sẽ cho mấy tên nghiện ngập này làm chuyện đó với hai cô. Trong phòng này đã gắn camera, vì vậy, cảnh “vui vẻ” của các người sẽ được chúng tôi đăng lên mạng. Thử hỏi, nếu gần như cả thế giới biết được Hạ gia có hai đứa con gái lăng lơ thì sẽ thế nào? Phá sản? Ồ, có vẻ rất hay đây. Đến lúc đó, anh Kiệt sẽ vì thấy Hạ Văn Tình dơ bẩn mà đến với tôi. Ha ha ha”. Cô ta cười như điên với kế hoạch của mình.

Hạ Tiểu Mễ kinh hãi. Con mụ này....thật con mẹ nó thâm độc mà.

Trước đây vốn tưởng để chị hai tách biệt với tên nam chính đó thì sẽ tránh được kiếp bị nữ phụ tính kế. Không ngờ vẫn bị như thường.

“Haha, còn về phần Hứa Lệ. Tôi đồng ý giúp cô ấy một tay cũng chỉ là tiện đường thêm cô vào chung. Hứa Lệ có một tài khoản riêng chưa bị tịch thu có trị giá rất lớn. Nên khi chuyện này xong, tôi sẽ có phần. Cũng chẳng có gì đặc biệt!. À đúng rồi, tin nhắn tôi đã gửi cho Hạ Văn Tình rồi. Khoảng 10 phút nữa là cô ta sẽ tới để ”cứu” cô thôi!”. Tiêu Lăng Nguyệt cười khoái chí, cua cua cái điện thoại.

“Tiêu Lăng Nguyệt, hay là để cho Hạ Tiểu Mễ cô ta hưởng thụ với đám nghiện kia trước đi. Để lúc Hạ Văn Tình tới, khi nhìn thấy đứa em mình trong tình cảnh...sẽ không kịp trở tay!”. Hứa Lệ mưu mẹo đề xuất.

“A, được đó được đó!”. Tiêu Lăng Nguyệt vui vẻ chấp thuận:“Mấy anh giai, làm tốt việc thì tôi sẽ thưởng cô các anh khoản ma túy hậu hĩnh, đủ để các anh dùng trong 1 năm luôn. Há há há.”

Đám nghiện kia nghe vậy, hai mắt sáng rỡ, như hổ đói lao vào nó.

Hạ Tiểu Mễ nghiêng răng, nhú mày mắng:“Chết tiệt!”. Sau đó liền tạo thế tấn công đám người.

Nó tuy đánh nhau tốt, nhưng đám người này quá đông. Đưa chân đá một tên phía trước, lại lộn người khóa cổ thằng đằng sau, tiếp tục là dùng khuỷu tay huých vào xương sườn kẻ bên cạnh, rồi lại đấm thẳng mặt một thằng khác,...Cứ như vậy, Hạ Tiểu Mễ đã đánh không biết bao nhiêu tên. Đến khi mệt lử, mũi nó lại chảy ra một dòng máu tươi, thở hổn hển dùng lực bẻ xoay cổ một tên rồi chống tay vào tường nhìn đám lang đói trước mặt.

Mẹ nó, sao nhiều vậy chứ?

Tiêu Lăng Nguyệt và Hứa Lệ cười như điên, đúng là con đàn bà hết thuốc chữa mà.

Lúc này, cánh cửa được mở tung ra, Khúc Hành bước nhanh vào, phía sau là vài vệ sĩ mặc đồ đen và một nhóm cảnh sát cầm xúc xích bước vào.

Mặc kệ xung quanh, anh chỉ nhìn vào thân ảnh nhỏ bé quật cường đang dần bị dồn vào một góc bởi một đám nghiện ngập. Bước nhanh tới chỗ nó, thuận tay vớ lấy một chai rượu vang, giơ tay đập vào đầu một tên. Chai rượu thủy tinh vỡ toang, vài mảnh sành ghim vào đầu tên đó khiến máu chảy ra, lập tức bất tỉnh. Còn nữa chai rượu đã vỡ, Khúc Hành dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người mà cầm luôn vào cổ một thằng khác. Máu ứa ra, chói mắt mà tanh tưởi vô cùng.

Ôm lấy thân thể nhỏ bé của Hạ Tiểu Mễ, anh đau lòng không thôi. Cũng may lúc đó Trác Lý Ngôn gọi điện cho anh thông báo là có một học sinh đã dẫn Hạ Tiểu Mễ đi, vì vậy mới lần theo GPS từ điện thoại của nó mà tới đây.

Cảnh sát lập tức bao vây đám nghiện cùng với Hứa Lệ không cam tâm và Tiêu Lăng Nguyệt đang trợn mắt không tin.

Hạ Tiểu Mễ quệt máu mũi khiến máu lan ra mặt, trông vừa kinh dị vừa đáng thương. Anh đau lòng, lại một lần khiến nó phải rơi vào nguy hiểm.

“Tiêu Mễ, Tiểu Mễ...”. Giọng nói thanh lạnh mà có phần hoảng hốt của Hạ Văn Tình truyền tới khiến nó mừng mừng.

“Chị hai!”. Vừa dứt lời đã được cô giằng lại từ tay anh mà ôm lấy. Nói là ôm cũng không đúng. Thực chất thì giống như cái chạm hơn. Bởi cô chỉ ôm nó đúng chưa đầy 1 giây. Cũng không trách được, một sát thủ máu lạnh như cô làm được vậy là tốt rồi.

“Không sao chứ?”. Hạ Văn Tình lãnh đạm hỏi.

“Ay gu, em đau hết mình mấy nè”. Hạ Tiểu Mễ không nhẽo.

Khẽ nhéo nhẹ mũi nó, Khúc Hành mắng yêu:“Đau quá ta!”.

Nó lè lưỡi cười khi.

Hạ Văn Tình híp mắt quay sang Tiêu Lăng Nguyệt và Hứa Lệ đang bị còng tay, chuẩn bị giải đi. Gương mặt hắc ám chứa đầy tức giận.

CHÁT

Tiếng tát vang lớn khiến người khác giật mình. Gương mặt Hứa Lệ lệch sang một bên, môi chảy ra dòng máu, có thể thấy dưới đất có một chiếc răng còn dính máu lợi mà ai cũng biết là của ai.

Tát xong, bỏ qua ánh mắt vừa sợ vừa tức giận của Hứa Lệ, cô di chuyển đến trước mặt Tiêu Lăng Nguyệt, lạnh lùng giơ chân đá một cái vào bụng cô ta khiến cô ta ngã xuống đất, lùi 4 bước, nôn khan.

“Hừ, đe dọa hai chị em tôi, đe dọa đến gia đình tôi, cái tát và cú đá này là tất cả những gì tôi làm đối với loại súc sinh như các cô. Phần còn lại, thì mức án tù chung thân sẽ giải quyết nốt!”. Lạnh lẽo nhả ra từng từ, Hạ Văn Tình tựa như Tu La địa ngục khiến người khác như rơi vào hố Tử Thần.

Cảnh sát khiếp sợ dẫn đám người đi.

Khúc Hành cởi áo khoác ngoài khoác lên mình nó: “Mế Mế, về nhà thôi!”. Giọng nói mềm mại như gió xuân, ấm áp khiến Hạ Tiểu Mễ yên tâm, dựa vào lồng ngực anh.

“Tên nô tài kia, công trầm hồi cung mau!”. Nó cười cười chọc ghẹo

Anh đỡ khóc đỡ cười: “Dạ, nô tài tuân chỉ!”.

Hạ Văn Tình nhìn theo bóng hai người, khe thở dài. Lần nào cô cũng phải nhìn hai đứa nó tay trong tay, thực có chút.....ghen tị mà.

25. Chương 25: Hồi Ức

00:52' ———-Bệnh viện trung ương ZZZ

“Bác sĩ, bác sĩ đâu?”. Khúc Hành ôm nó chạy vào bệnh viện, gọi lớn. Cả cơ thể nhể nhại mồ hôi, đôi mắt đỏ ngầu.

Khi từ quán bar trở về, nó nói buồn ngủ nên lịm đi, khi anh đưa nó về biệt thự, nó chảy máu cam trong khi ngủ, anh lay nó dậy để lau máu mũi cho nó, nhưng Hạ Tiểu Mễ vẫn cứ ngủ, không hề cử động. Anh sợ hãi, vội đánh xe tới bệnh viện.

Nghe anh gọi, các bác sĩ và y tá vội chạy tới đỡ lấy nó.

“Y tá A, cô mau đem giường xếp lại đây! Còn lại mau vào trong phòng phẫu thuật, gọi bác sĩ C tới chuẩn bị, y tá B, hiện tại lấy bông băng và dụng cụ khác để cầm máu cho bệnh nhân!”. Một bác sĩ đã đứng tuổi vừa đỡ lấy nó vừa vội nói.

Lập tức, các cô y tá vội chạy đi.

Giường xếp được đưa đến, Khúc Hành đặt Hạ Tiểu Mễ lên rồi mấy cô y tá, bác sĩ đẩy nó vào phòng phẫu thuật.

Anh và Hạ Văn Tình chạy theo hướng nó tới khi cánh cửa phòng phẫu thuật đóng lại mới dừng.

Lương Khúc Hành thẫn thờ nhìn vào phòng phẫu thuật, chiếc áo sơ mi dính máu của nó vẫn còn vương mùi tanh. Ngồi thụp xuống đất, anh cúi đầu, mái tóc che đi đôi mắt anh.

Còn cô, cô chỉ lẳng lặng đứng đó, rũ mắt xuống, cô lo lắng lắm, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh mà lôi điện thoại ra gọi cho người nhà.

...

“Tại sao? Tại sao không nói với anh?”. Thôi Hoàng Ân híp mắt, môi run lên, khe hỏi Hạ Lạp Dương

Cậu cúi đầu, hít một hơi thật sâu: “Chị...chị hai nói không muốn anh lo. Cho nên.....”

“Cho nên mới coi tôi như thằng ngốc mà giấu tôi?”. Thôi Hoàng Ân cười nhạt.

“Không.....không phải vậy, chỉ là.....chị hai nói nếu anh biết chuyện, sẽ lo lắng và làm những chuyện không hay, vì vậy muốn sau khi chị phẫu thuật xong mới nói cho anh biết!”. Hạ Lạp Dương có chút hoảng loạn trước nụ cười của cậu, nên vội giải thích.

Thôi Hoàng Ân cúi đầu, hít sâu rồi nhẹ thở ra: “Nhưng giờ thì....hiện tại chị ấy đang nằm trong kia.....”. Nói rồi cậu hướng ánh mắt vào cánh cửa phòng phẫu thuật.

Ông bà Hạ ngồi một góc, đôi mắt đầm lệ, bà Hạ gần như lả đi.

“Ông nó à, chẳng phải còn tới gần 2 tháng nữa là phẫu thuật, tỉ lệ cũng cao sao? Cứ gì tự dưng con bé lại thế này? Tôi....Tôi không thể mất con, tôi không thể a”. Bà Hạ khóc nức lên.

Ông Hạ ôm lấy bờ vai vợ, chỉ biết im lặng. Nếu ông nói câu nào, khẳng định sẽ khóc mất.

=====

“Chị ba, khụ khụ.....chị....ba.....m...mẹ...khụ khụ....”. Cô bé thu mình trong góc nhà, ôm lấy đầu gối vừa khóc vừa ho. Xung quanh là một mảng đỏ rực của lửa. Căn nhà đã cháy, cháy rất lớn, khói nghi ngút che cả tầm mắt.

“Tiểu Mễ,...Tiểu Mễ em ở...khụ.....em ở đâu?”. Tiếng gọi lớn của một cô bé khác khiến Hạ Tiểu Mễ mừng như điên.

“Chị...khụ khụ, chị ba em ở....khụ khụ khụ.....em ở đây!”. Hạ Tiểu Mễ dùng chút sức lực cuối của mình mà hô to.

Nghe tiếng nó, cô bé liền chạy vào, dùng tấm chăn đã ướt nước của mình trùm lên người nó. Cũng may cô bé vừa ở trong nhà vệ sinh nên có nước.

“Tiểu Mễ, em cố gắng lên, chúng ta đi ra!”. Cô bé an ủi thúc giục nó.

“Dạ!”.

Hai bóng dáng nhỏ nhắn chạy ra căn phòng. Lửa vẫn cháy lên hừng hực.

“Khụ khụ...khụ khụ khụ”.

“Á, Tiểu Mễ, tiếng hô này là của chị hai. Em chịu khó đứng đây một chút, chị đi qua chỗ chị hai ha!”. Cô bé khẽ vỗ lưng an ủi nó, sau đó chạy vào phòng khác.

RẦM RẦM

BỪNG

Tiếng đổ vỡ và tiếng lửa lan nhanh khiến Hạ Tiểu Mễ giật mình, sợ hãi nhìn vào căn phòng mà cô bé vừa chạy vào kia mà vừa sợ hãi vừa lo lắng.

“T....iểu.....Mễ, mang chị hai đi.....mau lên.....!”. Cánh cửa đổ vỡ, cô bé dụ một thân ảnh nhỏ hơn mình chút xú ra khỏi phòng, cơ thể cô bé đỏ bừng, quần áo đã bắt lửa. Yếu ớt đưa Hạ Văn Tình vào tay Hạ Tiểu Mễ.

“Chị Ba....khụ, chúng ta đi th...ôi...”. Hạ Tiểu Mễ nắm lấy bàn tay nóng bỏng của cô bé kéo đi nhưng bàn tay hai người nhanh chóng rời ra. Cô bé ngã xuống nền đất, cơ thể bật lên sau mỗi lần ho.

“Khụ....Đi đi, mau....c...ùng chị hai.....chạy nhanh đi....chị không đi nổi nữa....”.

Hạ Tiểu Mễ ứa nước mắt: “Không....không, không thể....chị....khụ khụ, chị ba.....em không đi....em không đi! Hức hức....”.

“Đi...ma....”. Chưa dứt câu, cô bé đã ngất lịm đi.

“Chị ba....chị ba.....”. Hạ Tiểu Mễ gào khóc trong nước mắt.

“Mọi người, tôi thấy ba cô bé rồi, mau gọi thêm cứu hộ tới đây!”. Một giọng nói mừng rỡ truyền đến. Sau đó, các nhân viên chữa cháy lập tức đi đến ôm Hạ Tiểu Mễ, Hạ Văn Tình và cô bé đi.

...

“Ông bà Hạ, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng chỉ cứu được hai cô bé, một cô bé do hít quá nhiều khói, hơn nữa còn bị vật nặng có nhiệt độ cao va đập mạnh vào lưng lên xương sống đã bị tổn thương, 40% da trên cơ thể cô bé còn bị thiêu cháy. Vì vậy.....dù có cứu cũng chỉ sống được 2 tiếng đồng hồ!”. Bác sĩ già cúi đầu, đôi mắt âm u.

Ông bà Hạ ôm miệng khóc nức lên.

“Ông bà Hạ, trước khi tiến hành ca phẫu thuật, cô bé đã tỉnh dậy và nói.....muốn hiến tủy của mình để cấy ghép cho em gái mình! Ông bà nghĩ sao?”. Bác sĩ ngừng một lúc rồi quyết định mở lời.

Bà Hạ nhìn chồng, hai mắt tròn lớn, sau đó vừa mừng vừa sợ hỏi:“Có....có thể sao? Thật sự có thể dùng tủy của con bé để chữa cho em nó sao?”.

“Đúng vậy, theo như tôi thấy, hai cô bé là sinh đôi, vì vậy hợp tủy nhau, nên khi cấy ghép thì xác suất thành công là rất cao!”.

Bà Hạ nhìn chồng, sự vui mừng trong mắt nhanh chóng lụi tàn:“Không, như thế, con gái tôi, tại sao?”.

Ông Hạ ông lấy vợ, nhắm nhẹ mắt, lát sau an ủi:“Mẹ tội nhỏ, con bé dù gì cũng sẽ.....vì vậy, nếu không dùng tủy của nó, thì mình sẽ tiếp tục mất đi đứa thứ hai đó. Bà muốn vậy sao?”.

Bà Hạ ngược nhìn chồng, đôi mắt đầy lệ, nặng nề gật đầu:“Tôi.....đồng ý!”.

=====

14:03—Úc

“Con bé tới giờ vẫn chưa tỉnh!”. Hạ Văn Tình hướng ánh mắt về phía xa xa, không che dấu mà cất giọng buồn buồn.

Lương Khúc Hành ôm trán:“Đúng vậy, từ khi ca phẫu thuật ở thành phố Z kết thúc, đến khi chuyển tới bệnh viện ở Úc, tới nay em ấy vẫn không tỉnh lại!”. Trong giọng nói của cậu hiện rõ sự đau đớn và buồn khổ.

“Còn khoảng 15 phút nữa là Tiểu Mễ tiến hành cấy ghép tủy, bác sĩ nói, nếu con bé không tỉnh dậy trước khi phẫu thuật thì dù có tiếp tục dùng thuốc gây mê hay thuốc tê, thì cũng không có tác dụng, và nếu trong quá trình phẫu thuật mà con bé tỉnh lại.....”. Hạ Văn Tình nói, sau đó lại im bật.

Lương Khúc Hành nhắm mắt, đôi mày nhăn lại, môi run run, anh muốn khóc lắm, anh thật sự rất muốn, nhưng anh không thể, anh không thể.

Khẽ chạm vào gương mặt của Hạ Tiểu Mễ vẫn còn đang hôn mê kia, anh khẽ cười, nước mắt trào ra:”Mễ Mễ....em tỉnh lại đi, nếu tỉnh lại, anh sẽ thưởng cho em!

Mễ Mễ, sao em ngủ hoài vậy? Ngủ nhiều sẽ trở thành con heo ú xấu xí đó!

À phải ha, em đâu sợ béo!? Vậy sau này anh sẽ vỗ béo em, để em biết sợ là gì nè!

Mễ Mễ, em biết không, sắp đến sinh nhật anh rồi đó, anh nghĩ ra món quà mình thích rồi, đó là em tỉnh lại. Chỉ cần như vậy thôi đã đủ lắm rồi!

Mễ Mễ, ở công ty anh vừa có nhân viên mới. Cô ấy rất xinh đẹp, lại quyến rũ nữa. Cô ấy đã tỏ tình với anh.

Nhưng em yên tâm đi, anh không thích cô ta đâu. Bởi anh chỉ yêu mình em thôi!

Em biết không, ngày bé, cách đây 11 năm, khi anh còn ở Lý gia, vào sinh nhật thứ 12 của anh, ba mẹ anh suốt bao năm thường mời những vị khách mà anh còn chẳng biết tên tới. Anh biết họ chỉ xem anh như một món đồ để dẫn đến chính trị của họ, vì vậy anh thường không thích những bữa tiệc như thế. Lần nào sinh nhật anh cũng lên ra ngoài sân sau. Và tình cờ, hôm đó anh gặp em, một cô bé 7 tuổi đang ngồi xem kiến khuôn đồ ăn về tổ. Nhìn vẻ mặt hào hứng của em, anh thật sự rất buồn cười. Em lúc đó thật sự rất dễ thương. Sau đó, anh bắt đầu tìm hiểu về em. Mặc dù anh biết em có một người chị sinh đôi, nhưng anh lại thấy hai người rất khác nhau.

Mẽ Mẽ, lần đầu tiên em gọi anh ba tiếng “Hành ca ca” anh thật sự vừa ngại ngừng lại vừa vui vẻ. Hồi đó, chúng mình chơi với nhau, nụ cười của em khiến anh quên đi mất những muộn phiền từ gia đình. Chính cách hành xử của em với chị hai mình lúc đó khiến anh quên đi mất chính bản thân mình cũng có một đứa em trai cùng cha khác mẹ. Và cũng chính nhờ em, mà anh có động lực sống.

Khi biết gia đình em bị hỏa hoạn, và chị sinh đôi của em mất, anh đã rất buồn. Khi anh tới để an ủi em, thì em đã không còn là của em nữa rồi. Em trở nên tàn bạo, em trở nên tàn nhẫn, em còn rất.....đáng sợ và đáng thất vọng. Năm đó, khi em 10 tuổi, em muốn anh gọi người tới đánh chị hai mình. Từ lần đó, anh đã rất đau lòng, nhưng vì em, anh vẫn làm tất cả bởi nếu không, anh sẽ không thể lấy nụ cười của em. 13 tuổi, em vẫn tiếp tục dùng vũ lực với chị mình, cộng thêm việc bắt đầu theo đuổi những người đàn ông khác. Anh thật sự.....rất tức giận, rất đau đớn, rất khổ sở. Anh nhận ra, em đã dần trở thành một người anh không hề biết. Tuy vậy, anh vẫn yêu em. Anh ngốc nghếch thế đấy, lúc nào cũng chỉ biết nghe theo sự chỉ đạo của em, mong muốn em một ngày kia có thể.....trở lại.

.....

(còn tiếp)

26. Chương 26: Đại Kết Cục

Hạ Tiểu Mẽ mơ mơ màng màng, xung quanh chỉ là một màu trắng xóa như tuyết.

“Ách chì”. Hắt một hơi mạnh, nó xoa xoa mũi, xong ôm lấy hai vai. Má ơi lạnh quá đi, sao lại lạnh thế này nhỉ??? Phải chi hiện tại nó có một cái chăn lông cừu thật ấm.

Suy nghĩ vừa dứt, bỗng nhiên trước mặt Hạ Tiểu Mẽ hiện ra một tấm chăn bông lớn màu trắng. Nó mừng như muốn khóc, vội chạy đến choàng chăn lên người. Ấm áp truyền đến khiến nó cảm thấy dễ chịu hơn.

“Đây là đâu ý nhỉ?”. Khẽ lẩm bẩm, Hạ Tiểu Mẽ nhìn xung quanh.

Cảnh vật nhẹ nhàng chuyển đổi, trước mặt nó, một cây anh đào hiện ra, tán anh đào hồng xum xuê, cánh hoa khẽ phiêu theo gió, nhẹ nhàng đáp xuống đất. Dưới tán cây anh đào, một tiểu thiên thần nằm ngủ, đầu gác lên một thiên thần khác.

Thiên thần? Chính xác, nó không nhìn lầm đâu.

Hai thiên thần đều mặc một bộ váy lụa trắng, mái tóc đen mượt. Nhưng cả hai Hạ Tiểu Mẽ đều nhìn không rõ mặt.

Có lẽ họ có thể giải thích những điều này! Nghĩ vậy, Hạ Tiểu Mẽ liền chạy tới chỗ bọn họ.

“Xin hỏi!”. Nó cất giọng.

Bị tiếng nói của nó đánh thức, hai thiên thần choàng tỉnh.

“Oáp, có chuyện....gì....”. Thiên thần thứ nhất choàng dậy, dụi dụi mắt nhìn nó, sau đó sợ hãi im bật.

“À....cho tôi hỏi....”.

“Chị ba, sao cô ấy lại ở đây được ạ?”. Thiên thần thứ nhất run run giọng hỏi thiên thần thứ hai.

“Chị cũng không biết được, chẳng lẽ ở dưới đó đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”. Thiên thần thứ hai cau mày, lo lắng.

Hạ Tiểu Mẽ ngơ ngác, không hiểu gì cả: “Xin lỗi, nhưng có thể cho tôi biết đây là đâu được không?”

...

“Đã tới giờ phẫu thuật, xin mời các vị phối hợp đưa bệnh nhân vào phòng mổ!”. Một bác sĩ ngoại quốc tay cầm quyển sổ, khẽ nói.

Lương Khúc Hành nắm chặt lấy tay Hạ Tiểu Mễ không rời, cắn chặt răng, thì thầm: “Mễ....Mễ....anh xin em. Làm ơn, tỉnh dậy đi!”.

Nhưng đáp lại anh vẫn chỉ là sự im lặng đến đáng sợ. Anh nuốt lệ, nắm chặt tay đứng dậy, cúi đầu cùng bác sĩ và các y tá đẩy nó vào phòng phẫu thuật.

Hạ Văn Tình nhắm mắt, ngăn cái cảm xúc xúc động của mình lại, bước theo đoàn người.

...

“Vậy ra đây là ranh giới giữa sống và chết ư?”. Hạ Tiểu Mễ khẽ đứng đưa mình trên chiếc xích đu, nhẹ nhàng hỏi.

“Phải? Nơi đây còn có thể nói là tiềm thức của cô. Hạ Tiểu Mễ?”. Thiên thần thứ hai cười.

Khẽ đưa mắt nhìn cô, nó chớp nhẹ: “Vậy tôi đã chết?”.

“Cô chưa chết, cô còn chưa tới số mà!”. Thần thần thứ nhất cười tươi, híp mắt chắc nịch nói.

“....”.

“Hạ Tiểu Mễ, cô trở về thế giới của đi!”. Thần thần thứ nhất trầm giọng khuyên nhủ.

“Về? Sao tôi phải về?”. Nó khó hiểu nhìn hai thiên thần.

“Khúc Hành đang đợi cô đó, nếu cô ở lại đây quá lâu, ở dưới đó cô sẽ chết thật. Khi đó, Khúc Hành sẽ rất đau khổ, cả chị hai cô và mọi người nữa!”.

Hạ Tiểu Mễ dùng lực chân dừng lại xích đu, cúi đầu: “Khúc Hành? Đó là ai?”.

.....

“Bác sĩ, bệnh nhân đang xuất huyết từ mũi”. Y tá A hốt hoảng.

“Cái gì? Mau, tiêm thêm thuốc vào, dùng bông băng bịt lại mũi! Phải rút lượng máu xuất ra xuống mức tối thiểu. Bệnh nhân này không được phép chết!”. Bác sĩ trợn trừng mắt, vội vàng ra chỉ thị!

“Dạ!”.

“Sao rồi?”. Du Lăng Thần khẽ vỗ vai Hạ Văn Tình, nhu mì hỏi.

Cô không đáp, mắt hướng về phía cửa phòng phẫu thuật, tay siết chặt lấy tay anh.

Khúc Hành mắt nhìn về một hướng bất định, cắn chặt răng, ngăn chặn cảm giác đau đớn lan tỏa từ lồng ngực. Mễ Mễ, phải gắng lên.

.....

“Hạ Tiểu Mễ, Hạ Tiểu Mễ, cô làm sao vậy? Đến người mà cô yêu nhất cô cũng quên sao?”. Thiên thần thứ hai bất ngờ thốt lên.

Nó nhìn xuống mặt nước hồ, đôi mắt vô hồn: “Hạ Tiểu Mễ? Đó là....ai? Là tôi ư?”.

Thiên thần thứ hai bụm miệng, hai mắt lán lên bởi nước: “Không, không thể nào....”.

“Tiểu Mễ, đừng!”. Thiên thần thứ nhất ôm lấy thiên thần thứ hai, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô: “Đừng lo lắng, vì càng ở đây lâu nên trí nhớ của cô ấy đang dần mất đi. Chúng ta phải tìm cách để cô ấy có động lực trở về mới được!”.

Thiên thần thứ hai nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó lo lắng nhìn Hạ Tiểu Mễ.

“Mễ Mễ, làm ơn, xin em, xin hãy tỉnh lại. Cầu xin em!”.

Giọng nói vắng vắng từ không trung khiến đôi mắt xám xịt của nó dần có ánh sáng.

Khẽ nhìn xung quanh, nó ngơ ngác: “Ai....đó?”.

Hai thiên thần nhìn nhau, sau đó khẽ mỉm cười thở phào nhẹ nhõm.

...

“Bác sĩ, không được, máu vẫn không ngừng chảy ra từ mũi bệnh nhân, hơn nữa bệnh nhân đang có dấu hiệu tỉnh lại!”. Y tá hết hoảng.

“Không được, mau tiêm thêm thuốc gây mê!”.

“Bác sĩ, không xong. Cô bé.....tỉnh lại rồi!”.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

CẠCH

Cánh cửa mở ra, bác sĩ cơ thể đầy máu bước ra ngoài.

Khúc Hành đứng dậy, lão đảo bước đến nắm lấy vai bác sĩ già, đôi mắt lóe lên tia hi vọng mong manh: “Bác sĩ.....cô ấy....”

“Chúng tôi, đã cố gắng hết sức.....”. Vị bác sĩ già buông lời.

Lương Khúc Hành buông thông tay, ngẩng đầu lên cười lớn: “Haha, cuối cùng....cuối cùng ông vẫn muốn cướp cô ấy khỏi tôi sao?”. Bất công, bất công lắm! Ông trời, ông thật không có mắt mà.

Nước mắt lăn chã rơi. Anh.....dường như anh cũng chết rồi, chết theo nó mất rồi!.

Mẽ Mẽ, tại sao người mang bệnh không phải anh chứ?

Mẽ Mẽ, em đã hứa sẽ trở thành cô dâu của anh rồi mà? Tại sao em có thể thất hứa chứ?

Em nói sẽ bên cạnh anh suốt đời, tới chết không rời mà?

Cớ sao? Vì sao em có thể chết? Tại sao có thể?

Những lời này, vốn dĩ nó cũng chẳng thể nghe. Anh chỉ biết gào khóc trong tuyệt vọng. Đau lắm! Đau tới nổi nghẹt thở. Vốn dĩ có thể hạnh phúc mà, nhưng vì sao giờ đây lại chỉ có nước mắt và nỗi đau?

Hạ Văn Tình vùi mặt vào lồng ngực Du Lăng Thần, hai vai mạnh mẽ run lên.

“Em chỉ nhớ....em tên Hạ Tiểu Mẽ”

“Đúng rồi đó. Thật tốt, thật tốt. Vậy, em còn nhớ anh không? Anh....anh chơi với em từ hồi còn rất bé..rất bé a”

-

“Hành ca ca, em thích anh”

-

“Nè, anh làm em chảy máu, anh phải có trách nhiệm nha”

“Em muốn anh làm gì, anh đều làm cái đó”

-

“Anh.....anh có thích em không?”

“Anh.....anh có thích em không?”

-

“Lương Khúc Hành, lão nương nói cho anh biết. Đừng bao giờ hỏi những câu hỏi có thể khiến bản thân đau lòng. Anh tưởng chỉ có một mình anh đau lòng ư? Hãy lấy cú đánh này của lão nương mà nhớ lấy, Đừng.Bao.Giờ.Khiến.Bản.Thân.Phải.Đau.Lòng”

“Anh nói sẽ bảo vệ em mà, vậy thì phải thực hiện lời hứa chứ. Em hứa sẽ không rời xa anh. Chắc chắn đấy!”

-

“Em không ngu ngốc. Mẽ Mẽ là cô gái đáng yêu, thông minh nhất mà anh biết...”

-

“Mẽ Mẽ, em có điều ước gì không?”

“Em ước em sẽ biết bay như Siu nhân mặc sịp đỏ!”.

“Hả? Sao lại kỳ vậy?”.

“Có gì kỳ chứ? Nếu em biết bay, có thể mang anh đi khắp thế giới, tránh xa tất cả xô bồ của xã hội. Như vậy sẽ rất thích a!”.

“Không cần bay đi đâu cả. Vì anh cũng sẽ khiến em hạnh phúc, sẽ làm bình phong bảo vệ em khỏi những điều xấu. Bởi vì em là của anh, của Lương Khúc Hành này, vì vậy, anh sẽ không để em phải buồn đâu. Anh hứa đó!”.

-

“Khúc Hành, anh không vô tâm. Anh là người quan tâm em nhất. Anh cho em biết đến hai chữ ”dựa dẫm“, mang đến cho em cảm giác ấm áp, an toàn. Anh biết không?”

“Vì anh nên em mới quyết định tiến hành ca phẫu thuật. Mới quyết định đầu tay đôi với tử thần đấy!”.

...

Tất cả, từng câu nói, từng kỉ niệm như đợt sóng mãnh liệt ủa về tâm trí. Khúc Hành gục xuống đất, đau đớn. Nước mắt làm nhòe đi mọi vật trước mắt, cũng làm nhòe đi kí ức về nó.

Mẽ Mẽ, anh yêu em!

4 năm sau _____

Một cô gái với mái tóc đen nhánh, đôi môi hồng hào, cơ thể ba vòng chuẩn đẹp. Cơ thể cô gái quyến rũ đẹp vô cùng. Khẽ cầm trên tay tập tài liệu, cô vừa đi vừa khẽ mỉm cười.

BỐP

Á

Vì có khúc khuất nên cô không để ý rằng có người đi ra, vì vậy không cẩn thận, hai người đụng nhau. Tập tài liệu rơi tung tóe trên nền đất.

“Đau quá, cô kia, sao đi mà không nhìn đường gì vậy?”. Thấy trước mặt là một cô gái trẻ mặc chiếc váy trắng tinh khiết, mái tóc đen dài cột cao, tuy mái che mắt góc mặt nhưng có thể dễ dàng thấy được cặp kính cận của cô ấy. Những người cận thường rất dễ bắt nạt. Đó là suy nghĩ của cô, vì vậy cô liền không khách khí mà hơi lớn giọng khiển trách.

Cô gái kia đứng dậy, phúi phúi bụi trên chiếc váy trắng của mình, chỉnh lại chính, sau đó thấp giọng:“Xin lỗi!”.

“Ha, cô tưởng xin lỗi là xong à? Hồ sơ này rất quan trọng đấy cô có biết không? Giờ bị cô làm rơi rớt hết rồi. Tôi sẽ báo với phó giám đốc!”. Cô gái tiếp tục lên mặt. Dù gì thì cô ta cũng là em gái cưng của phó giám đốc nên rất được bảo vệ bởi anh mình, sau lại vì Chủ tịch nên si luyến mà ứng cử chức thư kí. Cô tin với sắc đẹp của mình, chắc chắn sẽ chiếm được trái tim của Chủ tịch tập đoàn BM Lương Khúc Hành.

Cô gái kia nhướn mày, cúi người nhặt một tờ báo cáo lên đọc qua, sau đó không khách khí mà xé nát trước ánh mắt vừa sợ vừa tức giận của cô gái kia.

“Này con nhỏ kia, cô có biết tôi là ai không? Tôi là Phạm Vĩ Đồng, là em gái của Phó giám đốc và là thư kí tương lai của Chủ tịch đấy. Sao cô dám xé tờ báo cáo của tôi?!”. Cô ta tức tối hét lên.

Cô gái kia ôm bụng cười sắc súa:“Hahaha, em gái phó giám đốc, thư kí tương lai của chủ tịch. Há há há, mắc cười tui quá đấy!”.

Á

Cô gái mạnh mẽ nắm lấy cổ áo Phạm Vi Đồng xách lên, gằn giọng:“Bản báo cáo chả ra đâu vào đâu. Tôi thật bất ngờ khi phó giám đốc là một người tài năng lại có đứa em gái vô dụng như cô đấy! Còn nữa, cô cho rằng bản thân có thể chèo lên giường của chồng tôi sao???”.

“Mề Mề!”. Thanh âm từ tính của Lương Khúc Hành truyền đến khiến Hạ Tiểu Mề khẽ nói lỏng tay, khiến cho Phạm Vi Đồng ngã xuống nền đất, tái mặt ôm lấy cổ ho sắc súa.

“Hài, Mề Mề, sao em lại tới đây?”. Khúc Hành yêu thương xoa xoa đầu nó, mỉm cười ấm áp.

Hạ Tiểu Mề le lưỡi cười:“Thực ra ngồi ở nhà viết tiểu thuyết mãi cũng rất chán nên em muốn đến chỗ ông xã động viên mọi người ý mà!!!”.

“Thật là....hết cách với em mà!”. Dở khóc dở cười, anh chỉ biết chào thua với nó. Đã 4 năm kể từ ngày đó rồi, và cũng đã hơn 1 năm từ khi hai người kết hôn. Nhưng....nó vẫn không có gì thay đổi cả. Đúng là Mề Mề mà anh yêu nhất mà.

=====

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức.....”. Bác sĩ đẩy nhẹ gọng kính.

“Không....không thể nào....em ấy không thể chết được! Không....”. Khúc hành ôm lấy đầu, nước mắt trào ra, ngực quặn thắt đau đớn.

“Cậu Lương, xin hãy bình tĩnh. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Vừa nãy, trong khi phẫu thuật, cô bé đã tỉnh dậy. Thuốc tê và thuốc mê khi tiêm lại đều không có tác dụng. Nhưng....cô bé rất dũng cảm, dù đau đớn đến muốn chết đi sống lại như vậy, nhưng cô bé vẫn cắn răng chịu đựng. Trước khi kết thúc ca phẫu thuật, cô bé đã vừa khóc vừa nói.....”

....

“Mề Mề, xin em, cầu xin em hãy tỉnh lại. Xin em đó!”.

“Đó....là tiếng của ai vậy?”. Hạ Tiểu Mề giương mắt về không trung hỏi.

Thiên thần thứ nhất khẽ choàng tay qua em nó, đặt tay lên tim nó:“Hạ Tiểu Mề, cảm nhận trái tim mình đi! Nghe xem nó có đập rộn ràng không?”.

Thiên thần thứ hai cũng đặt tay vào hai bên tai nó, nhẹ nhàng cười:“Hạ Tiểu Mề, đừng lắng giọng nói kia mà tự đặt câu hỏi cho mình rằng đó là ai. Cô hãy thử hỏi trái tim mình xem, vì sao cô lại cảm thấy hạnh phúc và rộn ràng như thế này khi nghe giọng nói đó?! Đó....chính là câu trả lời!”.

“ ... ”

Hai hàng nước mắt như châu sa chảy xuống cằm nó. Lạnh lẽo và mặn chát.

“Khúc....Hành....”

“Khúc Hành, Hành ca....ca, em.....đã...làm được....hức, em đã làm được...hức hức...đã làm được rồi, hức. Em đã trở về....rồi....!”.

=====

“Mề Mề.....”. Thoải mái để nó gối trên đầu mình mà nằm ngủ, Lương Khúc Hành cười gọi tên nó.

Hạ Tiểu Mề nhìn bầu trời đêm đầy sao trên kia mà gật đầu:”Anh....nếu đây là một giấc mơ.....”

“Thì anh nguyện sẽ đánh thức em!”.

“Hả? Đáng lẽ anh phải nói là sẽ nguyện không bao giờ tỉnh dậy chứ?!”. Nó bật dậy phòng mồm nhìn anh.

Anh híp mắt phì cười, luồn tay qua gáy nó kéo đầu nó lại gần rồi đặt lên môi một nụ hôn nồng nàn.

“Anh phải đánh thức em dậy để chúng ta cũng tạo nên một hiện thực hạnh phúc. Giấc mơ dù đẹp nhưng sớm muộn cũng phải tỉnh dậy. Vì vậy, những gì anh làm cho em, cho chúng ta và tương lai sau này vẫn là bền vững nhất. Phải không?!”. Thấp giọng trầm ấm, anh khẽ cọ mũi nó.

Hạ Tiểu Mễ đỏ mặt gật đầu, sau đó cuộn mình nằm trong vòng tay anh: “Ông xã, Khúc Hành, Hành ca ca, em yêu anh. Yêu anh rất nhiều!”.

Phải, vì yêu, vì yêu nên nó mới có thể trở về. Vì yêu nên mới sống chết vượt qua ca phẫu thuật ấy. Vì yêu, mới làm tất cả, hi sinh tất cả để bảo vệ tất cả.

Khúc Hành siết chặt nó trong vòng ngực, hạnh phúc hôn nhẹ lên tóc nó. Anh không nói gì cả, bởi chỉ lời nói là không đủ để nói lên tình yêu của anh đối với nó.

Hạnh phúc....đôi khi phải do ta giữ lấy, bảo vệ bằng cả mạng sống của mình.

Tình yêu....đôi khi cũng ích kỉ lắm. Nhưng thà ích kỉ trong hạnh phúc còn hơn là hi sinh trong đau đớn.

Cuối cùng thì, Hạ Tiểu Mễ nó cũng đã có hạnh phúc của riêng mình rồi.

Nữ phụ thì sao chứ? Nữ phụ tài giỏi, nữ phụ trầm ẩn, nữ phụ hạnh phúc.

Ta vui vì đã được tới đây!

Ta hạnh phúc khi trở thành nữ phụ

Ta...là đệ nhất nữ phụ!

————Hoàn————

27. Chương 27: Phiên Ngoại: Nhật Ký Cuộc Đời Của “hạ Tiểu Mễ”

Tôi là Hạ Tiểu Mễ, là thiên kim thứ ba của Hạ gia.

Số phận của tôi vốn không hề hoàn mỹ và hạnh phúc như bao người nhìn vào.

Tôi có một người chị sinh đôi tên Hạ Tiểu Văn. Chị ấy là một người dịu dàng và hòa ái, khác hẳn với một đứa vừa vừa ngốc nghếch lại nghịch ngợm như tôi.

Tôi còn có một người chị khác tên Hạ Văn Tinh. Chị ấy là con gái của ba tôi với một người phụ nữ khác. Nhưng tôi không hề ghét chị. Bởi tôi luôn nghĩ rằng chỉ bởi ba tôi có cảm tình với mẹ tôi nên mẹ chị hai mới chết. Cũng bởi sự mặc cảm ấy nên tôi và chị ba đối xử với chị hai rất tốt. Chị hai sinh trước chúng tôi chỉ 2 tháng nhưng tôi vẫn luôn tôn trọng chị. Chúng tôi đã có những khoảng thời gian rất vui vẻ.

Năm 7 tuổi, nửa đêm tôi dậy đi vệ sinh, tình cờ nghe thấy ba mẹ tôi trong thư phòng của ba

“Ông nó, con gái, Tiểu Mễ....thực sự nó bị bệnh ư?”.

“Tôi, tôi cũng không muốn tin, nhưng quả thật là vậy. Cũng tại tôi cả, nếu như căn bệnh máu trắng ấy di truyền lên người tôi thì con bé đã không sao rồi!”.

“Ông nó, không đâu, ông đừng nói vậy. Tôi không muốn mất ông đâu. Nhưng tôi cũng không muốn mất con, hức, phải làm sao đây?!”.
“...”

Tôi trợn mắt, bụm miệng lại. Bệnh máu trắng? Tôi không biết bệnh máu trắng là gì, nhưng ba mẹ nói tôi sẽ chết. Tôi sẽ phải chết sao? Không, tôi không muốn!

Vừa lau nước mắt vừa chạy về phòng, tôi thống khổ sà vào lòng chị ba khóc lớn: “Chị ba, em sẽ phải chết ư? Huhu, em không muốn chết đâu! Không, chị ba, em muốn được sống cùng chị, cùng chị hai và ba mẹ, em không muốn chết!”.

Chị ba không biết rằng tôi bị bệnh, cho rằng tôi ngủ mơ nên chỉ vỗ nhẹ lưng tôi mà an ủi: “Ngoan, Tiểu Mễ không sao cả. Tiểu Mễ khỏe mạnh như vậy sao mà chết được?”.

Giọng nói nhẹ nhàng của chị khiến tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, an tâm đi vào mộng.

Mấy ngày sau, tôi trở nên trầm mặc hơn. Vì lo lắng cho tôi, ba mẹ đã dẫn tôi cùng chị hai và chị ba tới một bữa tiệc sinh nhật của con một người bạn ba mẹ tôi.

Tôi tới bữa tiệc nhưng lại không có tâm trí gì cả, vì vậy liền lủi một góc xem đoàn kiển. Đám kiển ấy thật mạnh mẽ, dù cho những thức ăn chúng kiếm được vác trên vai nặng đến đâu, chúng vẫn khuôn đi được.

Tôi nhanh chóng bị cuốn vào đó.

“Em là....”.

Thanh âm trong ấm của con trai truyền vào tai khiến tôi bừng tỉnh. Anh ấy chính là chính chủ bữa tiệc, Lương Khúc Hành.

Anh và tôi ngồi lại một chỗ nói chuyện. Theo lời anh kể, tôi đại khái có thể hiểu được sự cô độc của anh khi sống trong Lý gia. Tôi còn nhỏ, không hiểu được quá nhiều việc, nhưng tôi hiểu rằng anh đang buồn. Tôi kể về chị hai, về những cuộc vui của chúng tôi. Từng câu chuyện của tôi khiến đôi mắt anh trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Từ hôm đó, anh thường đến chỗ tôi chơi. Anh thật sự đã khiến tôi cười, khiến tôi rất vui, khiến tôi quên đi cả bệnh tình của mình. Tôi rất hạnh phúc.

Nhưng chuỗi ngày hạnh phúc cũng không kéo dài được quá lâu.

Khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, nhà tôi xảy ra hỏa hoạn. Ba mẹ tôi đã đi công tác nên chỉ còn lại hai cô giúp việc cùng ba chị em tôi. Vụ cháy dường như phát ra bởi cô giúp việc quên tắt bếp ga.

Nửa đêm tỉnh dậy, tôi sợ hãi bởi đám cháy trước mặt. Khói xộc lên khiến tôi khó chịu ho khò khè.

“Tiểu...Mễ, em ở...đâu? Khụ”.

Đó là tiếng của chị ba. Tôi mừng lắm, vội dùng giọng nói yếu ớt của mình cầu cứu chị. Chị choàng chiếc chăn sũng nước vào người tôi khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Chúng tôi sau đó liền tìm cách trở ra.

Đang chạy đi, thì tiếng gọi yếu ớt của chị hai truyền đến khiến cả hai giật mình. Khi chị ba muốn vào cứu chị hai, tôi đã có chút ích kỷ mà không muốn chị vào. Nhưng cuối cùng, nghĩ đến đều là người nhà nên tôi đành thúc giục chị đi thật nhanh.

Khi chị trở ra, toàn thân đầy vết bỏng. Cơ thể chị rất yếu, nhưng vẫn thúc giục tôi đi ra.

...

Tôi rất sốc, rất sốc khi biết tin chị ba chết. Tôi vừa đau lòng, vừa sợ hãi lại vừa tức giận.

Tôi hận chị hai. Nếu không phải vì cứu chị hai thì chị ba cũng không chết. Tôi hận chị ấy, tôi hận.

Từ đó, tôi trở nên xa cách với chị hai, tôi không thể khống chế bản thân mà nói với Hành ca ca ra tay đánh chị.

Tôi biết, khi tôi ra lệnh như vậy, thì toàn bộ hình tượng đẹp đẽ của tôi trong lòng anh đã sụp đổ. Nhưng tôi rất vui. Tôi đã cảm thấy vui sướng. Tôi biết anh thích tôi. Và tôi cũng thích anh. Nhưng tôi biết thời gian của mình không còn nhiều. Tôi sắp chết rồi. Căn bệnh máu trắng ấy đang dần phát triển rồi. Nếu yêu tôi, anh nhất định sẽ khổ sở. Vì vậy, nếu tôi khiến anh ngừng yêu tôi, thì ngày tôi chết, tôi sẽ không phải thấy nước mắt của anh.

Cứ thế, tôi vẫn tiếp tục diễn tốt vai trò của một đứa con gái “lãng lơ, chanh chua” để khiến anh ngừng thích tôi. Nhưng anh vẫn vậy, trái tim anh vẫn một mực hướng về phía tôi. Tôi vừa hạnh phúc vừa sợ hãi.

Ngày đó, tôi đã thấy chị hai định uống thuốc tự sát. Trước hôm đó vài hôm, tôi đã đọc được bức thư của chị trong phòng. Sơ qua thì tôi có thể hiểu rằng chị đã rất sợ hãi và ân hận khi chỉ vì mình mà chị ba chết nên muốn tự tử.

Tâm trạng tôi rối bời khi chứng kiến chị dần đưa thuốc vào miệng. Cuối cùng tôi vẫn quyết định đi tới chỗ chị, phía sau là một đám người. Tôi ra lệnh cho đám người đánh chị, đồng thời lê giọng mắng: “Đúng là loại trơ trên mà, cô dám cướp người yêu của tôi ư? Trước đây cướp đi ”tôi“, vậy mà giờ còn muốn cướp đi thứ khác quan trọng của tôi ư? Tôi rất muốn cô chết, nhưng nếu cô chết thì cô sẽ không thể bồi thường tất cả những lỗi lầm của cô trong quá khứ! Vì vậy, hôm nay tới đây thôi!”. Nói rồi tôi bỏ đi.

Thật tốt, thật tốt là sau đó, chị hai không có ý định tự sát nữa. Tôi vui lắm!

Tôi hận chị, nhưng dù gì cũng chung dòng máu, tôi không thể chứng kiến chị mình chết được. Tuy vậy, tôi cũng không thể tha thứ cho chị. Tôi chỉ có thể làm tới đây thôi!

Một ngày khác, tôi thấy chị hai đứng ở ven hồ bơi. Tôi nghĩ tới có lẽ chị lại nghĩ quẩn, vì vậy sợ hãi tiến tới muốn kéo chị lại, giả bộ la mắng để cứu chị. Nhưng rốt cục lại khiến cả hai rơi xuống hồ.

Tôi không biết bơi, vì vậy liền nhanh chóng mất đi ý thức. Chìm xuống đáy hồ, thứ duy nhất còn lại trong đầu tôi chính là hình ảnh của Hành ca ca và chị ba.

Có lẽ, nếu tôi chết sớm hơn thì mọi chuyện sẽ khác.

“Xin lỗi....mọi người!”.

28. Chương 28: Phiên Ngoại: Thế Giới Khác

Hạ Tiểu Mễ tựa đầu vào vai Hạ Tiểu Văn, đôi mắt hướng về phía mà họ thấy là chân trời, nơi hoàng hôn dần buông xuống kia.

“Chị ba, cuối cùng cũng hạnh phúc rồi phải không chị?”.

“Ừm, chị rất vui vì chúng ta đã được ở cạnh nhau!”. Hạ Tiểu Văn khẽ nhắm hờ mắt.

“Chị ba, em thấy thật có lỗi với chị hai! Cũng cảm thấy thật có lỗi với Hành ca ca!”.

Hạ Tiểu Văn nhìn Hạ Tiểu Mễ, dịu dàng an ủi: “Nếu chị là em, chị cũng sẽ làm vậy. Chẳng phải rất khó khăn khi phải vượt qua chuyện đó sao? Mất đi người thân, phát hiện ra bản thân mắc bệnh. Nếu là chị, chị đã chẳng chống đỡ được rồi. Tiểu Mễ, em là một cô bé mạnh mẽ!”.

“Hức, nếu không nhờ Hạ Tiểu Mễ, thì em đã phải đối mặt với một ”chị hai“ hoàn toàn khác rồi. Cũng may là có cô ấy! Thật tốt.”. Hạ Tiểu Mễ nắm chặt tay Hạ Tiểu Văn, cảm kích nói.

Hạ Tiểu Văn gật đầu: “Phải, mà không biết....chị hai thật sự đã đi đâu nữa. Chẳng lẽ chị ấy thật sự đã chết? Linh hồn đã tan biến ư? Hay.....phải chăng chị ấy không thể tồn tại trong tiềm thức của Hạ Văn Tình?”.

“Em không biết nữa. Nhưng nếu chị ấy không thể tồn tại ở tiềm thức của Hạ Văn Tình. Vậy có lẽ chị ấy đã xuống dưới rồi!”. Hạ Tiểu Mễ lo lắng.

“Không thể nào, chị hai là một người tốt. Trừ phi chị ấy phạm sai lầm.....”. Nói đến đây, Hạ Tiểu Văn liền im lặng. Không phải cô không tin chị hai, mà là.....cô không có ở cạnh chị ấy 24/24 đầu mà biết được mọi hành động của chị ấy.

“Chị ba, chúng ta không bàn về việc này nữa nhé!”. Hạ Tiểu Mễ thấp giọng.

“Ừm!”.

——11 năm trước——

Thân hình bé nhỏ hòa lẫn trong đêm. Hạ Văn Tình rưới dầu hỏa lên khắp phòng khách, sau đó bật lửa. Lửa bùng lên, nhanh chóng lan nhanh sang những nơi khác. Cô bé sau đó lạnh lùng bước lên cầu thang trở về phòng, vừa lầm bầm: “Mẹ, con đang báo thù cho mẹ đây!”.

“Hạ Văn Tình, cô tới đây bao lâu rồi?”. Một cô bé che cả khuôn mặt bằng một tấm vải mỏng, vạt chiếc váy trắng trùm mũ, giọng nói nhỏ nhẹ hỏi với chất giọng mỏng lung.

Hạ Văn Tình ôm lấy đầu gối, ngẩng đầu nhìn cô bé, hai mắt vô hồn: “Vừa mới!”.

“Được, vậy theo tôi xuống địa phủ. Cô gây nhiều nghiệp chướng, sát hại em gái, lừa dối người thân. Nhưng dẫu tuổi nhỏ, tâm địa lại không quá xấu xa, tôi sẽ xem xét mà cho cô cơ hội chuộc lỗi ở bên ngoài”. Cô bé vẫn giữ giọng nhỏ nhẹ.

“Bên ngoài?”. Hạ Văn Tình khó hiểu.

“Rồi cô sẽ hiểu. Hiện tại tôi dẫn cô ra ngoài. Số cô chưa tận, tôi sẽ đem người khác tới thế chỗ cô!”. Cô bé tiếp tục, sau đó dứt lời, một luồng sáng liền đi vào cơ thể Hạ Tiểu Mễ, lóe sáng rồi vụt tắt.

— 2 năm sau —

Mùa xuân, mùa của sự sinh sôi nảy nở. Cánh hoa anh đào đẹp lắm, chúng rơi nhẹ nhàng xuống đất, tựa như đang nhảy một điệu điệu dăng.

“Kanata-san, cụ có muốn đi dạo không?”. Hạ Văn Tình mỉm cười nhỏ nhẹ hỏi một bà cụ ngoài 60 ngồi trên xe lăn.

“Ah, không cần đâu. Hạ-chan, cháu thật tốt! Giờ bà muốn nghỉ ngơi một chút, cháu có thể đi thăm các cụ khác!”. Bà cụ híp mắt cười hiền hậu.

“Vậy Kanata-san nghỉ ngơi, cháu đi hít thở không khí. Dù sao thì công việc của cháu chỉ cho phép được bầu bạn với một cụ thôi mà!”. Cô cười, sau đó dìu cụ lên giường, chỉnh lại nhiệt độ phòng sau đó cúi đầu bước ra.

Hạ Văn Tình chậm rãi bước từng bước ra bên ngoài sân, hướng mắt thấy có người vẫy tay với mình, cô liền mỉm cười bước đến ngồi xuống.

“Ara, Văn Tình, đã hơn 2 năm rồi, nhưng tôi thật sự không thể quen được a.”. Cô gái với mái tóc tím xoắn nhẹ, vuốt vuốt lọn tóc mà tiếc nuối nói.

Hạ Văn Tình mỉm cười: “Cứ từ từ”.

“Haiz, thật không ngờ một sát thủ máu lạnh, giết người không gớm tay như cậu lại có ngày rửa tay gác kiếm, mỉm cười tới việc dưỡng lão này mà chăm sóc cho các cụ già nha!”.

Nghe cô bạn nói, cô cũng chỉ mỉm cười mà ngược nhìn tán hoa anh đào: “Con người rồi cũng phải thay đổi. Chẳng phải cậu cũng từ bỏ việc sát thủ mà trở đi làm giáo viên mẫu giáo sao? Tô Chính Mẫn?”.

Tô Chính Mẫn đỏ mặt, hắng giọng: “Đừng tùy tiện vậy a? Chẳng qua tổ chức ra lệnh muốn tôi đi giết trẻ con, mà châm ngôn của tôi là không giết người già, phụ nữ mang thai và trẻ nhỏ nên tôi không đồng ý mà bỏ đi. Vả lại, mấy đứa nhóc ở Nhật Bản cũng rất khả ái a.”.

Hạ Văn Tình cười, im lặng không nói gì.

Đối việc ở thế giới kia, cô có cảm giác như đó là giấc mơ vậy. Thật là, 17 năm sống trong giả dối và tội lỗi, vậy đã kết thúc rồi ư? Đã thật sự kết thúc?.

Khẽ lắc đầu, cô đóng lại cuốn sách với tựa đề “Ta Là Đệ Nhất Nữ Phụ” lại, sau đó lại lẳng lặng ngắm nhìn hoa anh đào.

29. Chương 29: Phiên Ngoại: Đám Cưới - Đêm Tân Hôn

“AAAA, làm sao đây? Phải làm sao đây?”. Hạ Tiểu Mễ xách chân váy cưới đi đi lại lại, vò đầu bứt tóc kêu gào thảm thiết.

Mặt Hạ Văn Tình đầy hắc tuyến, vươn tay ném cây son vào bức tường sau lưng nó, tạo nên một vết đỏ nhoè nhoét trông vô cùng đáng sợ.

“Hạ Tiểu Mễ, ai bảo cô ăn cho lắm vô mà khiến bánh rơi xuống váy, bẩn hết kia. Còn chưa tới 10 phút nữa là lễ cưới bắt đầu, cô tính làm sao đây?”. Hạ Văn Tình hùng hổ.

Du Lăng Thần dịu dàng xoa xoa tấm lưng cho cô, giúp cô trấn tĩnh lại: “Tình nhi, bình tĩnh, sẽ ảnh hưởng không tốt tới đứa bé đâu!”. Trong lòng anh thầm khóc ròng, chẳng lẽ phụ nữ mang thai đều thay đổi tâm tính sao?

Cô cắn môi, nhắm mắt quay đầu hướng khác, không nói nữa.

Hạ Tiểu Mễ thầm mắng bản thân vì sao lại đánh rớt bánh lên váy trắng chứ? Giờ phải làm sao đây?

“Chị hai!”. Đúng lúc này, Hạ Lạp Dương chạy vào, cả người nhễ nhại mồ hôi, ôm một bộ váy cưới khác vào đưa cho nó: “Chị mặc vào đi, em không biết có vừa không nhưng chắc cũng không cách biệt quá lớn.”.

“Ôi Dương tử đáng yêu, Dương tử tốt bụng của chị, em thật là giỏi quá đi!”. Hạ Tiểu Mễ hôn chụt vào má cậu một cái, sau đó phóng vào phòng mặc váy.

Đợi bóng nó khuất sau cánh cửa, Hạ Văn Tình mới thắc mắc: “Sao cậu có bộ váy đó vậy?”.

“A, à thì, ờ.....cái này.....bỏ đi, em đi qua tiệm đồ cưới, tiện tay mua khi nghe anh Thần gọi điện thông báo đây!”. Cậu cười khan, ấp úng nói.

Thực chất thì có đánh chết cậu cũng không nói là xông vào lễ đường của cặp đôi khác mà lột đồ cô dâu sau đó mang tới đâu.

“Oa, hơi chật chút nhưng đại khái là mặc được, hơn nữa còn đẹp chứ!”. Hạ Tiểu Mễ bước ra, vui mừng xoay một vòng.

Hạ Văn Tình nhìn em gái, môi khẽ mỉm cười. Còn nhớ rõ cái ngày địa ngục ấy, cô còn tưởng đã mất đi người em bé nhỏ.....Khẽ lắc đầu, cô không muốn nhớ đến những kí ức khủng khiếp ấy nữa.

Tèo teo teo teo, tèo tèo tèo tèo.....

Tiếng nhạc thánh đường vang lên, tim Hạ Tiểu Mễ đập thành thịch, đôi má nóng bừng.

Ông Hạ bước vào, trên người vận bộ lễ phục, vest đen. Trên gương mặt già nua hiện lên nụ cười ấm áp dịu dàng.

Hạ Tiểu Mễ sà vào lòng ông, mỉm cười: “Cha, vậy là tiểu nữ sắp xuất giá rồi, cha ít nhất cũng nên khóc chó!”. Nó ghẹo.

Ông Hạ dí trán nó, mắng yêu: “Cái con nhóc này, 20 tuổi đầu rồi mà cứ như trẻ con ấy!”. Ông cười, sau đó đôi mắt lại ánh nước. Phải rồi, đã 20 năm rồi. Mỗi ngày nào con bé còn bô bô ba ba gọi ông, hiện tại nó đã sắp cưới rồi.

Hạ Tiểu Mễ nhận ra, nhưng nó cũng chỉ cười: “Thôi nào, chúng ta đi thôi!”. Sau đó rất thân thiết kéo ông Hạ đi.

Hạnh phúc bước đi ra ngoài, ven theo thảm đỏ mà hướng tới người phía cuối. Đó chính là anh, Lương Khúc Hành, người mà nó sắp được về chung một mái nhà.

Hạ Tiểu Mễ bước đến chỗ anh, nhe răng cười thật tươi. Anh nhẹ nhàng nhếch môi cười theo.

Ông Hạ trao tay nó cho anh. Khúc Hành nhẹ cầm lấy tay nó.

“Đổi xử tốt với Tiểu Mễ nhé!”. Ông Hạ dặn dò.

“Dạ, con nhất định sẽ đổi xử với em ấy thật tốt!”. Anh gật đầu, nghiêm túc nói.

Hướng mặt xuống phía dưới, nó có thể nhận thấy nụ cười cùng giọt nước mắt của bà Hạ, cùng với ánh mắt buồn bã nhưng đầy sự chúc phúc của Thôi Hoàng Ân. Đám cưới của nó còn có sự hiện diện của nhiều người khác, kể cả vị khách không mời-Trác Lý Ngôn. Nó thật sự vẫn không ưa nổi thằng cha biến thái này, vì vậy liền không khách khí mà trợn mắt với hắn ta khiến nụ cười gượng gạo trên mặt hắn liền đông cứng.

...

Sau rất nhiều những câu nói đầy “xúc động” của cha xứ, ông mới bắt đầu hỏi câu trọng tâm: “Cô dâu Hạ Tiểu Mễ, con có đồng ý lấy chú rể, dù cho có khó khăn hay hoạn nạn, những lúc vui sướng cũng như khổ đau, những lúc giàu có hay nghèo khó không?”.

Hạ Tiểu Mễ mỉm cười, vui vẻ gật đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Con đồng ý, một ngàn lần đồng ý!”.

“Vậy còn chú rể Lương Khúc Hành, con có....”.

“Lương Khúc Hành, anh có đồng ý làm chồng của em, dù cho sau này em không nuôi nổi anh không? Anh có đồng ý nuôi em ngày ba bữa, dẫn em đi chơi, giặt đồ cho em, nấu cho em ăn, không mắng em, hoàn toàn nghe lời em không?”. Cha xứ chưa nói xong, Hạ Tiểu Mễ đã chen vào.

Mọi người đều phụt cười, Hạ Lạp Dương thì phun ngay ra một câu: “Biết ngay thế nào cũng thế này mà”.

Khúc Hành dở khóc dở cười, sau đó gật đầu đồng ý: “Được, anh đồng ý với vợ, sẽ làm mọi việc cho vợ, giúp vợ gánh cả thế giới! Đổi lại.....sinh cho anh một đội bóng nhé!”. Nói rồi, anh tà mị cười. Nụ cười khiến Hạ Tiểu Mễ đỏ mặt, còn mấy cô FA lâu năm thì gần như thét lên vì vừa ghen tị vừa sung sướng.

“Khụ khụ, giờ chú rể và cô dâu trao nhẫn cho nhau!”. Cha xứ có chút đau khổ khi bị cướp mất lời thoại, ho khan lên tiếng.

Khúc Hành cười cười nâng chiếc nhẫn trong hộp lên, sau đó nhẹ nhàng xỏ vào ngón tay thon nhỏ của Hạ Tiểu Mễ.

Hạ Tiểu Mễ cũng tương tự trao nhẫn cho anh. Vừa đeo, nó vừa hỏi: “Anh, sao cha xứ không đọc phần ”có ai phản đối” vậy ạ?”.

“Chắc ông ấy quên thôi!”. Anh mỉm cười xoa xoa đầu nó. Có lẽ mới biết chính anh là người yêu cầu cha xứ không đọc phần đó. Bởi.....nếu thật sự có ai muốn phản đối, anh sẽ không thể kiềm chế mà giết chết tên đó ngay tại chỗ đâu.

Bên dưới, Chu Vân Dực nghiêng răng nắm chặt tay. Hắn có ý định sẽ nói phản đối để Hạ Tiểu Mễ thấy được độ men lỳ của hắn. Nhưng xem ra thật sự không thể giành lại nó rồi!.

Nói thật nếu để Hạ Tiểu Mễ biết được ý nghĩ của Chu Vân Dực, hắn nó sẽ không khách khí mà cho hắn ta một đập bay sang tận “Cô dâu 8 tuổi” đâu.

=====

Lễ cưới kết thúc, tới tối, Hạ Tiểu Mễ và Lương Khúc Hành ngồi trong phòng. Hạ Tiểu Mễ đếm xong đám tiền cưới, xong liền thỏa mãn mà vươn vai nằm phịch xuống giường.

“Chồng ơi, tiền cưới của bọn mình tới tận gần 1 tỷ đó. Cả đời em chưa bao giờ thấy nhiều tiền thế này. Hí hí hí! Thật là hạnh phúc quá đi!”.

“Ừ!”. Anh cười gượng. Chắc chắn bản mặt của nó sẽ không thể hạnh phúc như vậy nếu biết số tiền mà anh chi ra cho đám cưới này cộng với tuần trăng mật là hơn 3 tỷ rưỡi rồi đâu nhỉ?!”.

Anh nhìn nó, gương mặt đỏ lên, sau đó tà mị chống tay xuống đè nó phía dưới: “Bà xã, chúng ta....động phòng thôi chứ nhỉ?!”.

Động phòng.....mặt Hạ Tiểu Mễ nóng lên, hai tay đặt dấu X trước ngực, lắc đầu nguầy nguậy: “Không không không không, chúng ta không thể a”.

Anh phì cười, nâng tóc nó lên khẽ hít một hơi: “Nếu không thì sao bà xã có thể sinh cho anh một đội bóng chứ?”.

Mặt nó càng lúc càng đỏ, sau đó đáng thương nhìn anh với cặp mắt cún con: “Ông xã....em sợ đau mà!”.

Nhìn vẻ mặt đáng thương của nó, anh chỉ biết chào thua, hít một hơi sau đó nằm xuống cạnh nó, ôm nó từ phía sau, cọ cọ vào gáy: “Vậy hôm nay tạm tha cho em. Ngày mai chắc chắn phải bồi thường cho anh!”.

Hạ Tiểu Mễ cười khi khi, vui vẻ gật đầu. Nhưng thâm tâm thì há há cười: “Còn lâu nhé cưng, Muaahahaha, còn lâu nhá!”.

Và sau này, họ có thể “chung một giường” hay không thì còn tùy thuộc vào ngòi bút của tác giả là tui đây.

—Happy Ending—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-de-nhat-nu-phu>